

DAN SIMMONS

POMSTA

JE NEJLEPŠÍ TVRDÁ

JAKO OCEL...

KRUTÁ HRA

DAN SIMMONS KRUTÁ HRA

Joe Kurtz, detektiv bez licence

Přeložil David Petrů

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o.
ve spolupráci s nakladatelstvím Jin Buchal – BB/art v roce 2009
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2001 by Dan Simmons All rights reserved.

Z anglického originálu *Hardcase*
(Published by St. Martin's Paperbacks in 2002)
přeložil © 2009 David Petrá
Redakce textu: Tomáš Toulá
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2009 Bohumil Fencel

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7381-494-6

*Tato kniha je pro Richarda Starka,
který se občas zbaběle schovává
za pseudonym Donald Westlake*

KAPITOLA 1

Jednoho úterního odpoledne zaklepal Joe Kurtz na dveře bytu Eddieho Falca.

„Kdo je to?“ ozval se Eddie těsně za dveřmi.

Kurtz poodstoupil a rozrušeně cosi zadrmolil.

„Cože?“ zavolal Eddie. „Ptám se, kdo tam kurva je!“

Kurtz znovu naléhavě zamumlal něco nesrozumitelného.

„Doprdele,“ ulevil si Eddie, odjistil bezpečnostní závoru a s pistolí v pravé ruce dveře pootevřel.

Kurtz do nich kopl tak, že vytrhl ze dřeva řetízek, a hned se hrnul dál, přičemž tlačil Eddieho Falca hlouběji do bytu. Eddie byl sice o několik centimetrů vyšší než Kurtz a přinejmenším o patnáct kilo těžší, Kurtz ale těžil ze setrvačnosti.

Eddie sklonil browning ráže 9 mm k zemi. Kurtz ho tlačil přes pokoj k oknu s dřevěnými okenicemi, pravačkou mu svíral horní část bicepsu a levačkou, kterou se mu dosud opíral do hrudníku, teď hbitě sklouzl k browningu.

Eddie stiskl spoušť. Úderník se Kurtzovi – přesně podle jeho plánu – zaryl do kůže mezi palcem a ukazovákem.

Vytrhl Eddiemu pistolí a hřbetem levačky ho srazil na zed’.

„Ty svině!“ zařval Eddie a setřel si z obličeje krev. „Normálně jsi mi zlámal –“ Skočil po pistolí.

Kurtz vyhodil browning z otevřeného okna v pátém patře, levačkou Eddieho odrazil a podkopl mu nohy. Eddie se praštil hlavou o podlahu, až to zadunělo. Kurtz mu klekl na hrudník.

„Pověz mi o Sam.“

„Kdo je kurva...“ zasípal Eddie Falco.

„Samantha Fieldingová,“ řekl Kurtz. „Ta zrzka, kterou jsi zabil.“

„Jo, zrzka?“ Eddie vyplivl trochu krve. „Nevěděl jsem, jak se ta děvka jmenuje, akorát jsem –“

Kurtz přesunul celou váhu na jedno koleno, až začaly Eddiemu lézt oči z důlků. Potom zvedl otevřenou dlaň a připlácl Eddiemu přeražený nos k tváři. „Mluv slušně,“ řekl. „Byla to moje partačka.“

Eddieho popelavě šedý obličej postupně rudl tmavou krví. „Nemůžu dejchat,“ vypravil ze sebe. „Slez... ze mě... prosím.“

Kurtz vstal.

Eddie ještě chvíli lapal po dechu a plival krev, potom se pomalu zvedl na jedno koleno a náhle se vrhl dveřmi do nevelké kuchyňky.

Kurtz šel za ním.

Eddie se k němu otočil s řeznickým nožem v ruce. Přikrčil se, naznačil falešný výpad, pak vyrazil doopravdy, okamžitě ale odlétl zpět, jak ho Kurtz nabral přesně mířeným kopem do rozkroku. Eddie tvrdě dopadl na kuchyňskou linku plnou neumytého nádobí. Chvíli dával, lapal po dechu a drtil pod sebou špinavé talíře.

Kurtz vzal nůž a odhodil ho k protější zdi. Nůž se do ní zabodl a zavibroval jako ladička.

„Sam,“ opakoval Kurtz. „Popiš mi, co se stalo tu noc, kdys ji zabil.“

Eddie zvedl hlavu a zamžoural na Kurtze. „Jdi se vysrat!“ Sebral z linky jiný, kratší kuchyňský nůž.

Kurtz si povzdechl, udeřil gangstera předloktím do ohryzku, potom ho ohnul nad dřezem a vrazil mu pravačku do drtiče odpadků. Eddie Falco začal rvát už pár vteřin předtím, než se Kurtz natáhl a otočil spínačem.

Kurtz nechal drtič běžet asi půl minuty, potom ho vypnul, odtrhl vpředu kus Eddieho zakrvácené košile a pruhem látky mu omotal pahýly prstů. Eddie už byl v obličejí pod cákanci krve úplně bílý. S otevřenou pusou a vytřeštěnýma očima zíral na to, co zbylo z jeho dlaně. Ve vedlejším bytě začal někdo bušit na zeď.

„Pomoc! Vražda!“ zařval Eddie. „Zavolejte někdo policii! Pomoc!“

Kurtz ho nechal pár vteřin ječet, potom ho odvedl zpátky do pokoje a usadil ho na židli ke stolu. Bušení na zeď ustalo, stále se ale ozýval křik sousedů.

„Jedou sem policajti,“ vypravil ze sebe Eddie. „Budou tady každou chvíli.“

„Řekni mi o Sam,“ vyzval ho nevzrušeně Kurtz.

Eddie si levačkou sevřel zakrvácený obvaz, mrkl k oknu, jako by každým okamžikem očekával sirény, a olízl si rty. Pak něco zamumlal.

Kurtz mu srdečně potřásl pravou rukou. Tentokrát byl řev tak hlasitý, že umlčel dokonce i sousedy.

„Sam,“ zopakoval Kurtz.

„Když hledala tu malou čubku, co zdrhla z baráku, náhodou kápla na to, že kšeftujeme s koksem,“ spustil Eddie přiškrčeným monotónním hlasem. „Ani jsem nevěděl, jak se jmenuje.“ Vzhlédl ke Kurtzovi. „Já to ale neudělal. To Levine.“

„Levine mi tvrdil, žes to byl ty.“

Eddie zatěkal pohledem. „Tak to kecá. Zavolej ho sem a zeptej se ho. Oddělal ji on. Já akorát čekal v autě.“

„Levine už není mezi námi,“ odvětil konverzačním tónem Kurtz. „Znásilnil jsi ji, než ji podřezal?“

„Doprdele, teď povídám, že já jsem to nebyl. Byl to Le –“ Eddie se znovu rozječel.

Kurtz pustil beztvarou hroudu, která bývala Eddieho nosem. „Znásilnil jsi ji?“

„Jo.“ Eddiemu se v očích zalesklo cosi jako vzdor. „Bránila se, kunda jedna, chtěla mi –“

„Fajn,“ zarazil ho Kurtz a poklepal mu na zakrvácené rameno. „Tím jsme skoro skončili.“

„Jak skoro skončili?“ Vzdor se proměnil v hrůzu.

„Každou chvíli tady bude policie. Chtěl jsi mi říct ještě něco?“

Jekot sirén. Eddie vyskočil na nohy a dopotácel se k oknu, jako by se chystal policisty pobízet, ať si pospíší, Kurtz ho ale přirazil ke zdi a opřel se mu předloktím o hrudník. Eddie se kroutil a dorážel na Kurtze levačkou i zbytky pravé pěsti, Kurtz si toho však nevšímal.

„Přisahám, že já ji ne –“

„Sklapni,“ umlčel ho Kurtz. Popadl gangstera za cáry košile a přitáhl ho blíž k oknu.

„Stejně mě nezabiješ,“ vypravil ze sebe Eddie.

„Že ne?“

„Ne.“ Eddie krátce kývl k oknu, k němuž mu zbývalo už jen pár centimetrů. O pět pater níž právě smykem zastavily dva policejní

vozy. Z nájemního domu se hrnuli sousedé a ukazovali do pátého patra. Když jeden z policistů spatřil Kurtze s Eddiem, vytasil pistoli. „Budeš do konce života sedět!“ ovanul Kurtze Eddieho horký, smrdutý dech.

„Zas tolik mi ještě není,“ opáčil Kurtz. „Pár let můžu obětovat.“

Eddie se mu vytrhl, nechal mu v prstech cáry košile, postavil se do otevřeného okna, zamával na policisty dole a zavolal: „Dělejte! Hod'te sebou, kurva!“

„Máš naspěch?“ zeptal se Kurtz. „No prosím.“ Popadl Eddieho Falca za vlasy a zadek kalhot a vyhodil ho z okna.

Policisté i sousedé se rozprchli do stran. Eddie řval po celou dobu, co se řítíl na střechu bližšího z policejního vozů. Po dopadu se všude kolem rozletěly kusy chrómu, skla a plexiskla ze střešní sirény.

Tři policisté vběhli s vytasenými pistolemi do domu.

Kurtz chvíli mlčky postál na místě, pak zamířil ke dveřím a otevřel je dokořán. Když policisté vtrhli do bytu, klečel uprostřed pokoje s rukama spojenýma za hlavou.

KAPITOLA 2

Za starých časů by Kurtzovi otevřeli bránu a nechali ho odejít v levném novém obleku, s veškerým vlastnictvím v hnědém papírovém pytlíku. Dnes mu věnovali levnou igelitku, plátěné kalhoty, modrou košili, větrovku od Eddieho Bauera a lístek na autobus do nedaleké Batavie.

Na autobusovém nádraží ho vyzvedla Arlene Demarcová. Mlčky vyrazili k severu na dálnici a po ní pak na západ.

„No,“ prolomila nakonec ticho Arlene, „vypadáš starší, Joe.“

„Taky jsem starší.“

Po dalších asi dvaceti kilometrech Arlene zničehonic prohodila: „Mimochodem... vítěj v jednadvacátém století.“

„Do basy dorazilo taky,“ opáčil Kurtz.

„Podle čeho jsi to poznal?“

„To je fakt,“ podotkl Kurtz a pak zhruba patnáct kilometrů zase mlčeli.

Arlene stáhla okénko, zapálila si cigaretu a popel odklepávala do svěžího podzimního vzduchu.

„Měl jsem za to, že tvůj manžel kouření moc neschvaluje.“

„Alan zemřel před šesti lety.“

Kurtz pokýval hlavou a sledoval, jak kolem ubíhají pole.

„Asi jsem tě za těch jedenáct let mohla jednou nebo dvakrát dojet navštívit,“ podotkla Arlene. „Abys byl v obraze.“

Kurtz k ní otočil hlavu. „Proč? Na tom bys nic netrhla.“

Arlene pokrčila rameny. „Tvůj vzkaz jsem na záznamníku oči vidně našla. Jak tě ale napadlo, že tě po všech těch letech přijedu vyzvednout...“

„Kdybys nepřijela, taky by se nic nestalo,“ odvětil Kurtz. „Z Batavie do Buffala ještě pořád jezdí autobusy.“

Arlene dokouřila cigaretu a vyhodila ji z okénka. „Rachel, Samantina dcera –“

„Já vím, kdo to je.“

„Svěřili ji do opatrovnictví jejímu exmanželovi, pořád bydlí v Lockportu. Říkala jsem si, že možná budeš chtít –“

„Vím, kde bydlí,“ zarazil ji Kurtz. „V Attice mají počítače i telefonní seznamy.“

Arlene přikývla a soustředila se na řízení.

„Děláš teď pro nějakou bandu právníků v Cheektowaze, je to tak?“

„Jo. Jsou to vlastně tři právnícké kanceláře v bývalém Kwik-Martu v jednom obchodě. Dvě z nich jsou vymahači odškodného po úrazech, třetí čistě jen taková zástěrka.“

„Znamená to, že jsi plně kvalifikovaná právní koncipientka?“

Arlene znovu pokrčila rameny. „Většinou je to jen papírování. Trávím spoustu času na telefonu sháněním stěžovatelů a občas dohledávám všelijaké právní bláboły na netu. Naši rádoby právníci jsou na tom tak mizerně, že si nemůžou pořídit tištěné zákoníky ani děvédčka.“

„Baví tě to?“ zeptal se Kurtz.

Dělala, že otázku přeslechla.

„Kolik ti platí?“ pokračoval Kurtz. „Tak dva tisíce měsíčně?“

„Víc,“ opáčila Arlene.

„Já bych ti každopádně pětistovku přidal.“

Pohrdavě se zasmála. „Za co?“

„Za to samé, cos dělala dřív. Akorát bys dneska seděla u počítače.“

„Čekáš nějaký zázrak, který ti vrátí licenci, Joe? A že budeš mít měsíčně tři tisíce na to, abys mě zaplatil?“

„Na to, abych něco vyšetřoval, nepotřebuju licenci. A starosti s platem přenech mně. Dobře víš, že když řeknu, že ti zaplatím, tak ti zaplatím. Myslíš, že se nám podaří sehnat kancelář někde v těch místech, kde jsme ji mívali dřív?“

Arlene se znovu zasmála. „Východní Chippewa je celá přestavěná. Ani bys to tam nepoznal. Samé škrobené butiky, bufety s venkovním posezením, vinotéky, obchody se sýrem. Nájmy šly příšerně nahoru.“

„Proboha,“ vydechl Kurtz. „No dobře, postačí i něco poblíž centra. Klidně ať je to ve sklepech, hlavně když tam bude elektrika a pár telefonních linek.“

Arlene sjela z dálnice, zaplatila mýto a zamířila k jihu. „Kde se chceš ubytovat dneska?“

„Klidně stačí Motel 6 nebo cokoli levnějšího v Cheektowaze.“

„Proč zrovna Cheektowaga?“

„Zítro ráno si budu potřebovat půjčit tvoje auto a říkal jsem si, že pro tebe bude pohodlnější vyzvednout mě cestou do práce. Můžeš dát výpověď a sbalit si věci, stavím se pro tebe někdy po obědě a pojedeme se podívat po kanceláři.“

Arlene si zapálila další cigaretu. „Jsi tak ohleduplný, Joe.“

Kurtz přikývl.

KAPITOLA 3

Orchard Park byla nóbl čtvrť poblíž stadionu Buffalo Bills. Arlenin vůz – třebaže obyčejný buick – měl v přístrojové desce zabudovaný LCD displej jedné z těch moderních navigačních hraček, toho jejich GPS, Kurtz ho však ani jednou nezapnul. Naučil se cestu nazpaměť a pro případ nouze s sebou měl starou dobrou automapu. Nechápal, kam se za posledních deset let poděl lidský orientační smysl. Co se stalo, že bez těch elektronických krámů dneska už nikdo nikam netrefí?

Většina domů v Orchard Parku patřila lidem přinejmenším vyšší střední třídy a našlo se tu i několik skutečných vil s kamennými zdíkami a železnou bránou. K jedné z takových Kurtz odbočil, představil se do mřížky reproduktoru a dostal pokyn čekat. Kamera na sloupu u brány přestala popisovat pozvolné oblouky a zahleděla se přímo na něj. Kurtz si jí nevšímal.

Brána se otevřela a objevili se tři kulturisti v modrých blejzrech a šedých kalhotách.

„Auto můžete nechat tady,“ oznámil ten nejuhlazenější. Pokynul Kurtzovi, ať vystoupí.

Prošacovali ho důkladně – dokonce mu pečlivě prohmatali i rozkrok – a pak si musel rozepnout košili, aby viděli, že na sobě nemá štěnici. Nakonec mu ukázali, ať se posadí na zadní sedačku golfového vozíku, a odvezli ho po dlouhé, točité cestě k domu.

Kurtz mu nevěnoval zvláštní pozornost. Šlo o celkem běžnou cihlovou vilu, snad jen trochu lépe zabezpečenou, než je obvyklé, a ačkoli s ní sousedila čtyřmístná garáž, jaguár, mercedes, Honda S2000 i cadillac stály v řadě podél příjezdové cesty. Řidič v modrém blejzru zastavil vozík a zbylí dva muži eskortovali Kurtze k bazénu za domem.

Přestože byl říjen, bazén byl dosud napuštěný a na hladině neplaval ani lísteček. U zahradního stolku seděl starší muž v kašmírovém županu a vedle něj plešatý čtyřicátník v šedém obleku. Popíjeli kávu z křehkých porcelánových šálek. Plešoun právě doléval ze stříbrné konvice. Několik kroků za staříkem stál s rukama sepjatýma na

rozkroku čtvrtý bodyguard. Měl na sobě přiléhavé kalhoty a pod modrým blejzrem polokošili.

„Posaďte se, pane Kurtzi,“ řekl stařík. „A odpusťte, že vás nepřivítám vestoje. Staré zranění.“

Kurtz se posadil.

„Kávu?“ zeptal se stařík.

„Jistě.“

Plešoun mu sice nalil, bylo však zřejmé, že nejde o žádného lokaje. Na stole vedle něj ležel luxusní kovový kufřík.

„Jsem Byron Tatrík Farino,“ představil se stařík.

„Vím, kdo jste,“ opáčil Kurtz.

Stařík se nepatrně pousmál. „A co vy, pane Kurtzi, máte křestní jméno?“

„Budeme si snad tykat, Byrone?“

Úsměv povadl.

„Pozor na ústa, Kurtzi,“ ozval se plešoun.

„Ty sklapni, *consigliere*“ Kurtzův pohled ani na okamžik nepustil staříka. „Tahle schůzka je mezi mnou a panem Farinem.“

„Pravda,“ přisvědčil Farino. „Uvědomte si ovšem, že se z mé strany jedná o laskavost a že by k tomuto setkání nikdy nedošlo, kdybyste...ehm... neprokázal jisté služby mému synovi, za což jsme vám vděčni.“

„Za to, že jsem Skagovi ve sprchách zachránil prdel před Alim a jeho bandou?“ prohodil Kurtz. „Jistě. Není zač. Přišel jsem si ale promluvil obchodně.“

„Pomohl jste Stephenovi a přejete si odměnu, vidíte?“ zeptal se právník a s cvaknutím otevřel kufřík.

Kurtz zavrtěl hlavou. Stále nespouštěl zrak z Farina. „Možná vám Skag řekl, co můžu nabídnout.“

Farino usrkl kávu. Ruce měl průsvitné skoro stejně jako drahý porcelán. „Ano, Stephen nám prostřednictvím svého právníka vzkázal, že nám chcete nabídnout své služby. Co byste pro nás ale mohl dělat, pane Kurtzi? Na všechno dávno někoho máme.“

„Vyšetřovat.“

Farino pokýval hlavou, právník se však ušklíbl. „Kdysi jste možná býval soukromý detektiv, pane Kurtzi, teď už vám ale licenci

nikdo neobnoví. Vždyť jste v podmínce! To si myslíte, že toužíme mít na výplatní listině nějakého odepsaného soukromého čmoucha, navíc bývalého vraha?“

Kurtz se na právníka poprvé podíval. „Vy jste Miles,“ řekl. „Skag o vás mluvil. Že prý jste na chlapečky, a čím jste starší a zvadlejší, tím mladší chcete.“

Právník zamžikal. Levá tvář se mu zalila krví, jako by mu Kurtz vlepil facu. „Carle,“ hlesl. Nabušenec v našponované polokošili rozpořil dlaně a postoupil o krok dopředu.

„Když chcete přivolat Carla, proč prostě nezataháte za vodítko?“ prohodil Kurtz.

Pan Farino zvedl žilnatou ruku. Carle se zarazil. Druhou ruku položil Farino právníkovi na předloktí. „Trpělivost, Leonarde,“ řekl. „Proč nás provokujete, pane Kurtzi?“

Kurtz pokrčil rameny. „Ještě jsem si nedal svoji ranní kávu.“ Upil ze šálku.

„Ale my bychom se vám za to, že jste Stephenovi pomohl, skutečně rádi odvděčili,“ pronesl Farino. „Berte to prosím jako –“

„Za Stephena nic nechci,“ skočil mu do řeči Kurtz. „Rád bych vám ale pomohl s vaším skutečným problémem.“

„Jakým problémem?“ zeptal se právník Miles.

Kurtz se na něj znovu podíval. „Pohřešuje se váš účetní, Buel Richardson, jestli se nepletu. To by pro rodinu vašeho druhu nebyla dvakrát dobrá zpráva ani v mnohem příznivějších časech; a protože pana Farina vyšachovali... poslali na odpočinek... nemáte teď páru, co se kolem vás děje. Richardsons klidně mohla sebrat FBI, dát ho někam pod zámek a přinutit ho zpívat. Nebo ho mohli oddělat Gonzagovci. Nebo se Richardson rozhodl, že se postaví na vlastní nohy, a začne mít požadavky. Nebylo by od věci vědět o tom předem.“

„Co vás vede k závěru –“ začal Miles.

„Navíc vám už nenechali nic než ten kontraband, co se sem pašuje z La Guardie, z jihu z Floridy a ze severu z Kanady,“ pokračoval Kurtz opět k Farinovi. „A nákladáky vám někdo vykrádal dokonce už před Richardsonovým zmizením.“

„Co vás vede k závěru, že si s tím nedokážeme poradit sami?“ Miles hovořil upjatě, ale stále ještě se ovládal.

Kurtz i tentokrát adresoval odpověď starci. „Dřív jste to dokázali,“ řekl. „Komu ale dneska můžete důvěřovat?“

Když Farino pokládal šálek na talířek, třásla se mu ruka. „Co nám navrhuje, pane Kurtzi?“

„Budu pro vás vyšetřovat. Najdu Richardsona. Pokud to půjde, přivedu ho zpátky. Zjistím, jestli ty vykládačky nákladáků mají něco společného s jeho zmizením.“

„A váš honorář?“ zeptal se Farino.

„Čtyři sta dolarů na den plus výdaje.“

Právník Miles si nelibě odfrkl.

„Výdajů moc nemám,“ pokračoval Kurtz. „Tisícovka zálohy. A zvláštní odměna, pokud sem toho účetního dotáhnu rychle.“

„Jak vysoká odměna?“ zeptal se Farino.

Kurtz dopil kávu. Byla černá a hustá. Vstal. „To nechám na vás, pane Farino. Teď už budu muset jít. Co na to říkáte?“

Farino si promnul nafialovělý spodní ret. „Vypiš mu šek, Leonarde.“

„Tedy podle mě, pane –“

„Vypiš mu šek, Leonarde. Tisíc dolarů zálohy jste říkal, pane Kurtzi?“

„V hotovosti.“

Miles odpočítal peníze, všechno ve vyvoněných padesátidolarovkách, a vložil je do bílé obálky.

„Uvědomujete si, doufám, pane Kurtzi,“ pronesl stařík nečekaně stroze a chladně, „že neúspěch se v podobných situacích zřídka trestá jen ztrátou honoráře?“

Kurtz přikývl.

Farino vytáhl z právníkova kufříku pero a naškrábal cosi na prázdnou vizitku. „Budete-li mít jakékoli informace či dotazy, volejte na tahle čísla,“ řekl. „Do tohoto domu nesmíte už nikdy vkročit. Už nikdy mi nesmíte zavolat ani mě nijak přímo kontaktovat.“

Kurtz si vzal vizitku.

„David, Charles a Carl vás teď odvezou k vašemu autu,“ uzavřel Farino.

Kurtz pohlédł Carlovi do očí a poprvé toho rána se usmál. „Vaše buzničky mě můžou doprovodit, pokud se jim chce,“ prohlásil. „Ale půjdu po svých. A budou se držet minimálně deset kroků za mnou.“

KAPITOLA 4

Ted's Hot Dogs dnes už měli stánek i v Orchard Parku a další v Cheektowaze, Kurtz si ale přesto zajel do centra na Porter Avenue, kde kousek od mostu dosud stál ten původní. Objednal si třikrát Juniorbo s hořčicí, kečupem i chilli omáčkou, jedny cibulové prstýnky a jednu kávu a odnesl si lepenkový tácek k piknikovému stolku u ohrady nad řekou. Obědvalo tu už několik rodinek, pár kaváráků a dva nebo tři lidé z ulice. Ze starého vysokého javoru tiše opadávalo listí. Od mostu sem doléhal nevтіravý hukot dopravy.

V Attice se dalo sehnat téměř cokoli. Tedovy hotdogy byly jednou z nemnoha výjimek. Kurtz vzpomínal na zimní večery, než stánek na Sheridan Avenue otevřel krytou jídelnu: půlnoc, deset pod nulou, metr sněhu a fronta třiceti lidí čeká na párek v rohlíku.

Když dojedl, zamířil po Scajaquadské dálnici k severu na Youngmanovu, po ní pokračoval východním směrem na Millersportskou a posledních zhruba pětadvacet kilometrů na severovýchod do Lockportu. Dům na Lilly Street našel během chvilky. Zaparkoval naproti přes ulici a pár minut čekal. Byl to prostý domek z bílých cihel, jakých se v Lockportu nacházela spousta, zasazený do příjemné usedlé čtvrti. Ulici zastřešovala klenba stromů a k zemi se snášelo žluté listí. Kurtz hleděl do střešních oken v prvním patře a přemítal, který pokoj by tak mohl být její.

Dojel k nejbližší základní škole. Tady nezaparkoval, jen pomalu projel kolem. Policajti bývají v okolí škol dost nervózní a s vrahem čerstvě propuštěným na podmínku, který se ještě ani neohlásil u svého sociálního kurátora, by se nejspíš moc nemazlili.

Byl to úplně obyčejný barák. Kurtz netušil, co vlastně čekal. Na základní škole děti ještě nesmějí o přestávkách ven. Podíval se na hodinky a zamířil zpátky do města, tentokrát po devětsetdevadesátce, aby ušetřil čas.

Arlene ho odvedla do sexshopu asi půl bloku od autobusového nádraží. Pod nohama jim křupaly střepy z bezpočtu rozbitých lahviček od cracku. V rohu vstupní chodby ležela použitá injekční stříkačka.

Větší část výloh obchodu byla přemalovaná a nepřemalovaný zbytek nad úrovní očí tak špinavý, že by skrz sklo stejně nebylo nic vidět.

Uvnitř to vypadalo jako ve všech sexshopech, které Kurtz v životě navštívil: za pultem znuděný chlápek s jizvami po akné, shrbený nad seznamem dostihů, mezi regály tři nebo čtyři nenápadní zákazníci, kteří okukovali filmy a časopisy, jedna feťačka v černé kůži, která okukovala zákazníky, vitrína s robertky, vibrátory a dalšími milostnými pomůckami. Jediný rozdíl byl v tom, že spousta filmů se dneska prodávala na DVD.

„Nazdar, Tommy,“ pozdravila Arlene muže za pultem.

„Nazdar, Arlene,“ opětoval pozdrav Tommy.

Kurtz se rozhlédl. „Fajn,“ řekl. „Vyrazili jsme s předstihem na vánoční nákupy?“

Arlene ho odvedla úzkou uličkou podél kabinek pro peepshow a kolem záchoda, na němž velkými písmeny stálo AŤ VÁS ANI NE-NAPADNE SI TO TADY DĚLAT, PRASATA. Následoval korálový závěs, jedny neoznačené dveře a příkré schodiště, po němž sešli dolů.

Suterén byl podlouhlý, zatuchlý a páchlo to tam po krysích výkalech. Prostor dělila na dvě části nízká příčka. Tři ze čtyř stěn dosud lemovaly prázdné knihovny. V přední části stály dva dlouhé, poškrábané dřevěné stolky a jeden větší, kovový stůl byl vzadu.

„Východy?“

„To je na tom to pozitivní,“ prohlásila Arlene.

Ukázala mu zadní východ oddělený od sexshopu, strmé kamenné schodiště a dveře vyztužené ocelí, které vedly do zastrčené uličky. Když se vrátili do suterénu, přešla k jedné knihovně, odsunula ji a odhalila další dveře. Vyndala z kabelky klíč a odemkla visací zámek. Dveře vedly do prázdné podzemní garáže.

„Když tu bývalo knihkupectví, měli tady dole oddělení se sci-fi. A prodával se tu heroin. Proto je tu tolik východů.“

Kurtz se znovu rozhlédl a pokýval hlavou. „Telefonní linky?“

„Celkem pět. Fanoušci sci-fi měli nejspíš spoustu dotazů.“

„Pět jich potřebovat nebudeme,“ řekl Kurtz. „Ale tři se hodí.“ Prohlédl si elektrické zdířky v podlaze a ve zdech. „Fajn, řekni Tommy, že to bude stačit.“

„Nejsou tu okna.“

„Na tom nesejde,“ odvětil Kurtz.

„No tobě jistě ne,“ opáčila Arlene. „Jestli to bude jako zastara, tak tady nejspíš moc času nepobudeš. Zato já tu budu čučet do zdí devět hodin denně. Ani nebudu vědět, co je venku za roční období.“

„Jsme v Buffalu,“ prohlásil Kurtz. „Prostě si představuj, že je zima.“

Odvezl ji domů a pomohl jí odnést lepenkové krabice se všemi osobními věcmi, které posbírala z právních kanceláří v bývalém Kwik-Martu. Nebylo jich moc. Záramovaná fotografie, na níž byla s Alanem. Fotografie jejich mrtvého syna. Kartáč na vlasy a další maličkosti.

„Zítra si dojdeme pronajmout počítače a koupit telefony,“ prohlásil Kurtz.

„Ale? A za co?“

Kurtz vytáhl z kapsy bílou obálku a odpočítal jí tři sta dolarů v padesátkách.

„Panečku,“ ušklíbala se Arlene. „Za to pořídíme nanejvýš tak sluchátko. A kdo ví jestli.“

„Určitě máš něco našetřeno,“ opáčil Kurtz.

„Takže jsme partneři?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Bude to normální půjčka s běžným úrokem.“

Arlene si povzdechla a přikývla.

„A budu dneska večer potřebovat tvoje auto.“

Došla si do lednice pro pivo. Jemu nenabídla. Nalila si trochu do čisté sklenice a zapálila si cigaretu. „Uvědomuješ si, co tohle věčné půjčování auta napáchá na mém společenském životě, Joe?“

„Ne,“ zarazil se Kurtz ve dveřích. „Co?“

„Vůbec nic.“

KAPITOLA 5

Právník Leonard Miles sledoval ty miliony tun vody, jež se hypnoticky řítily přes modrozelený okraj nekonečna, a myslel u toho na slova, která na adresu Niagarských vodopádů pronesl Oscar Wilde: „Pro většinu lidí je to druhé největší zklamání jejich líbánek.“ Nebo něco takového. Miles nebyl žádný velký znalec Wilda.

Vodopády skýtaly z americké strany o dost mizernější výhled než z kanadské, Miles však neměl na vybranou, protože ani jeden z mužů, se kterými se tu měl setkat, by se do Kanady nejspíš legálně nedostal. Jako většina rodáků z Buffala se Miles o Niagarské vodopády obvykle vůbec nezajímal, zdejší vyhlídka byla však přesně ten typ místa, kde může právník čirou náhodou narazit na jednoho ze svých klientů – Malcolm Kibunte skutečně býval jeho klientem, a navíc to sem ze svého bydliště v Grand Islandu neměl nijak zvlášť daleko. Krom toho se nemusel obávat, že by u vodopádů takhle v pracovní den odpoledne potkal někoho z Farinovy rodiny, nebo, což pro něj bylo ještě důležitější, některého ze svých profesních či společenských vrstevníků.

„Chystáš se skočit, právníku?“ ozval se mu za zády hluboký hlas a na rameno mu dopadla těžká ruka.

Miles sebou trhl. Když se pomalu otočil, spatřil rozesmátou tvář a blyštící se diamantový zub Malcolma Kibunteho. Malcolm nadále pevně svíral Milesovo rameno, jako by se rozmýšlel, jestli právníka má nebo nemá zvednout a hodit přes zábradlí.

A Miles věděl, že by to klidně udělal. Z Malcolma Kibunteho mu běhal mráz po zádech a jeho komplice Řezníka se vyloženě děsil. A protože posledních třicet let prožil Leonard Miles většinou v blízkosti mafiánských gangsterů, profesionálních zabijáků a psychotických překupníků drog, nebral tyto pocity na lehkou váhu. Při pohledu na oba muže se jen těžko rozhodoval, který z nich mu připadá zvláštější – jestli Malcolm, atletický, metr devadesát vysoký černoch v neodmyslitelném černém koženém obleku, s vyholenou hlavou, postavou zápasníka, osmi zlatými prsteny, šesti diamantovými náušnicemi a jedním diamantem vsazeným do předního zubu, nebo Řezník, ml-

černivý, anorekticky vyhlížející albín s feťáckýma očima, které připomínaly otvory vytavené do kusu bílé umělé hmoty, a s dlouhými, mastnými vlasy, jež mu spadaly až na špinavou mikinu.

„Co kurva chceš, Milesi, že nás kvůli tomu táhneš takovou posranou dálku až do týhle prdele?“ obořil se na právníka Malcolm a konečně ho pustil.

Miles se vlídně usmál a pomyslel si: *Prokrista, já vážně dělám právníka té nejhorší lůze světa.* Ačkoli Řezníka po pravdě řečeno nikdy nezastupoval. Ani nevěděl, jestli ho vůbec někdy zatkli. A neměl ponětí, jak se jmenuje doopravdy. I jméno Malcolm Kibunte bylo zjevně falešné, jeho nositele však Miles obhajoval – díkybohu úspěšně – při dvou obviněních z vraždy (v jednom případě šlo o uškrcení Malcolmovy manželky), jednom obvinění ze střelby po policii, jednom zatčení při zátahu na gang překupníků drog, dále v jednom případě pohlavního zneužití, jednom případě znásilnění, čtyřech případech násilného napadení, dvou případech velké krádeže a několika případech nedovoleného parkování. Právník si dobře uvědomoval, že ani tohle všechno z nich nedělá bůhvíjak úžasné přátele. Naopak mu znovu blesklo hlavou, že Malcolm je přesně typ chlapa, který by ho jen tak z hecu hodil do vodopádu – nebýt dvou významných skutečností: zaprvé, Miles pracuje pro Farinovy, a přestože je rodina v dnešní době už jen pouhým stínem svého někdejšího já, stále ještě se na ulici těší určité úctě, a zadruhé, Malcolm Kibunte dobře ví, že by mohl znovu potřebovat Milesovy právnícké schopnosti.

Miles zamířil stranou od turistů a pokynul dvojici k lavičce na parkovišti. Miles s Malcolmem se posadili. Řezník zůstal stát a zíral do prázdna. Miles otevřel kufřík a podal Malcolmovi papírové desky.

Malcolm je rozevřel a zahleděl se na policejní fotografie přicvaklé k vrchnímu listu.

„Poznáváš ho?“ zeptal se Miles.

„M-m,“ zavrtěl hlavou Malcolm. „Ale to jméno mi zní povědomé.“

„Řezníku?“ zkusil to Miles.

„Řezník ho taky nepoznává,“ odpověděl Malcolm. Řezník se přitom na fotografie vůbec nepodíval. Vlastně se zatím nepodíval ani na Milese. Dokonce se nedíval ani na hřmící vodopády. „To nás sem

takhle zrána táhneš akorát proto, abysme se koukli na fotku nějakýho posranýho bílýho ksichtu?“ zeptal se Malcolm.

„Právě ho pustili –“

„Kurtz,“ skočil mu do řeči Malcolm. „To je německy ,klátkej‘ nebo taky ,malej‘. Milesi, ty vole. Je ten parchant malej?“

„Nijak zvlášť,“ odpověděl Miles. „Odkud víš, co v němčině znamená ,kurtz‘?“

Malcolm ho zpražil pohledem, ze kterého by si člověk s menší kuráží nadělal do kalhot. „Vozím si snad prdel v mercedesu SLK, ne, ty vole? A to ,K‘ v ,SLK‘ je tam, ty pako, přesně kvůli tomu ,kurtz‘... jakože ,klátkej‘. Si myslíš, že jsem nákej analfabet, co, ty připosranej plešatej, šrudovanej, podlejzavej advokáte?“ Celé to promnesl nevzrušeným tónem zcela bez důrazu.

„Ne, to ne,“ zamával Miles rukou ve vzduchu, jako kdyby odháněl hmyz. Ohlédl se na Rezníka. Ten se tvářil, že je vůbec neposlouchá. „Ne, jen jsi mě zaskočil,“ obrátil se Miles zpátky k Malcolmovi. „SLK je super auťák. Kéž bych ho měl.“

„To si myslím,“ prohodil Malcolm účastně. „Vzhledem k tomu, v jaký popelnici jezdíš. V posraným americkým kadilaku.“

Miles současně pokrčil rameny a přikývl. „Přesně tak. Každopádně, tenhle Kurtz se najednou objevil u pana Farina s doporučením od Skaga.“

„Jo, tam jsem to jméno slyšel,“ přerušil ho Malcolm. „Nákej zmrd Kurtz tam asi před rokem v bloku D voddělal Aliho, náčelníka bratrstva Mešity děsu. Bratrstvo slíbilo deset táců tomu, kdo toho bílýho ksindla sejme, a všichni negři v celý Attice hned začali brousit lžíce a ocelový úhelníky do špičky. Jo, dokonce i pár bachařů si na ty prachy dělalo zálusk, ale tomu posranému Kurtzovi se nikdo na kůži stejně nedostal. Jestli je to teda ten samej Kurtz. Myslíš, že je to ten samej, Rezníku?“

Rezník obrátil prázdný bílý obličej zhruba směrem k Malcolmovi, ale neřekl ani slovo. Miles se na okamžik zahleděl do světle šedých očí v té mrtvé tváři a otrásl se.

„Jo, taky bych řek,“ prohlásil Malcolm. „Proč nám ty sračky ukazuješ, Milesi?“

„Kurtz bude pracovat pro pana Farina.“

„Pro pana Farina,“ papouškoval po něm přehnanou fistulí Malcolm. Blýskl diamantovým zubem na Řezníka, jako by se mu povedl kdovíjak podařený vtip. Z jeho hlubokého, temného smíchu přeběhl Milesovi mráz po zádech. „Z pana Farina je dneska seschlá hromádka taliánskejch hoven se scvrklejma koulema. Ten už si žádnýho pana nezaslouží, Milesi, ty vole.“

„No i kdyby,“ nedal se Miles, „tenhle Kurtz –“

„Řekni mi, kde ten Kurtz bydlí, a my si s Řezníkem vyberem vod Mešity děsu těch deset táců.“

Právník vyhýbavě zavrtěl hlavou. „Nevím, kde bydlí. Je z Attiky teprve osmačtyřicet hodin. Chce ale pro pana... pro Farinovu rodinu něco vyšetřovat.“

„Vyšetřovat?“ podivil se Malcolm. „Na koho si kurva hraje, na Sherlocka Holmesa?“

„Dřív pracoval jako soukromý detektiv,“ vysvětlil Miles a kývl k deskám, jako by Malcolm pobízel, ať si těch pár stránek přečte. Když se k tomu Malcolm nijak neměl, Miles pokračoval: „Každopádně se chce začít šťourat ve zmizení Buella Richardsona a v únosu těch kamionů.“

Malcolm znovu blýskl diamantovým zubem. „Jo takhle! Teď konečně chápu, proč nás takhle brzo ráno taháš až sem mezi ty bílý turistický ksichty. Milesi, ty vole, se vsadím, že když jsi tohle slyšel, pořádně sis nasral do sukní, co?“

Milesovi neuniklo, že Malcolm už podruhé poznamenal, jak je pro něj brzy ráno. Raději ho však neupozorňoval, že jsou pomalu tři odpoledne, jen řekl: „Nestojíme o to, aby Kurtz do těchhle věcí strkal nos, že ne, Malcolm?“

Malcolm Kibunte s předstíranou vážností našpulil rty a pomalu zavrtěl lesklou, hladce vyholenou hlavou. „To si piš, že ne, Milesi, ty vole. Rozhodně nestojíme o to, aby někdo strkal nos do věcí, kvůli kterejm by našemu drahému právníkovi mohli uštělit palici, to teda ne.“

„Ne,“ dodal absolutně nelidským hlasem Řezník, „to teda rozhodně ne.“

Miles nadskočil na místě. Obrátil se k Řezníkovi, ale ten dál upíral zrak do prázdna. Skoro jako by promluvil břichem nebo hrudníkem.

„Kolik?“ zeptal se už bez žertování Malcolm.

„Deset tisíc,“ odpověděl Miles.

„Leda nasrat. Ani s tou desítkou od Mešity to není dost.“

Miles zavrtěl hlavou. „Nesmí se to dostat ven. Bratrstvu ani slovo. Kurtz se musí prostě vypařit.“

„Vy-pa-řit,“ odsekával Malcolm slabiky samolibě. „Vypařit takovýho zmrda je mnohem těžší než ho prostě sejmout. To bude dobřech padesát papírů.“

Miles předvedl svůj nejpohrdavější právnický úsměv. „Za tolik pan Farino nenajímá ani ty nejlepší profesionály.“

„Jenže pan Farino,“ zapíštěl Malcolm, „ted’ nemá důvod nějaký profesionály najímat, co, Milesi, ty vole? Kurtz je čistě tvůj problém – je to tak, nebo ne?“

Miles se ošil.

„Krom toho, nejlepší profesionálové pana Farina můžou leda tak líbat mojí černočernou prdel a žrát taliánský hovna, a jestli mi přijdou do cesty, tak chcípnu pomalou taliánskou smrtí,“ pokračoval Malcolm neomaleně.

Na to Miles nic neřekl.

„Řezníka by zajímalo,“ znovu navázal Malcolm, „jestli na toho Kurtze fakt vůbec nic nemáš. Kde bydlí? Kde pracuje? Přátelé? Vůbec nic... co? Takže pro tebe máme toho grázla nejenom sejmout, ale taky si s Řezníkem máme hrát na soukromý vočka a nejdřív si ho sami najít, jo?“

„Pár informací najdete v těch deskách,“ kývl k nim Miles. „Kde v Chippewě míval Kurtz kancelář. Jak se jmenovala jeho někdejší spolupracovnice, dnes už mrtvá... jak se jmenuje a kde bydlí jeho někdejší sekretářka. A údaje o několika dalších lidech, se kterými se stýkal. Když Skag vzkázal, že si Kurtz chce domluvit schůzku, pověřil mě...“ pověřila mě rodina tím, abych si ho trochu proklepnul. Není toho moc, ale mohlo by se to hodit.“

„Čtyřicet,“ prohlásil Malcolm. Neznělo to jako nabídka, ale jako konečné rozhodnutí. „To je mizejících dvacet táců pro mě a dvacet

pro Řezníka. A rve mi srdce, že budu muset takhle zklamat Mešitu, Milesi, ty vole.“

„Dobře,“ přikývl právník. „Čtvrtinu předem. Jako vždycky.“ Rozhlédl se, a když viděl jen turisty, předal už druhou obálku s hotovostí ve dvou dnech.

Malcolm se usmál od ucha k uchu, přepočítal si deset tisíc dolarů a ukázal je Řezníkovi, který jako by nemohl odtrhnout oči od verky u nedaleké popelnice.

„Budeš chtít fotky, jako vždycky?“ zeptal se Malcolm, když si zasouval obálku do černé kožené bundy.

Miles přikývl.

„Co s těma polaroidama vůbec děláš, Milesi, ty vole? Honíš si u nich péro?“

Miles dělal, že to přeslechl. „Určitě to zvládnete, Malcolmě?“

Na okamžik mu blesklo hlavou, že možná zašel příliš daleko. Malcolmovi se přes tvář přehnalo několik různých emocí, jako když vítr rozvlhne ebenovou vlajku, nakonec se v ní však usídlilo pobavení.

„To si piš,“ zvedl oči k Řezníkovi, aby se s ním podělil o další vtípek. „Massa Kurtz byla kaput.“

KAPITOLA 6

Lackawanna na jih od Buffala byla coby ocelářské město vyřízená už řadu let předtím, než šel Kurtz sedět, když tudy však teď projížděl po vyvýšené dálnici, připadal si jako v nějakém vědeckofantastickém filmu o mrtvé průmyslové planetě. Pod dálnicí se rozkládaly nekončné kilometry setmělých a prázdných oceláren, strojíren, černých cihlových skladů, parkovišť, železničních kolejí, rezavějících lokomotiv s vagony, nekouřících komínů a opuštěných baráček pro dělníky. Nebo Kurtz přinejmenším doufal, že ty nanicovaté chatrče z dehtové lepenky v temných ulicích s rozbitými lampami jsou skutečně opuštěné.

Sjel z dálnice, pokračoval několik bloků podél chatrčí a dvorků s vysokými ploty a nakonec zastavil u setmělé ocelárny. Ohromná vrata byla odemčená. Projel jimi, zavřel je za sebou a dojel až na konec parkoviště, které by dokázalo pojmout šest až sedm tisíc aut. Teď tu stál jediný vůz: prorezlý starý ford pickup s krytou korbou. Kurtz zaparkoval Arlenin buick vedle něj a vydal se na dlouhou temnou túru k hlavní hale závodu.

Vchodové dveře byly dokořán. Ozvěna Kurtzových kroků se rozléhala po celé ohromné hale, v níž míjel hromady stůrusky, vychladlé martinské pece, zavěšené kotle velikosti obytných domů, jeřáby oholené o všechno, co mělo nějakou cenu, a spoustu dalších masivních, zrezivělých předmětů, které nedokázal identifikovat. Jediné osvětlení pocházelo z občasných žlutých nouzových světel.

Zastavil se pod bývalým velínem, který se nacházel asi deset metrů nad podlahou továrny. Špinavým sklem ve třech stěnách budky pronikala tlumená záře. Na kovový balkon vyšel postarší muž a křikl dolů: „Tak polez.“

Kurtz vyšplhal po ocelovém žebříku.

„Nazdar, Docu,“ pozdravil, když za mužem vstoupil do měkkého světla velína.

„Zdravíčko, Kurtzi,“ odpověděl Doc. Dospěl už do oné země neznemě neurčitěho stáří, kterou někteří muži obývají po celá desetile-

tí – vypadal na víc než pětasedesát, ale rozhodně na méně než pětasmdesát.

„Docela jsem zíral, když jsem místo tvojí zastavárny našel cukrárnu,“ prohodil Kurtz. „Netušil jsem, žeš to tam prodal.“

Doc přikývl. „Zasraná ekonomika se holt v devadesátých letech držela až moc nahoře. Ale dělat hlídače mě stejně baví víc. Nemusím se bát, že mě přijde vybrat náká banda sjetejch feťáků. Co pro tebe můžu udělat, Kurtzi?“

Tohle měl Kurtz na Docovi rád. Neviděli se přes jedenáct let, ale stařík zjevně nehodlal tlachat o nepodstatných věcech.

„Dva kousky,“ odpověděl Kurtz. „Poloautomat a revolver, co bych mohl nosit u sebe.“

„Čistý?“

„Tak čistý, jak to jenom půjde.“

„To znamená *hodně* čistý.“ Doc zmizel v zadní místnosti zajištěné na visací zámek. Asi po minutě se vrátil a postavil na svůj zaneřádaný stůl několik kovových kufříků a nevelkých krabic. „Vzpomínám si na tu devítku berettu, cos tolik miloval. Kam přišla?“

„Pohřbil jsem ji, jak se sluší a patří,“ odpověděl po pravdě Kurtz. „Tak co pro mě máš?“

„Nejdřív se mrkni na tohle,“ vyzval ho Doc a otevřel jeden z šedých kufříků. Vytáhl z něj černou poloautomatickou pistoli. „Heckler & Koch, taktická univerzální samonabíjecí pětačtyřicítka,“ řekl. „Nová. Parádní kousek. Žlábkovaná protiprachová krytka na laser a svítílnu. Prodloužená hlaveň se závitem na tlumič.“

Kurtz zavrtěl hlavou. „Nemám rád plasty.“

„Polymery,“ opravil ho Doc

„Plasty. Ty a já jsme převážně z polymerů, Docu. Ta pistole je z plastů a sklolaminátu. Hodila by se spíš pro Luka Skywalkerera.“

Doc pokrčil rameny.

„Krom toho,“ pokračoval Kurtz, „já nepoužívám lasery, svítílny ani tlumiče a nemám rád německou práci.“ Doc odložil H&K. Otevřel další kufřík.

„Pěkná,“ zvedl Kurtz poloautomatickou pistoli. Byla tmavě šedá – skoro černá – a vyrobená především z kované oceli.

„Kimber Custom ráže .45 ACP,“ představil ji Doc. „Krátce patřila jedný stařence v Tonawandě, která ji jednou nebo dvakrát měsíčně brala vyvenčit na střelnici.“

Kurtz natáhl závěr, podíval se, jestli je prázdná komora, potom vyklepl zásobník na sedm nábojů, ujistil se, že i ten je prázdný, zavcákl ho zpátky a zahleděl se podél hlavně. „Hezky vyvážená,“ prohodil. „Ale má dlouhý vodítko vratný pružiny.“

„Což je to nejlepší,“ opáčil Doc.

„Zvyšuje se tím riziko selhání při nabíjení,“ namítl Kurtz.

„U Kimberu ne. Je to zakázková práce.“

„Nikdy jsem takovou zbraň neměl,“ řekl Kurtz, zasunul si pistoli modelu 1911 za opasek a párkrát ji zkusmo vytasil.

„Nízký bojový mířidla McCormick,“ pokračoval Doc.

„Zachytávají se za oblečení i za pouzdro,“ poznamenal Kurtz. „Na těchhle bojových pistolích by všude měli používat mířidla na rampě.“

Doc pokrčil rameny. „Na ty moc často nenarazíš.“

„Dávám přednost dvojčinným pistolím.“

„No jo,“ pokýval hlavou Doc. „Vzpomínám si, žes nosíval nataženo a zajištěno. Jenže tenhle kimber má hladkej chod spouště.“

Kurtz si ze zbraně několikrát naprázdno vystřelil a přikývl. „Za kolik?“

„Nová stála ještě před pár lety šest set sedmdesát pět dolarů.“

„Tolik za ni vysolila ta babka z Tonawandy,“ opáčil Kurtz. „Tak kolik?“

„Čtyři stovky.“

Kurtz přikývl. „Budu si chtít párkrát vystřelit naostro.“

„K tomu je támhleta hromada stříusky dole,“ ukázal Doc. „Mám vzadu papírový terče. A přihodím pár krabiček stopětaosmdesátigrá-novejch nábojů.“

Kurtz zavrtěl hlavou. „Budu chtít dvěstětrícítky.“

„Ty mám taky,“ uklidnil ho Doc.

„Budu potřebovat pouzdro.“

„Mám jedno zádový. Už používaný, ale aspoň pěkně sedne k tělu. Čistý. Dvacet vočí.“

„Beru.“

„Fajn. Tak to bys měl něco na domácí obranu. Jakej by sis představoval ten revolver, co chceš nosit u sebe? Neměl bys zájem o Air-Lite Ti?“

„Titan?“ zděsil se Kurtz. „Ani omylem. Rozhodně jsem na dovolený nezestárnul a nezeslábnul natolik, abych neuzvedl kilo oceli.“

„Taky zestárle ani zesláble nevypadáš,“ ujistil ho Doc a otevřel jednu lepenkovou krabici. „Nic klasičtějšího tady nemám, Kurtzi. Smith & Wesson, model 36 Special.“

Kurtz si revolver potěžkal, prohlédl pět prázdných komor, zadíval se proti světlu do hlavně, zavřel bubínek a naprázdno vystřelil. „Za kolik?“

„Sto padesát.“

„Příhod' k tomu to pouzdro na poloautomat.“

Doc přikývl.

„Jestli se na patnáct metrů pětkrát trefím maximálně deset centimetrů od středu, můžeme si plácnout,“ prohlásil Kurtz.

„Chystáš se na jeleny?“ opáčil suše Doc. „Na takovou vzdálenost by sis musel podepřít ruku o pytel s pískem. Jak je hlaveň pod pět centimetrů, tak obecně doporučuju připlížit se až k jelenovi a zapíchnout mu kvér do břicha, než zmáčkneš spoušť.“

„Pár pytlů s pískem jsem tam dole zahlídl.“

„Když už je řeč o lovu,“ prohodil Doc. „Slyšel jsi, že tě hledá Manny Levine?“

„Kdo je Manny Levine?“

„Pošuk. Bratr Sammyho Levina.“

„Kdo je Sammy Levine?“

„Byl,“ opravil ho Doc. „Zhruba jedenáct a půl roku už je nezvěstnej. Na ulici kolovaly zvěsti, žeš mu pomohl vstoupit do energetickýho průmyslu.“

„Energetickýho průmyslu?“

„Produkce metanu.“

„Ani jednoho z nich neznám,“ zavrtěl hlavou Kurtz. „Ale kdyby se u mě ten Manny náhodou zastavil, jak vypadá?“

„Tak trochu jako Danny DeVito, když se špatně vyspí. Je to ale mnohem větší grázl. Nosí Magnum Ruger Redhawk ráže čtyřiačtyřicet a rád ho používá.“

„To je pořádná bouchačka na takovýho prcka,“ podotkl Kurtz. „Díky za varování.“

Doc znovu pokrčil rameny. „Budeš dneska potřebovat ještě něco dalšího?“

„Obušek,“ řekl Kurtz.

„Klasickej, z neprůstřelný látky, nebo koženej?“

Když Kurtz s pětačtyřicítkou v zádovém pouzdře, osmatřicítkou v levé kapse bundy a kilovým obuškem v pravé zamířil zpátky do Cheektowagy, bylo už něco po půlnoci. Za celou cestu ani jednou nepřekročil povolenou rychlost. Bylo by mu trapně, kdyby ho zastavila policie a vyšlo by najevo, že má osm let propadlý řidičák.

Sotva odbočil k Motelu 6, povšiml si sportáku s nataženou plátnou střechou, který parkoval co nejdál od světla. Červená Honda S2000. Mohla to být jen náhoda, jenže Kurtz na náhody nevěřil. Bez rozmýšlení to otočil a vyjel zpátky na silnici.

Řidič hondu rozsvítil a dupl na plyn, aby ho dohnal.

KAPITOLA 7

Asi po pěti kilometrech jízdy dospěl Kurtz k závěru, že za volantem hony musí sedět naprostý idiot. Řidič si od něj držel takový odstup, že Kurtz musel několikrát za křižovatkou nebo za zatáčkou zpomalit, aby ho honda měla šanci dohnat.

Zamířil pryč od světel, po okresce, kterou si pamatoval ještě z dřívějších časů. Takhle daleko městská zástavba zatím nepronikla a silnice byla prázdná. Kurtz zrychlil natolik, že sportlák musel pořádně přidat, aby s ním udržel krok, a přiblížil se jen na nějakých patnáct až dvacet metrů, když vtom Kurtz strhl vůz na asfaltovou odbočku, prudce zabrzdil a smykem otočil protestující buick o sto osmdesát stupňů. Přední reflektory jasně ozářily hondu, která zastavila asi pět metrů opodál. Z řidiče byla vidět jen hlava.

Kurtz se vyškrábal ven, přikrčil se za otevřenými dveřmi buicku a vytáhl kimbera pětačtyřicítku.

Ze sportláku se vynořil mohutný muž. Měl prázdné ruce.

„Nebud' hovado, Kurtzi. Vylez a pojď sem.“

Kurtz si povzdechl, vrátil pětačtyřicítku do pouzdra a vystoupil do světla reflektorů. „Děláš velkou chybu, Carle.“

„Leda hovno,“ odvětil bodyguard Farinovy rodiny.

„Kdo tě posílá?“

„Nikdo mě neposílá, ty hovado.“

„Pak jsi ještě větší blb, než se od pohledu zdáš,“ opáčil Kurtz. „Jestli to vůbec jde.“

Carle udělal krok vpřed. Měl na sobě tytéž přiléhavé kalhoty a tu též polokošili jako prve, jen si sundal blejzr a navzdory mrazivému nočnímu vzduchu vystavoval na odiv své hrudní svalstvo. „Vidiš, že nejsem ozbrojený, ne?“ řekl.

„Fajn,“ přikývl Kurtz.

„Chci si to s tebou vyřídit —“

„Vyřídit co?“

„Jako chlap s chlapem,“ dokončil kulturista myšlenku.

„Pak nám tu ovšem jeden chlap chybí,“ podotkl Kurtz. Podíval se na hodinky. Silnice zůstávala prázdná.

„He?“ zamračil se Carl.

„Než se do toho pustíme, chci se na něco zeptat,“ pokračoval Kurtz. „**J**ak **s**i mě našel?“

„Sledoval jsem tě, když jsi odjížděl od pana Farina.“

Sakra, tohle se mi nesmí stávat pomyslel si Kurtz a poprvé od chvíle, kdy ve sportáku rozeznal bodyguardovu mohutnou postavu, pocítil znepokojení.

Carl postoupil o další krok. „Nikdo mi nebude říkat buzničko,“ prohlásil, propnul svaly na mohutných předloktích a ohnul zápěstí.

„Vážně?“ podivil se Kurtz. „Čekal bych, že to slyšíš každou chvíli.“

Carl se vrhl kupředu.

Kurtz ukočil stranou a přetáhl ho obuškem přes levé ucho. Carl políbil nejprve nárazník buicku, potom asfalt. Kurtz slyšel, jak se dvakrát po sobě lámou zuby. Došel ke svalovci a kopl ho do zadku. Carl se nehýbal.

Kurtz se vrátil k buicku, zhasl světla, potom došel ke sportáku, vypnul motor, zamkl dveře a hodil klíčky do lesa. Pak s mírným supěním odtáhl Carla na levou stranu buicku a posunul mu nohy tak, aby ležely vedle sebe přímo před levým zadním kolem.

Následně nasedl, ujistil se, že nikdo nejede, naladil v rádiu noční blues a šlápl na plyn. Když najel na dálnici, znovu rozsvítil a zamířil k Motelu 6, aby se odhlásil.

KAPITOLA 8

„Ta neskutečná drzost,“ vztekal se právník Leonard Miles. „Ta do nebe volající nestydatost!“

„Chceš říct ta neuvěřitelná kuráž,“ opravil ho don Farino.

„Chm,“ ušklíbl se Miles.

Byli v ohromném soláriu celkem tři, nepočítaje majnu, která si v kleci uprostřed zeleného houští štěbetala sama pro sebe. Farino sice seděl ve vozíku pro invalidy, měl však ve zvyku brát si na vozík oblek s kravatou, a držel se ho i tady v soláriu. Jeho osmadvacetiletá dcera Sophia se rozvalovala na zelené, hedvábím čalouněné pohovce pod vějířovitými listy palmy. Miles přecházel sem a tam.

„Co přesně byla podle tebe nestydatost?“ zeptala se Sophia. „Zmrzačení Carla nebo to, jak nám včera v noci zavolal a sám nám o tom řekl?“

„Obojí,“ odsekl Miles. Přestal rázovat z místa na místo a zkřížil si ruce na prsou. „Ale především ten telefonát. Taková drzost.“

„Slyšela jsem ten hovor ze záznamu a nijak drzý mi nepřipadal,“ namítla Sophia. „Mluvil stejně, jako když volají z čistírny, že si můžeš přijít vyzvednout sako.“

Miles na Farinovu dceru krátce pohlédl, ale když promluvil, díval se už na jejího otce. Sophii nesnášel. Farinův nejstarší syn býval docela schopný, jenže ve dvou stech třiceti kilometrech za hodinu omotal svého dodge vipera kolem telefonního sloupu. Druhý syn, Skag, byl naprostá nula. A donova starší dcera Angelina utekla už před lety do Evropy. Takže zbývala tahle... dívka.

„Každopádně mám za to, pane,“ pronesl Miles k bývalému donovi, „že bychom měli zavolat Dána.“

„Ale?“ podivil se Byron Farino překvapeně. „Myslíš, že je to tak vážné, Leonarde?“

„Jistě, pane. Zmrzačil jednoho z vašich lidí a pak ještě sám zavolal, aby se tím pochlubil.“

„Nebo možná zavolal proto, abychom se o Carlovy zranění nemuseli potupně dozvědět až z novin,“ namítla Sophia. „Takhle jsme na místo nehody mohli dorazit první.“

„Místo *nehody*“ zopakoval s neskryvaným výsměchem Miles.

Sophia pokrčila rameny. „Upravili jsme to na nehodu. Což nám ušetřilo spoustu otázek a výdajů za právníky.“

Miles zavrtěl hlavou. „Carl byl odvážný a věrný zaměstnanec.“

„Carl byl absolutní idiot,“ opáčila Sophia Farinová. „Ty dávky steroidů mu zjevně vypálily i ten zbytek mozku, co ještě měl.“

Miles se otočil, aby tu mrchu něčím zchladil, hned si to ale rozmyslel. Zůstal mlčky stát a poslouchal, jak majna spílá svému neviditelnému protivníkovi.

„Leonarde,“ ozval se don Farino, „co řekl Carl našim lidem, když ráno přišel k sobě?“

„Nemohl jim říct nic. Má sdrátované čelisti a bude muset podstoupit rozsáhlou operaci úst, než –“

„No dobře, co tedy Buddymu a Frankovi napsal?“ zeptal se don Farino.

Právník zaváhal. „Napsal, že ho pronásledovalo pět Gonzagovců a že ho přepadli,“ odpověděl po chvíli.

Don Farino pomalu přikývl. „A kdybych Carlovi věřil... kdyby Kurtz včera v noci nezavolał... kdybych já sám dnes ráno nezavolał Thomasi Gonzagovi, mohli jsme být na válečné stezce, není to tak, Leonarde?“

Miles zvedl prázdné dlaně a pokrčil rameny. „Carl se prostě styděl. Měl bolesti... byl pod vlivem léků... já myslím, že mu nemůžeme nic vyčítat.“

„Pronásledoval toho vašeho Kurtze a chtěl si s ním v pracovní době vyřizovat svoje soukromé účty,“ ozvala se Sophia Farinová. „A poslal to. Proč bychom mu *tohle* neměli vyčítat?“

Miles jen potřásl hlavou a věnoval donu Farinovi pohled, který říkal: *Ženské téměř věcem prostě nerozumí.*

Byron Farino si v kolečkovém křesle poposedl. Patrně ho obtěžovalo osm let staré zranění, po němž mu dodnes zůstala kulka těsně vedle páteře. „Vypište Carlově rodině šek na pět tisíc dolarů,“ pronesl. „Má jenom matku, že?“

„Ano, pane,“ přisvědčil Miles. Necítil potřebu zmiňovat, že Carl žil s dvacetiletým modelem, s nímž se seznámil právě přes Milese.

„Postaráš se o to, Leonarde?“ zeptal se Farino.

„Samozřejmě.“ Miles zaváhal, ale pak si přece jen dodal odvahy a otázal se: „A Dán?“

Farino chvíli mlčel. Majna si hluboko v zeleném porostu dál štěbetala sama pro sebe. Nakonec starý don pronesl: „Ano, možná je opravdu na čase zavolat Dána.“

Miles zamžikal. Příjemně ho to překvapilo. Mohl by ušetřit třicet tisíc za Malcolm a s Rezníkem. Rozhodně si nehodlal říkat o vrácení zálohy. „Spojím se s Dánem a —“ začal.

Farino zavrtěl hlavou. „Kdepak, tohle zařídím sám, Leonarde. Ty běž vypsát šek pro Carlovu rodinu a dohlédni na to, ať se dostane, kam má. A Milesi... co ještě nám pan Kurtz včera v noci vzkázal?“

„Jen kde najdeme Carla. Měl tu drzost... ehm, řekl jen, že to nebylo nic osobního... a pak dodal, že za ten svůj čtyřsetdolarový honorář začne pracovat až dneska. Že si dopoledne pojede promluvit s manželkou Buella Richardsona.“

„Díky, Leonarde.“ S tím Farino právníka propustil.

Jakmile byl Miles pryč, obrátil se Farino ke své dceři. Stejně jako v její sestře viděl i v Sophii mnohé z jejich zesnulé matky: ty plné rty, olivovou pleť, husté, černé vlasy, jež se vlnily po stranách oválného obličej, dlouhé, smyslné prsty a bujné křivky. Musel ovšem přiznat, že Sophiiny oči jsou zřetelně inteligentnější a hlubší, než kdy byly oči jeho manželky.

Farino seděl dlouhou minutu ponořen v myšlenkách. Majna sice poskakovala v kleci, ale ticho respektovala. Nakonec Farino řekl: „Nevadilo by ti vzít to na sebe, Sophie?“

„Vůbec ne, tati.“

„Jednání s Dánem může člověka... snadno vyvést z rovnováhy,“ podotkl otec.

Sophia se usmála. „Sama jsem přišla s tím, že se chci podílet na rodinných záležitostech, tati,“ namítla věcně. „Na všech rodinných záležitostech.“

Farino nevesele pokýval hlavou. „Jenže Dán... dávej si velký, opravdu velký pozor, moje drahá. I na zabezpečené telefonní lince se snaž být co nejprofesionálnější.“

„Jistě, tati.“

Leonard Miles se na trávníku před vilou musel hodně snažit, aby se nezačal sám pro sebe usmívat. *Dán*. Čím víc o tom však přemýšlel, tím rozumnější mu připadalo celý tenhle problém zlikvidovat ještě *předtím*, než se do všeho vloží Dán. Navíc opravdu netoužil podnikat nic, co by mohlo popudit Malcolma a jeho parťáka. Už jen při samotném pomyslení, že by Malcolm s Řezníkem mohli někde narazit na Dána, se mu lehce svíral žaludek. A přestože paní Richardsonová nemá o ničem ani páru, uvědomil si, že by se dala považovat za nedořešený případ.

Jenže když budeš chtít sprovodit ze světa všechny nedořešené případy, rozčilovala se spořivá část jeho já, brzo skončíš v chudobinci.

Miles se zarazil a zamyslel se nad tím. Nakonec zavrtěl hlavou. Nebude přece škudlit pár tisíc dolarů, když jsou ve hře miliony. *Miliony*. Otevřel mobil a vytočil číslo Malcolma Kibunteho. Malcolm nikdy nebral telefon osobně.

„Naše zásilka K dorazí dnes dopoledne do domu manželky účetního,“ řekl na záznamník. „Nebylo by špatné ji tam vyzvednout.“ Na vteřinu zaváhal. „A možná by se zároveň mohla vyzvednout i její zásilka. Za dodání obou zaplatím, až se znovu uvidíme. Přineste s sebou prosím stvrzenky.“

Miles zaklapl telefon a zamířil ke svému cadillacu, aby vypsál šek pro Carlovu matku. S voláním z mobilu si nedělal hlavu, protože ho cestou zpátky do města stejně hodlal hodit do řeky. Měl takových mobilů spoustu a původ žádného z nich se nedal vysledovat k právníku Leonardu Milesovi.

Než dojel k hlavní bráně, dospěl k rozhodnutí, že Carlovu spolumýdlícímu poví všechno osobně.

KAPITOLA 9

Kurtz došel v prudkém lijáku k rozlehlé cihlové vile, která stála jen pár bloků od Delaware Parku. Malcolm s Řezníkem ho pozorovali z Malcolmova žlutého SLK zaparkovaného se zataženou střechou půl bloku od místa, kde nechal Kurtz stát svého buicka. Malcolmovi neuniklo, jak byl Kurtz opatrný, jak se nejdřív jednou jen tak projel kolem, a než zastavil, několikrát se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Jenže Malcolm s Řezníkem dorazili v předstihu, a když Kurtz míjel jejich auto, skrčili se. Díky lijáku byli v mercedesu mnohem nenápadnější, ale Malcolm i tak raději vypnul motor. Věděl, že přítomnost skrytého pozorovatele neprozradí nic rychleji než kouř u výfuku naprázdno předoucího vozu.

Řezník se na sedadle spolujezdce nepatrně ošil.

„Za chvíli, Řezníku, ty vole,“ usadil ho Malcolm. „Za chvíli.“

Účetních Kurtz za život sice mnoho nepoznal – jeden si ho kdysi najal kvůli rozvodovému řízení a několik dobrodružnějších týpků potkal v Attice, kde si zřejmě odpykávali některé z těch svých kvá-vaťáckých zločinů – nicméně paní Richardsonovou by na manželku účetního rozhodně netipoval. Spíš mu připomínala takové ty lepší lehké holky, které provozují živnost v luxusnějších hotelech u Niagarských vodopádů. Viděl Buella Richardsona na fotkách a slyšel jeho popis od Skaga. Účetní byl drobný, plešatý padesátník, který na svět civěl přes tlusté brýle jako krátkozraký, namyšlený sysel. Jeho manželce táhlo teprve na třicet, byla výrazně blondatá, výrazně dobře stavěná a na pravděpodobnou vdovu – přinejmenším podle Kurtzova názoru – výrazně rozverná.

„Posaďte se, pane Kurtzi. Akorát s tou židlí, prosím vás, nehýbejte. Rozmístění nábytku je součástí atmosféry pokoje.“

„Samosebou,“ přikývl Kurtz, přestože neměl nejmenší ponětí, o čem to mluví. Buell Richardson měl dost peněz na to, aby si mohl dovolit vilu od Franka Lloyda Wrighta u Delaware Parku. „Ne tu vilu od Franka Lloyda Wrighta u Delaware Parku,“ sdělila mu Arle-

ne, když mu domluvila schůzku. „Ne tu Darwina D. Martina. Tu druhou.“

„Jistě,“ odtušil Kurtz. Vilu Darwina D. Martina by sice nepoznal od obyčejného okářu, adresu ale našel snadno. Zatímco dům vypadal poměrně přitažlivě, pokud si tedy člověk potrpěl na cihly a spoustu převislých okapů, dřevěné židle u krbu byly vyložené zlo. Kurtz netušil, jestli je navrhl sám Frank Lloyd Wright, a ani v nejmenším ho to nezajímalo, bylo však zřejmé, že jejich tvůrce nebral ani základní ohled na stavbu lidského těla. Opěradlo bylo tvrdé a rovné jako žehlicí prkno a sedačka tak malá, že by se na ni nevešel ani zadek liliputána. Kurtze napadlo, že kdyby takhle vypadalo elektrické křeslo, odsouzenci by poslední vteřiny života věnovali reptání na to, jak se jim špatně sedí.

„Jste velice laskavá, že jste souhlasila s naším setkáním, paní Richardsonová.“

„Ráda jakkoli pomůžu vyšetřování, pane...“

„Kurtz.“

„Ano. Říkáte ale, že nejste od policie. Soukromý detektiv?“

„Detektiv, přesně tak, mladá paní,“ přikývl Kurtz. Když skutečně ještě býval soukromý detektiv, míval pro pohovory tohoto typu jeden slušný oblek a dvě ucházející kravaty. Dnes si v těch plátěných kalhotách a levné větrovce připadal trochu hloupě. Arlene mu sice věnovala jednu ze starých kravat po Alanovi, Kurtz byl však bohužel o pět centimetrů vyšší a o dvacet kilo objemnější než její zesnulý manžel, takže s obleky z tohoto zdroje se mohl rozloučit. Už se nemohl dočkat, až něco vydělá. Poté, co si pořídil obě pistole, věnoval Arlene tři stovky na nákup vybavení a zaplatil za jídlo a ubytování, mu zbývalo zhruba pětatřicet dolarů.

„Kdo další má zájem na nalezení Buella?“ zeptala se manželka účetního zkoumavě.

„Je mi líto, mladá paní, totožnost svého klienta nesmím odhalit. Mohu vás ale ujistit, že je to člověk, který přeje vašemu manželovi jen to nejlepší a chce pomoci s jeho hledáním.“

Paní Richardsonová přikývla. Vlasy měla stažené do komplikovaného drdolu a Kurtz si nemohl nepovšimnout volných blondátých

pramenů, které jí umně splývaly po dokonalé šíji. „Můžete mi říct něco o okolnostech, za nichž pan Richardson zmizel?“

Pomalů zavrtěla hlavou. „Všechno jsem samozřejmě nahlásila policii. Upřímně řečeno si ale nevzpomínám na nic neobvyklého. Ve čtvrtek už to bude měsíc. Buell toho rána odešel ve stejný čas jako obvykle... ve čtvrt na devět... a říkal, že jede přímo do kanceláře.“

„Jeho sekretářka nám prozradila, že na ten den neměl domluvené žádné schůzky,“ pokračoval Kurtz. „Není to u účetního neobvyklé?“

„Ale vůbec ne,“ odvětila paní Richardsonová. „Buell měl jen velmi málo soukromých klientů a většinou s nimi jednal po telefonu.“

„Znáte jména těch klientů?“

Paní Richardsonová našpulila dokonalé růžové rty. „To jsou samozřejmě důvěrné informace, pane...“

„Kurtz.“

„... mohu vás však ubezpečit, že všichni jeho klienti byli důležití lidé... *seriózní lidé*... a všichni bez poskvrny.“

„Samozřejmě,“ přikývl Kurtz. „A v den zmizení odjel v mercedesu E300, je to tak?“

Paní Richardsonová sklonila hlavu ke straně. „Ano. Vy jste snad nečetl policejní hlášení, pane...“

„Kurtz. Jistěže četl, mladá paní. Jen jsem se chtěl ujistit.“

„Tak tedy ano. Ano, odjel v tom menším mercedesu. Měla jsem na ten den v plánu nějaké nákupy, takže jsem potřebovala ten větší. Policie ho našla hned druhý den. Ten menší mercedes.“

Kurtz pokýval hlavou. Skag mu povídal, že mercedes E300 někdo nechal stát v Lackawanně, kde ho během několika hodin dokonale oholili. Na kapotě se našly stovky otisků, nicméně všechny, jež se dosud podařilo identifikovat, patřily občanům, kteří si vůz společně vzali do parády a něco si z něj odnesli.

„Napadá vás nějaký důvod, proč by se pan Richardson mohl chtít vypařit?“ zeptal se Kurtz.

Sošná blondýna trhla hlavou, jako by jí vlepil facku. „Tím důvodem máte na mysli kupříkladu jinou ženu, pane...“

„Kurtz,“ dokončil Kurtz a čekal.

„Vůbec se mi nelíbí, co tou otázkou naznačujete.“

To se nedivím, chtělo se Kurtzovi podotknout nahlas. Jestli měl váš manžel nějakou bokovku, tak to byl idiot. Čekal.

„Ne, neexistoval jediný důvod, proč by se měl Buell chtít... jak jste to říkal, pane Katzi? Proč by se měl chtít vypařit. Byl šťastný. Se mnou. Vedli jsme spokojený život. Buell uvažoval o tom, že zhruba za rok půjde do penze, chtěli jsme se na nějakou dobu přestěhovat na Maui, kde máme domek, a nedávno jsme koupili loď... jen takový menší dvacetimetrový katamaran...“ Paní Richardsonová se odmlčela. „Plánovali jsme příštích pár let cestovat kolem světa.“

Kurtz přikývl. *Takový menší dvacetimetrový katamaran. Jak by potom podle ní vypadala velká loď?* Zkusil si představit, jaké by to bylo plavit se s touhle ženskou na dvacetimetrové jachtě: tropické přístavy, dlouhé noci na moři. Šlo to docela snadno. „Velice jste mi pomohla, paní Richardsonová.“ Vstal a zamířil ke dveřím.

Paní Richardsonová vstala také. „Nechápu, jak by moje odpovědi na tyhle otázky mohly pomoci najít mého muže, pane...“

Kurtz se nehodlal představovat stokrát. Znával čičače toluenu, kteří měli lepší krátkodobou paměť než tahle ženská.

„Skutečně jste mi velice pomohla,“ zopakoval. A nelhal. Vypravil se sem jen proto, aby zjistil, jestli se na zmizení účetního nemohla podílet i ona. Nemohla. Paní Richardsonová byla krásná – dokonce velmi krásná – inteligence ale zjevně mnoho nepobrala. Svou nevědomost nepředstírala. Kurtz silně pochyboval, zda si uvědomuje, že se její manžel touto dobou už téměř jistě rozkládá někde v mělkém hrobě nebo ho oždibují ryby na dně Erijského jezera.

„Ještě jednou díky,“ řekl a vykročil ven k Arleninu buicku.

„Doprdele,“ vyjekl Malcolm. Právě se s Řezníkem chystali vystoupit z auta. Malcolm natáhl ruku, jako by chtěl Řezníka chytit, ale těsně před jeho paží se zarazil. Nikdy by se Řezníka nedotkl bez jeho svolení a Řezník by mu takové svolení nikdy nedal. „Počkej,“ řekl Malcolm a oba vklouzli zpátky do vozu.

Kurtz vyšel z domu. Když si ho teď Malcolm měl příležitost trochu lépe prohlédnout, uvědomil si, že Kurtz vypadá skoro stejně jako

na té policejní fotografii z doby zatčení: byl jen o něco starší, o něco štíhlejší a o něco ošuntělejší.

„Myslel jsem, že tam chvíli pobude,“ divil se Malcolm. „Co je to kurva za detektiva, když u vdovy nevydrží ani pět minut?“

Řezník mezitím vytáhl z kapsy mikiny vyhazovák a teď jako by ho nezajímalo nic jiného než jeho hrbolatá rukojeť.

„Minutku počkáme, třeba se vrátí dovnitř,“ rozhodl Malcolm.

Kurtz se dovnitř nevrátil. Nasedl do buicku a odjel.

„Doprdele,“ zopakoval Malcolm. „Miles povídal, že máme vyzvednout obě zásilky. Kterou zásilku byste měli vyzvednout jako první, Řezníku, ty vole?“

Řezník se zahleděl k vilce. Cukl zápěstím a z rukojeti vyskočily obě čepele. Nůž pocházel od slavného puškaře a měl dvě čepele. Řezník teď jednu zacvakl zpátky do rukojeti a druhou zajistil, aby zůstala otevřená. Byla to zakřivená čepel – deset centimetrů oceli ostrých jako břitva s kuchacím hákem na špičce.

Řezníkovi se zaleskly oči.

„No jo, máš pravdu jako vždycky,“ přitakal Malcolm. „Až budeme chtít pana Kurtze, vím, jak ho můžeme najít. Teď máme práci tady.“

Oba muži vystoupili z mercedesu. Malcolm pípl dálkovým zamýkáním, pak se zarazil a pípl ještě jednou, aby vůz znovu odemkl.

„Málem jsem zapomněl.“ Vytáhl polaroid a pak spolu s Řezníkem vykročili do deště smáčejšího prázdnou ulici.

Kapitola 10

Zdravotní středisko erijského okresu byl gigantický komplex budov situovaný tak blízko Kensingtonské dálnice, aby pacienti v případě zájmu mohli naslouchat hučení dopravy. Jen nemnozí tento zájem skutečně projevovali. Většinu příliš zaměstnávalo žití a umírání či snahy o spánek, takže přes šepot topení a ventilace, zvonky, hlášení a hovor na chodbách i v pokojích v podstatě vzdálené hučení vůbec nevnímali. Návštěvní hodiny oficiálně končily v devět večer, ale poslední návštěvníci se obvykle trousili ven ještě kolem desáté.

Ve čtvrt na jedenáct tohoto říjnového večera vystoupil z výtahu severního křídla Oddělení intenzivní péče vysoký, štíhlý gentleman v prostém, hnědém nepromokavém plášti a bavorském kloboučku s červeným pírkem. Nesl malou svázanou kytici. Vypadal na padesátníka, měl smutné oči, poněkud roztěkaný výraz a pod pěstěným zrzavým knírkem nejistý úsměv. Na rukou drahé černé rukavice.

„Je mi líto, pane, ale návštěvní hodiny už skončily,“ zarazila ho vrchní sestra, sotva udělal tři kroky z výtahu.

Vysoký muž se zastavil a zatvářil se ještě nešťastněji. „Ano... omlouvám se.“ Měl nepatrný evropský přízvuk. „Právě jsem přiletěl ze Stuttgartu. Má matka...“

„Můžete za ní přijít zítra, pane. Návštěvní hodiny začínají v deset dopoledne.“

Muž přikývl. Už se začal obracet k odchodu, ale ještě si to pomyslel a natáhl ruku s kyticí. „Paní Hauptová. Je na vašem oddělení, vidíte? Právě jsem přiletěl ze Stuttgartu a bratr říká, že Mutti je ve velice vážném stavu.“

Když zmínil jméno, zahleděla se sestra na monitor počítače a skousla si ret. „Paní Hauptová je vaše matka, pane?“

„Ano.“ Vysoký muž v pršiplášti přešlápl na místě a podíval se na květiny. „Neviděl jsem ji už tolik let. Měl jsem přiletět dřív, ale v práci... a zítra se musím vrátit domů.“

Vrchní sestra zaváhala. Kolem procházely davy dalších sester a sanitářů, kteří spěchali k pacientům s léky před spaním. „Nepochybně víte o tom, pane... Haupte?“

„Ano.“

„Nepochybně víte o tom, pane Haupte, že vaše matka je už několik týdnů v kómatu. O vaší návštěvě by stejně nevěděla.“

Muž se smutnýma očima přikývl. „Ale já bych věděl, že jsem u ní byl.“

Sestře snad na okamžik skutečně zvlhly oči. „Touhle chodbou, pane. Paní Hauptová leží na jednom ze soukromých pokojů, jedenáct-nula-osm. Za pár minut tam za vámi pošlu nějakou sestru.“

„Mockrát vám děkuji,“ řekl muž v přšiplášti a odšoural se chaotickým vírem cílevědomé aktivity na chodbě.

Paní Hauptová byla v kómatu. Vedly z ní i do ní nejrůznější hadičky. Na nočním stolku vedle lůžka se ze sklenice s vodou usmívala její protéza. Muž v nepromokavém plášti a klobouku s pírkem stáhl z kytice papír a zasadil ji do sklenice k zubům. Potom vyhlédl do chodby, a když nikoho neviděl, přešel tiše k pokoji 1123.

Nikde žádná stráž. Když muž vstoupil do pokoje, Carl spal pod vlivem léků. Měl ovázanou hlavu, obličej posetý podlitinami, které splývaly do mývalí masky, a čelisti napevno sdrátované k sobě. Obě nohy byly v sádře a visely v komplikované síti drátů s protizávažími upevněné na kovovém rámu. Carlově pravačce bránil v pohybu tlustý řemen a levačku měl přikurtovanou k okraji postele, aby se na ní mohla činit kapačka. Vedlo do ní několik hadiček.

Vysoký muž od pelesti postele tiše odmotal tlačítko pro přivolání sestry a položil ho z Carlova dosahu. Potom z kapsy přšipláště vytáhl injekční stříkačku s čepičkou, podržel ji v pravé ruce a levačkou stiskl Carlovy hustě sdrátované čelisti.

„Carle? Carle?“ pronesl procitěným, starostlivým hlasem.

Carl zasténal, zamručel a pokusil se otočit na bok, protože mu v tom však bránily řemeny a dráty, otevřel zdravé oko. Muže v přšiplášti zjevně nepoznával.

Muž zuby stáhl čepičku z injekční stříkačky, natáhl píst a naplnil prázdnou stříkačku vzduchem. Potom čepičku vyplivl z úst a chytil ji do téže ruky, v níž držel stříkačku. „Vnímáš mě, Carle?“

Carlovo oko posobilo zprvu otupěle a zmateně, když ale viděl, jak neznámý muž odpojuje kapačku od monitoru, vypíná alarm a

zasouvá do kapačky jehlu své stříkačky, pozvolna se zakalilo hrůzou. Pokusil se převalit k tlačítku pro přivolání sestry. Muž v přšiplášti ho chytil za paži s kapačkou a přidržel ho na místě.

„Farinovi ti chtěli poděkovat za věrnou službu, Carle, a vzkazují, že je mrzí, jaký jsi idiot,“ pokračoval dlouhán procítěným tónem a zasunul injekční stříkačku hlouběji do kapačky. Carl sebou na posteli házel jako přerostlá ryba a ze sdrátovaných úst se mu dralo hrozivé chrčení.

„Pšššt,“ konejšil ho muž a zatlačil píst stříkačky až na doraz. Bylo krásně vidět, jak vzduchová bublina postupuje čirou hadičkou kapačky ke Carlovu předloktí.

Vysoký muž zkušeně jednou rukou nasadil čepičku zpátky na jehlu a vrátil stříkačku do kapsy pláště. Kdyby právě šel někdo kolem a zahlédl ho, jak svírá Carlovo levé zápěstí a dívá se na hodinky na své pravé ruce, nepochybně by ho měl za lékaře, který na pozdní vizitě měří pacientův pulz.

Carlovy přeražené čelisti slyšitelně vrzaly a jeden drát dokonce praskl. Zvuky, které vydával, se příliš nepodobaly lidským.

„Ještě čtyři nebo pět vteřin,“ pronesl konejšivě muž v přšiplášti. „Tááák, a je tam.“

Vzduchová bublina dospěla do Carlova srdce a v podstatě je roztrhla. Carl se na lůžku vzepjal tak prudce, že se dva z drátů, které mu držely sádru, rozechvěly jako dráty vysokého napětí v silném větru. Bodyguard vypouličil oči, jako by mu měly každým okamžikem vyskočit z důlků, záhy se však zakalily nevidomostí. Z obou nosních dírek se mu spustila krev.

Muž pustil Carlovo zápěstí, vyšel z pokoje, prošel krátkou chodbou opačným směrem od stanoviště vrchní sestry, po zadním schodišti seběhl do suterénu a po výjezdové rampě pro sanitky vyšel z nemocnice.

Venku na něj čekalo Porsche Boxster se Sophií Farinovou za volantem. Na zataženou střechu bubnoval neustávající déšť. Dlouhán vklouzl na sedadlo spolujezdce. Nezeptala se ho, jak to šlo.

„Na letišť?“

„Ano, prosím,“ odpověděl muž týmž procítěným tónem, jakým mluvil na Carla.

Několik minut jeli na východ po Kensingtonské. „Počasí v Buf-falu mě pokaždé potěší,“ přerušil muž ticho. „Připomíná mi Kodaň.“

Sophia se usmála a řekla: „Málem bych zapomněla.“ Otevřela středovou přihrádku a vytáhla naditou bílou obálku.

Muž se pousmál a peníze si bez počítání zastrčil do kapsy pláště. „Vyříd'te ode mne prosím vřelý pozdrav svému otci,“ řekl.

„Vyřídím.“

„A pokud bych snad pro vaši rodinu mohl udělat ještě něco...“

Sophia odvrátila pohled od pravidelně cvakajících stěračů. Na letiště už jim zbývalo jen pár kilometrů. „No,“ prohodila, „něco by tu možná bylo...“

KAPITOLA 11

Kurtz seděl v maličké kanceláři sociálního úřadu a přes stůl plný papírů si prohlížel svou sociální kurátorku. Právě si uvědomil, že mu připadá neuvěřitelně sladká.

Sociální kurátorka se jmenovala Peg O'Tooleová. Kurtz při pohledu na ženy jen zřídka napadaly výrazy jako „sladká“, slečna O'Tooleová se ovšem jinak popsat nedala. Bylo jí odhadem něco málo přes třicet, měla však mladistvou, pihatou tvář a pomněnkově modré oči. Zrzavé vlasy – ne tak úchvatně, čistě zrzavé, jako mívala Sam, spíš takové zlatohnědé – jí v přirozených vlnách spadaly na ramena. V porovnání se současnými trendy byla trochu při těle, což ovšem Kurtze bezmezně těšilo. Jedno z nejlepších slovních spojení, s nimiž se kdy setkal, pocházelo od Toma Wolfa, který popisoval anorektickou newyorskou společnost jako „oživlé rentgenové snímky“. Napadlo ho, co by si kurátorka Peg O'Tooleová asi pomyslela, kdyby se zmínil, že četl Toma Wolfa. Pak ho napadlo, co to s ním probíhá, že ho napadají takové věci.

„Tak kde bydlíte, pane Kurtzi?“

„Chvíli tuhle, chvíli támhle.“ Neuniklo mu, že se nesnížila k tykání.

„Budete potřebovat trvalou adresu.“ Tón její řeči nebyl ani familiární, ani odměřený, jen čistě profesionální. „V průběhu příštího měsíce musím vaše bydliště navštívit a ujistit se, že vyhovuje podmínkám vašeho propuštění.“

Kurtz přikývl. „Zatím jsem bydlel v Motelu 6, ale poohlížím se po něčem trvalejším.“ Nepřipadalo mu moudré zmiňovat se jí o té opuštěné ledárně a vypůjčeném spacáku, které momentálně považoval za svůj domov.

Slečna O'Tooleová si něco poznamenala. „Už jste si začal hledat zaměstnání?“

„Práci už mám,“ odpověděl Kurtz.

Nepatrně nadzvedla obočí. Kurtz si povšiml, že jsou hustá a má jí stejnou barvu jako její vlasy.

„Živnostník,“ dodal.

„To je trochu málo,“ namítla Peg O’Tooleová. „Potřebujeme znát podrobnosti.“

Kurtz znovu přikývl. „Založil jsem si detektivní agenturu.“

Kurátorka si poklepala perem na spodní ret. „Je vám doufám jasné, pane Kurtzi, že ve státě New York už licenci soukromého detektiva nikdy znovu nezískáte, že nesmíte nosit ani vlastnit střelnou zbraň a stýkat se se známými zločinci?“

„Jistě,“ přisvědčil Kurtz. Když na to kurátorka nic neřekla, pokračoval: „Je to naprosto legální podnik – ,Stopař prvních lásek‘.“

Slečna O’Tooleová potlačila úsměv. „Stopař prvních lásek“? To má být nějaká agentura na vyhledávání ztracených kontaktů?“

„Svým způsobem,“ přisvědčil Kurtz. „Je to internetová služba. Já i moje sekretářka trávíme devětadevadesát procent pracovní doby u počítače.“

Kurátorka si zavřeným perem poklepala na bílé zuby. „Takových služeb už je na internetu dobře stovka,“ podotkla.

„Přesně to říkala i moje sekretářka Arlene.“

„Co vás tedy vede k závěru, že si tím vyděláte?“

„Zaprvé mám pocit, že v tom stomilionu lidí ze silných poválečných ročníků, kteří se budou brzy chystat do důchodu, se najde spousta takových, co by beze všeho pustili k vodě svého současného partnera a zároveň jsou dodneška nadrženi na své středoškolské lásce,“ vysvětlil Kurtz. „Víte, co mám na mysli. Tenkrát poprvé na zadním sedadle mustangu ‘66.“

Slečna O’Tooleová se usmála. „V mustangu ‘66 moc velké zadní sedadlo není,“ podotkla. Kurtz pochopil, že se nesnaží působit ostýchavě, jen všímavě.

Přikývl. „Líbí se vám staré mustangy?“

„Nejsme tu, abychom probírali mou zálibu v rychlých vozech,“ opáčila. „Co vás vede k závěru, že se všechny ty předdůchodové ročníky budou obracet právě na vás? Vzhledem k tomu, že na internetu funguje tolik levných vyhledávacích služeb?“

„Jistě,“ usmál se Kurtz, „jenže my s Arlene jsme víc proaktivní.“ Zarazil se. „Rekl jsem ,proaktivní“? Tohle slovo nesnáším. My s Arlene jsme mnohem... nápaditější.“

Slečna O'Tooleová se už podruhé zatvářila poněkud překvapeně.

„Prostě procházíme staré středoškolské ročenky,“ pustil se Kurtz do vysvětlování, „a hledáme lidi, kteří tenkrát – začínáme v šedesátých letech – pravděpodobně byli ve třídě populární. Potom rozešleme e-maily jejich bývalým spolužákům. Něco jako: ‚Napadlo vás někdy, co asi dnes dělá Billy Benderbix? Vyzkoušejte Stopaře prvních lásek.‘ Prostě v tomhle stylu.“

„Víte, že existují určité zákony o ochraně osobních údajů?“

„Samozřejmě,“ přikývl Kurtz. „Na internet se jich ale moc nevztahuje. Navíc ty někdejší spolužáky sháníme přes běžné vyhledávače a jen jim pošleme svůj e-mailový dotazník.“

„Funguje to?“

Kurtz pokrčil rameny. „Spustili jsme to před pár dny, ale už si na nás kliklo několik set lidí.“ Odmlčel se. Věděl, že kurátorka si nepotrpí na prázdné řeči o nic víc než on sám; měl ale historku, o kterou by se rád s někým podělil, a nenapadal ho nikdo jiný, komu by ji mohl říct. „Chcete slyšet o našem prvním pokusu?“

„Jistě,“ přisvědčila kurátorka.

„Tak posledních pár dnů jsme s Arlene dávali dohromady staré ročenky. Sehnali jsme různé záznamy z celých Států a další jsme si objednali poštou, než ale rozjedeme databázi, začínáme v oblasti Buffala, se skutečnými ročenkami.“

„To je rozumné.“

„Včera jsme to konečně mohli spustit. Povídám: Pojd'me naše první Osamělé srdce vybrat náhodně, ať už to bude pán nebo slečna... vlastně paní.“

„To zní divně,“ ušklíbla se O'Tooleová. „Slečna je zcela na místě.“

Kurtz přikývl. „Tak Arlene vzala jednu ročenku z hromady – Kenmorská západní, 1966 – a otevřela ji. Zapíchl prst a namátkou někoho vybrala. Bylo to sice docela zvláštní jméno, ale zase na druhou stranu ne až tolik, takže jsem nechápal, proč se Arlene rozesmála...“

Slečna O'Tooleová se netvářila příliš zaujatě, ale poslouchala.

„Wolf Blitzer,“ pronesl Kurtz. „Tak toho by spolužáci nejspíš našli snadno,“ prohlásila Arlene. „Jak to?“ nechápal jsem. A Arlene se okamžitě začala smát mně...“

„Vy nevíte, kdo je Wolf Blitzer?“ podivila se kurátorka O'Tooleová.

Kurtz znovu pokrčil rameny. „Odhaduju, že ho veřejnost začala vnímat někdy v době, kdy běžel můj proces, a pak už jsem CNN moc nesledoval.“

Slečna O'Tooleová se usmívala.

„No,“ pokračoval Kurtz, „takže když se Arlene dost nasmála a vysvětlila mi, kdo je Wolf Blitzer a proč by nejspíš nebyl naše nejlepší první volba, vytáhla jednu ročenku ze střední školy v západní Senece. Otevřela ji. Zapíchla prst do fotky. Zase chlap. Tim Russert.“

Slečna O'Tooleová se tiše zasmála. „NBC,“ řekla.

„Jo. Ani o něm jsem nikdy neslyšel. Arlene už se v tu chvíli mohla potrhát smíchy.“

„Taková náhoda.“

Kurtz zavrtěl hlavou. „Já na náhody nevěřím. Arlene to na mě ušila. Má zvláštní smysl pro humor. Každopádně jsme nakonec v oblasti Buffala našli někoho, kdo dneska *nedělá* v hlavním zpravodajství, a “

Zazvonil telefon. Když ho slečna O'Tooleová zvedla, Kurtz si vděčně oddechl. Vařil tu z vody naprosté bláboly.

„Ano... ano... jistě,“ říkala slečna O'Tooleová do sluchátka. „Rozumím. Samozřejmě. Dobře.“ Když zavěsila, její pohled připadal Kurtzovi chladnější.

Vtom se rozlétly dveře. Dovnitř vešel detektiv z oddělení vražd Jimmy Hathaway společně s mladším kolegou, kterého Kurtz nikdy dříve neviděl. Oba drželi vytasený Glock devítku a na opascích měli viditelně upevněné odznaky. Když se Kurtz ohlédl zpět k Peg O'Tooleové, spatřil, že i ona mezitím vytáhla z kabelky svůj Sig Pro a míří mu do obličeje.

„Ruce za hlavu, parchante,“ štěkl na něj Hathaway.

Spoutali ho a prořazovali – pochopitelně nic nenašli, protože mu nepřípadalo jako nejlepší nápad přinést si na první schůzku se sociál-

ní kurátorkou bouchačku za pasem ■, pak ho postavili ke zdi a mladší policista mu z kapes vybral drobné, klíčky od auta a mentolky.

„Tohohle hajzla už tady neuvidíte,“ prohodil Hathaway k O'Tooleové, když Kurtze strkal ke dveřím. „Vrací se do Attiky a tentokrát už odtud nevyleze.“

Kurtz se po Peg O'Tooleové ještě jednou ohlédl, ale to už ho další strkanec poslal do chodby. Pistoli sice odložila, z tváře jí však nedokázal nic vyčíst.

KAPITOLA 12

Když detektiv Hathaway zatáhl přes jednosměrné zrcadlo, které zabíralo celou jednu stěnu výslechové místnosti, jakési žaluzie a vytrhl ze zdířky v podlaze kabel záznamového mikrofону, bylo Kurtzovi okamžitě jasné, že tenhle výslech nebude snadný. Nic dobrého nevěstilo ani to, že měl ruce za zády připoutané k rovnému opěradlu kovové židle, která byla pro změnu přivařená k podlaze. Za další zlé znamení se daly pokládat tmavé skvrny na omláčeném dřevěném stole a další na linoleu kolem židle, třebaže si Kurtz zkoušel v duchu namlouvat, že ty by mohly pocházet od rozlitého kafe. Ze všeho nejvarovněji ale působilo asi to, že si Hathaway natáhl stejné latexové rukavice, jaké používají zdravotníci, aby se chránili před AIDS.

„Vítej zpátky, Kurtzi, ty svině,“ pronesl detektiv, jakmile byly žaluzie přes celé zrcadlo. Udělal tři rychlé kroky a hřbetem ruky udeřil Kurtze přes obličej.

Kurtz potřásl hlavou a vyplivl krev na linoleum. Dobrá zpráva byla, že Hathaway neměl ten těžký zlatý prsten, který na pravačce obvykle nosíval, nejspíš proto, aby jím neroztrhl latexovou rukavici. Kurtz měl dodnes na tváři matně patrnou jizvu od ucha až ke koutku úst, která pocházela z podobného pohovoru s Hathawayem téměř před dvanácti lety.

„Taky vás rád zase vidím, poručíku,“ opáčil.

„Jsem *detektiv*“ opravil ho Hathaway.

Kurtz v rámci možností se spoutanýma rukama pokrčil rameny. „Už přes jedenáct let,“ prohodil a znovu odplivl krev. „Říkal jsem si, že jste třeba konečně prolezl u zkoušek na poručíka. Nebo aspoň na seržanta.“

Hathaway udělal krok vpřed a znovu Kurtze udeřil, tentokrát zaťatou pěstí.

Kurtz byl chvíli mimo a probral se, právě když mladší policajt říkal: „... vyvádíš, Jimmy?“

„Sklapni,“ okřikl ho detektiv Hathaway. Rázoval kolem stolku a díval se na hodinky. Kurtz z toho vyvodil, že detektiv má na sou-

kromou část výsledku vyměřenou jen určitou dobu. Výborně, pomyslel si, přestože mu dosud zvonilo v hlavě.

„Kdes byl včera dopoledne, Kurtzi?“ štěkl Hathaway.

Kurtz zavrtěl hlavou. Chyba. Místnost se povážlivě rozhoupala. Vzpřímeně na židli ho udržela jen pouta.

„Ptám se, kdes včera byl!“ zopakoval Hathaway a přistoupil blíž.

„Právnicka,“ vypravil ze sebe Kurtz. V ústech měl dosud krev, ale všechny zuby podle všeho držely na místě.

„Cože?“

„Chci právnicka.“

„Murrell je po smrti, idiote,“ opáčil Hathaway. „Ta udavačská svině dostala před čtyřma rokama infarkt.“

To Kurtz věděl. „Právnicka,“ řekl znovu.

Hathaway odpověděl tím, že z podpažního pouzdra vytáhl Glock devítku a z kapsy saka malou dvaatřicítku Smith & Wesson. Dvaatřicítku hodil na stůl ke Kurtzovi. Klasický způsob, jak si připravit pachatele.

„Proboha, Jimmy!“ zvolal mladší a menší policajt. Kurtz nedokázal odhadnout, jestli je to jen součást jejich choreografie nebo je mladší detektiv skutečně vyplašený. Pokud šlo o standardní frašku s hodným a zlým poldou, pak byl mladík vcelku přesvědčivý herec.

„Možná jsme tě při příchodu špatně prohledali,“ pronesl Hathaway a upřel na Kurtze své světle modré oči. Kurtz vždycky míval pocit, že se v těch očích skrývá špetka šílenství, a o desetiletí později působil detektiv ještě vyšinutějším dojmem než dřív.

Hathaway zasadil do komory Glocku náboj. „Tak kdes byl včera dopoledne, brouku?“

Kurtze to pomalu začínalo nudit. Během uplynulých deseti let několikrát s dalšími trestanci probíral Zásadu číslo jedna: „Nikdy nesmíš zabít polídu“. A aby řeč nestála, vznesl pokaždé dotaz: „Proč by ne?“ Často si v takových chvílích vzpomněl právě na Hathawaye.

Odvrátil od brunátného detektiva pohled a začal myslet na něco jiného.

„Ty parchante,“ procedil mezi zuby Hathaway. Zasunul Glock zpátky do pouzdra, shrábl ze stolu dvaatřicítku a udeřil Kurtze do

klíční kosti obuškem poměrně podobným tomu, který Kurtz použil na Carla. Kurtzovi okamžitě znecitlivělo celé rameno i levá paže a pak se zalily pekelnou bolestí.

Druhý detektiv zapojil mikrofon a vyhrnul žaluzie. Hathaway si stáhl zdravotnické rukavice. Dvaatřicátka i obušek zmizely z dohledu. Glock si hověl v pouzdře.

Tak to bychom měli pomyslel si Kurtz.

„Josephe Kurtzi, potvrzujete tímto, že jste byl poučen o svých právech?“ pronesl detektiv Hathaway.

Kurtz zavrčel. Klíční kost zlomená asi nebude, nicméně levou rukou toho v příštích několika hodinách nejspíš moc nenadělá.

„Kde jste se nacházel včera mezi devátou a jedenáctou hodinou dopoledne?“ zeptal se Hathaway.

„Rád bych mluvil s právníkem,“ pronesl Kurtz co nejzřetelněji.

„Už jsme vyrozuměli veřejného obhájce,“ řekl Hathaway do mikrofonu. „Chtěl bych podotknout, že tento rozhovor probíhá se souhlasem pana Kurtze a na jeho žádost.“

Kurtz se naklonil blíž k mikrofonu. „Vaše matka chodila kouřit péra na Delaware Avenue, detektive Hathawayi. Býval jsem u ní štamgast.“

Hathaway zapomněl, že už si sundal rukavice, a vlepil Kurtzovi hřbetem ruky takovou ránu, že krev z nosu ohodila dva metry vzdálenou zeď. *To byla vážně inteligentní poznámka*, pomyslel si Kurtz. *Jako kdybych nevěděl, že ty pásky stejně sestřihávají.* Potřásl hlavou. Podařilo se mu před úderem ucuknout natolik, že přežil bez přeraženého nosu.

„Poznáváte tuhle ženu?“ zeptal se druhý detektiv, posunul k němu přes stůl bílé desky a otevřel je.

„Nezasviň nám ty fotky, Kurtzi!“ varoval ho Hathaway.

Kurtz se mu snažil vyhovět, přestože na černobílých snímcích bylo vidět tolik krve, že by jim trocha té skutečné nemohla nijak zvlášť ublížit.

„Poznáváte tuhle ženu?“ zopakoval druhý detektiv.

Kurtz nic neříkal. Z fotografií se dalo poznat nanejvýš to, že kdysi šlo skutečně o ženu. Samozřejmě ale věděl, kdo to je. Poznal židle kolem stolku od Franka Lloyda Wrighta.

„Popíráte, že jste včera dopoledne tuto ženu navštívil?“ naléhal mladší detektiv a do mikrofonu dodal: „Pro záznam uvádím, že pan Kurtz odmítá identifikovat fotografie Mary Anne Richardsonové, s níž se včera setkal.“

Jenže včera měla nos, oči, prsa a všechnu kůži, chtělo se Kurtzovi pronést nahlas. Zahleděl se na fotografie rozprostřené na stole. Vrah musel být blázen do ostrých nožů, naprostý psychopat, ale velice zručný s čepelí. Přestože to v pokoji na fotografiích vypadalo jako na jatkách, vivisekce byla provedena velmi účelně. Kurtz měl pocit, že paní Richardsonová za tuto drobnost nejspíš příliš vděčná nebyla, protože se zdálo, že ji řezník ponechal poměrně dlouho během svého díla naživu. Kurtz si prohlížel pozadí a snažil se z rozestavení nábytku odhadnout, kdy mohlo k vraždě dojít. Všechno stálo přesně tak, jak to při odchodu zanechal. Žádné stopy zápasu – nebo byl zabiják tak silný, že se celá bitka odehrála na tom kusu nasáklého koberce těsně před dveřmi do jídelny. Anebo jich spíš bylo víc – jeden ji držel, druhý řezal.

„Nemá tadyhle na šatech semeno?“ zeptal se Kurtz.

„Sklapni,“ okřikl ho detektiv Hathaway. Přistoupil blíž, položil jednu ruku na mikrofon a druhou Kurtzovi stiskl rameno. Kurtz krátce zasténal, detektiv však držel ruku na mikrofonu. „Za tohle dostaneš maximum, Kurtzi. Máme tvoje jméno v jejím zápisníku. Máme svědka, co tě viděl na místě činu.“

Kurtz si povzdechl. „Dobře víte, že jsem to neudělal, Hathawayi. Není to můj styl. Když mám chuť masakrovat ženy v domácnosti, vždycky si беру mac desítku.“

Hathaway vycenil zuby a stiskl větší silou. Tentokrát to Kurtz předem čekal a nahlas nezasténal, ani když mu klíční kost praštěla jako kastanety.

„Odved'te toho zmrda,“ řekl Hathaway.

Do místnosti okamžitě vstoupili dva nabušení uniformovaní policisté, odemkli Kurtzovi pouta, znovu mu spoutali ruce za zády a vyvedli ho ven.

Jeden z nich s sebou rovnou přinesl štos papírových kapesníků, aby mohl otírat krev, která Kurtzovi stékala po tváři a po bradě.

Kurtz si prohlédl svou modrou bavlněnou košili – svou jedinou košili. *Do háje.*

Policisté ho provedli několika zelenými chodbami, přes několik bezpečnostních stanovišť a pak po schodech do suterénu, kde mu vzali otisky, znovu ho prořacovali a vyfotili si ho.

To všechno Kurtz znal jako své boty. Nepochybně jsou tak pozadu, že se ke čtení obžaloby dostane nejdřív někdy zítra odpoledne. Potřásl hlavou – s tou vraždou prvního stupně to Hathaway nemohl myslet vážně. Ať už ho zkusí obžalovat z čehokoli, Kurtz může složit kauci a až do předběžného slyšení bude volný.

„Čemu se usmíváš, idiote?“ zeptal se ho policista, který se právě snažil zahodit zmuchlané, zakrvácené papírové kapesníky tak, aby si od nich nezamazal ruce.

Kurtz nasadil normální výraz. Myšlenka na kauci ho pobavila. Veškeré své jmění měl u sebe v peněženke – necelých dvacet dolarů. Arlene byla taky dost vyždímaná, vzhledem k tomu, že musela z vlastního pořídit počítače a všechno vybavení do kanceláře. Ne, tentokrát si to bude muset odsedět – nejdřív tady v zadržovací cele soudu, pak v okresní věznici ■, dokud si někdo v kanceláři státního žalobce neuvědomí, že na něj vůbec nic nemají a že si to Hathaway všechno vycucal z prstu. Uklidňoval se ale tím, že sezení a čekání už má celkem natrénované.

Kapitola 13

„Chápeš, ty vole?“ opakoval Malcolm Kibunte už počtvrté Doo-Ragovi. „Někdy zejtra odpoledne si ho předvolaj, takže ho nejspíš někdy zejtra k večeru nebo pozejtří ráno převezou do okresní a šoupnou ho mezi ostatní.“

„Tudle chápu,“ začal Doo-Rag zlehka přikyvovat a pohled pod ztěžklými víčky se mu trochu rozostřil, pro Malcolmovy potřeby se však dosud soustředil dostatečně.

„Fajn,“ poplácal Malcolm feťáka po zádech.

„Akorát jako nechápu, jo, a to se tě musím zeptat,“ pokyvoval Doo-Rag dál hlavou, a navíc začal mžourat, „jak to jako přide, že seš najednou na starý kolena ty vole takovej štedrej, Malcolm? Víš, jak to jako myslím? Jako jak to prostě přide, že mně a naší bandě necháš celejch těch deset litrů vod Mešity, dyž toho, no, toho bílýho sráče pro tebe vodděláme? Jako chápeš, vo co mi de?“

Malcolm otevřel dlaně. „Ale to nebude pro mě, Doo. Bratrstvo Mešity z děcka chce, aby ho někdo sejmul. A protože já se tam za tím chlapem nedostanu, tak to předávám tobě, ty vole. Když mi z tý odměny pak budeš chtít něco dát, tak to беру, ale dovnitř se za tím sráčem prostě nedostanu, je ti to jasný? Takže když to sfouknou tvoji lidi,“ Malcolm pokrčil rameny, „bílý ksicht tuhej, Mešita spokojená, paráda.“

Doo-Rag se dál mračil a zkoušel si to všechno srovnat ve svém zfetovaném mozku, ale žádný háček v tom zjevně nenacházel. „Zejt-ra maj ve vokresní návštěvy,“ řekl. „Tak si přivstaň, já nevím, tak na desátou, vyříd' to Lloydovi, Malýmu Péčku a Darrylovi, a než je večer začnou honit do cel, je tvůj bílej kluk zralej na prkno.“

„Možná ho tam převezou až pozejtří,“ připomněl mu Malcolm. „I když spíš zejtra. Zejt-ra si ho předvolaj, tak by měl zejtra jet.“

„To je fuk,“ prohlásil Doo-Rag.

„Máš tu jeho fotku, brácho?“

Doo-Rag si poplácal náprsní kapsu špinavé maskáčové bundy, jakou nosili vojáci v Iráku.

„Pamatuješ si, jak se menuje, brácho?“

„Curtis.“

„Kurtz,“ řekl Malcolm a poklepal Doo-Ragovi na červený šátek *do-rag*, po kterém dostal přezdívku. „Kurtz.“

„To je fuk,“ poznamenal Doo-Rag, potřásl hlavou a vystoupil z mercedesu. Loudavým krokem se vydal ulicí, následován několika členy svého gangu. Sálh do pytlovitých kalhot, vytáhl pár lahviček cracku, které mu Malcolm věnoval, a rozdál je svým kámošům jako bonbony.

KAPITOLA 14

Kurtz už skoro zapomněl, jak šílený chaos v soudních zadržovacích celách vládne, zvláště v porovnání s dokonalou systematičností života ve skutečném vězení. Světla tu svítila celou noc, a jak se připozdívalo, přibývalo i zadržených; o půlnoci už v jeho cele sedělo dvanáct lidí a byl tu takový hluk a zápach, že by se z toho zcvokl i buddhistický mnich. Jeden z feťáků v jednom kuse cosi vykřikoval, chvílemi brečel nebo zvracel a pak zase hulákal dál, dokud k němu Kurtz nedošel a nezklidnil ho dvěma prsty zabořenými do nervu, který probíhá k kavicí. Žádný ze strážných nepřišel zvratky vytřít.

S výjimkou feťáka, nyní v bezvědomí, a dalších dvou bělochů tu byli sami černoši, kteří si jako obvykle vyjasňovali vzájemné pozice a neustále vrhali ostré pohledy po Kurtzovi. Nepochyboval, že pokud ho některý z nich pozná, bude jistě vědět i o fatě Mešity děsu, což by mohlo znamenat hodně dlouhou noc. Neměl nic, co by se dalo použít jako zbraň – žádnou pružinu, sponku, propisku –, vůbec nic ostrého, a tak se rozhodl, že si jen připraví určitý systém včasného varování a pokusí se usnout. Shodil bezvládného feťáka z jedné ze čtyř laviček a malíkovou hranou přemluvil ke spánku na podlaze i druhého bílého spoluvězně. Potom z jejich bezvládných těl vybudoval kolem lavičky jakýsi plůtek. Černoši by tento nepatrný zátaras vcelku bez problémů překonali, aspoň by je ale trochu zpomalil. Ne že by Kurtz vězně tmavé pleti nějak diskriminoval, jen jich bylo víc a existovala u nich větší pravděpodobnost, že slyšeli o ceně vypsané za jeho hlavu.

Po podlaze přicupitali švábi, chvíli na neutrální půdě hodovali na kaluži zvratků a pak začali prohledávat záhyby feťákova oblečení a šmejdit po holém kotníku druhého bělocha.

Kurtz se schoulil na tvrdé lavičce a upadl do polospánku, se zavřenýma očima, ale s obličejem obráceným k hloučku černochů. Po chvíli jejich mumlání utichlo a většina z nich usnula nebo si jen vsedě pro sebe nadávala. Čas od času policisti kolem cely provlekli do vedlejší chodby šlapky nebo feťáky. Tenhle noční podnik ceduli Ob-sazeno zjevně ještě nevyvěsil.

Kolem druhé ráno se Kurtz zničehonic probudil a automaticky napřáhl pěst k vražednému úderu. Pohyb. Byl to ale jen uniformovaný policista, který odemykal dveře cely.

„Joe Kurtz.“

Kurtz ostražitě vyšel ven. Dával pozor, aby se ani na okamžik neotočil zády k vězňům či k policistovi. Mohlo jít o nějaký Hathawayův plán – klidně by na něj mohl nastražit léčku i tady. Nebo některý z policistů zahlédl hlášení o jeho zatčení a spojil si ho s odměnou, kterou vypsal Mešita bloku D.

Uniformovaný policista byl obtloustlý, ospalý a – stejně, jako to při vstupu k celám dělali všichni strážci zákona – zanechal pistoli před vstupní posuvnou mříží. V ruce měl jen obušek a na opasku mu visel sprej se slzným plynem. Každý jejich pohyb sledovaly videokamery. Kurtz usoudil, že jestli na něj za rohem chodby někdo čeká, ať už Hathaway nebo kdokoli jiný, může nanejvýš zkusit vytrhnout policistovi obušek, použít jeho tělo jako štít proti palbě a pak se snažit dostat co nejbliž. Nebyl to nijak zázračný plán, ale vzhledem k výzbroji, kterou měl k dispozici, se s ním musel spokojit.

Za rohem chodby nikdo nečekal. Bez nejmenších příhod prošli dveřmi i mříží. Na příjmu další ospalý seržant vrátil Kurtzovi hnědou obálku s peněženkou, klíčky a drobáky a pak ho po zadním schodišti odvedl do hlavní chodby. Odemkli mu a nechali ho jít.

Na dlouhé lavici ve špinavé čekárně seděla krásná bruneta – velká prsa, dlouhé vlasy, s příjemnou pletí a svůdnými očima. Když vyšel, vstala. Kurtzovi krátce blesklo hlavou, jak proboha může někdo ve dvě ráno vypadat takhle čerstvě a fit.

„Vypadáte hrozně, pane Kurtzi,“ pronesla bruneta.

Kurtz přikývl.

„Já jsem –“

„Sophia Farinová,“ doplnil Kurtz. „Skag mi ukazoval vaši fotku.“

Usmála se. „V rodině mu říkáme Stephen.“

„Všichni ostatní, kdo ho znají, mu říkají ‚Skag‘, protože jel v heroinu,“ namítl Kurtz.

„Půjdeme?“ kývla Sophia Farinová.

Kurtz zůstal stát. „Chcete mi tvrdit, že jste za mě zaplatila kauci?“

Přikývla.

„Proč vy?“ podivil se. „Když už to rodina chtěla udělat, proč sem nevyslala právníka Milese? A proč uprostřed noci? Proč jste nepočkali na čtení obžaloby?“

„Na žádné čtení obžaloby by ani nedošlo,“ odpověděla Sophia. „Obvinili by vás z porušení podmínek propuštění – z nošení střelné zbraně – a ráno poslali do okresní věznice.“

Kurtz si promnul bradu a uslyšel zaškrábát krátké strniště. „Porušení podmínek propuštění?“

Sophia se usmála a vykročila. Kurtz ji následoval dutě znějící chodbou a pak ven do noci. Byl plně ve střehu, nervy našponované. Podvědomě si prohlížel každý stín, reagoval na každý pohyb.

„U zavražděné Richardsonové se našla spousta stop,“ prohodila Sophia, „ale žádná neukazuje na vás. Už mají vzorek krve ze semene, které na ní bylo. Není vaše.“

„Jak to víte?“

Místo odpovědi řekla: „Volal jim nějaký anonym, že jste u Richardsonů včera byl. Jestli vám tvrdili, že si do zápisníku poznamenala vaše jméno, tak lhali. Naškrábala si tam něco o schůzce s panem Quotesem.“

„Chudák ženská nikdy neměla moc hlavu na jména,“ podotkl Kurtz. Sophia ho vyvedla ven na mrazivé, ale jasně osvětlené parkoviště a pípnutím odemkla černé porsche Boxster. „Chcete svézt?“ zeptala se.

„Projdu se,“ odmítl Kurtz.

„To není nejmoudřejší,“ opáčila. „Víte, proč si dal někdo všechnu tuhle práci, aby vás dostal do okresní?“

To Kurtz samozřejmě věděl. Tedy teď už to věděl. Měli ho tam sejmout. Mohl si gratulovat, že k tomu nedošlo už během výslechu nebo v cele předběžného zadržení. Hathaway do toho byl skoro jistě zapletený taky. Co asi detektivovi zabránilo dotáhnout to do konce, podstrčit mu pistoli, zastřelit ho a vyinkasovat deset táců? Že by přítomnost mladšího partnera? To se Kurtz nespíš nikdy nedozví. Byl

si ale jistý, že někde dál po proudu na něj číhali další a že by Hathaway určitě dostal svůj díl.

„Radši pojed’te se mnou,“ řekla Sophia.

„Proč bych měl věřit, že to nejste zrovna vy?“ zeptal se Kurtz.

Dcera dona Farina zaklonila hlavu a rozesmála se. Byl to plný, sebejistý, zcela upřímný smích dospělé ženy. „To mi lichotíte. Ráda bych si s vámi o něčem promluvila, Kurtzi, a tohle by mohla být dobrá příležitost. Myslím, že bych vám mohla pomoci zjistit, kdo na vás tohle ušil a proč. Poslední nabídka. Chcete svézt?“

Kurtz obešel nízký, nadupaný boxster a usadil se na místo spolujezdce.

KAPITOLA 15

Kurtz očekával buďto jen svezení a rozhovor, nebo výlet do Farinovy rodinné vily v Orchard Parku, Sophia ho však odvezla do svého podkrovního bytu ve staré části centra.

Věděl, že i do čekárny městské věznice se prochází přes detektor kovů, takže v kabelce, kterou pohodila na podlahu vedle něj, žádná zbraň být nemohla. Zbývala jen středová přihrádka. Kdyby se ji Sophia během té krátké jízdy pokusila otevřít, znamenalo by to pro Kurtze pár zajímavých čínorodých vteřin, ale její ruka tím směrem ani jednou nezamířila.

Její byt se nacházel ve starém skladišti, které přestavěli na bytové jednotky s obrovskými okny a kovovými terasami, z nichž byl výhled do centra či k přístavu, pod budovou vykopali bezpečné parkoviště a do přízemí ke vchodu postavili ochranku. *Skoro jako u mě*, pomyslel si s náznakem ironie Kurtz.

U vjezdu na parkoviště Sophia použila bezpečnostní kartu, vyměnila si pár zdvořilostí s uniformovaným členem ochranky u dveří výtahu a vyvezla Kurtze do pátého – a nejvyššího – patra.

„Něco nám naliju,“ řekla, sotva vešli do bytu. Zamkla za sebou a hodila klíče do smaltované vázy na červeném lakovaném stolku. „Bude stačit skotská?“

„Jistě,“ přikývl Kurtz. Jedl naposledy ráno – teď vlastně už včera ráno, asi před dvaceti hodinami, kdy měl jeden toast.

Donova dcera si nežila špatně. Neomítnuté cihlové zdi, moderní nábytek, který i přesto působil pohodlně, v jednom koutě digitální televize s širokouhlou obrazovkou a nezbytnou změtí doplňků: přehrávače DVD, videorekordér, předzesilovače a přijímače prostorového ozvučení. Na stěnách visely zarámované vysoké francouzské minimalistické plakáty, které vypadaly na originály – a pravděpodobně musely stát majlant, pod střešními okny mezanin se stovkami knih na černě lakovaných policích a v západní stěně jedno ohromné polokruhové okno s výhledem na řeku, záliv a osvětlené mosty.

Podala mu skotskou. Trochu usrl. Chivas.

„To mi ten byt vůbec nepochválíte?“ prohodila.

Kurtz pokrčil rameny. Kdyby dělal do vloupaček, byl by tohle ideální cíl, pochyboval ovšem, že by to vzala jako kompliment. „Chtěla jste mi povědět ty svoje teorie,“ připomněl jí.

Sophia usrkla skotskou a povzdechla si. „Pojďte sem, Kurtzi,“ řekla mu, a aniž by se ho jedinkrát dotkla, odvedla ho k celostěnnému zrcadlu u dveří. „Co vidíte?“ zeptala se, když kousek poodstoupila.

„Sebe,“ odpověděl Kurtz. Po pravdě řečeno viděl chlapa s hluboko vpadlýma očima, slepenými vlasy, potranou, zakrvácenou košilí, čerstvým škrábancem na tváři a pramínky zaschlé krve na obličejí a na krku.

„Smrdíte, Kurtzi.“

Přikývl a přijal její komentář v tom duchu, v jakém byl míněn – jako prosté konstatování skutečnosti.

„Potřebujete se vysprchovat,“ řekla. „Převléct do něčeho čistého.“

„To počká.“ Ve svém vlastním skladišti neměl ani teplou vodu, ani čisté oblečení.

„Nepočká,“ prohlásila Sophia, sebrala mu sklenici skotské a postavila ji na pult. Pak vešla do koupelny v krátké chodbičce mezi obývacím a dalším pokojem, kde byla nejspíš ložnice. Kurtz slyšel, jak pustila vodu. Vykoukla do chodbičky. „Tak jdete?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou.

„Panebože, vy jste ale paranoidní.“

Jistě, pomyslel si, jsem ale paranoidní dostatečně?

Sophia mezitím skopla boty a už si stahovala blůzu a sukni. Rázem byla jen v bílých kalhotkách a podprsence. Pohybem, který Kurtz na vlastní oči neviděl už přes jedenáct let, si vzadu rozepnula podprsenku a odhodila ji z dohledu. Stála před ním jen v bílých, krajkových, ne však lascivních, vysoko vykrojených kalhotkách. „Tak?“ nadzvedla obočí.

Kurtz se ohlédl ke dveřím. Zajištěné na řetízek i na petlici. Nakoukl do kuchyňky. Další dveře, zajištěné úplně stejně. Otevřel posuvné dveře na terasu a vyšel na kovový rošt. Bylo chladno a začínalo pršet. Na terasu se nedalo nijak dostat, ledaže by se člověk spustil ze střechy. Kurtz se vrátil dovnitř, prošel kolem Sophie – která si sice

zkřížila ruce na plném poprsí, ale od závanu studeného vzduchu jí stejně naskočila husí kůže – a prohlédl si ložnici: podíval se do skříní i pod postel.

Pak se vrátil do koupelny.

Sophia už byla úplně nahá, stála v proudu teplé vody a dlouhé, vlnité vlasy měla mokré. „Vy jste ale vážně paranoik,“ řekla otevřenými dveřmi sprchového koutu.

Kurtz si začal svlékat zakrvácené oblečení.

Jistěže byl vzrušený, ale ne k zbláznění vzrušený. Po prvních několika letech bez sexu zjistil, že potřeba pohlavního styku zůstává pořád stejná, zatímco posedlost pohlavním stykem buďto dožene chlapa k šílenství – takových případů viděl v Attice spoustu –, nebo se ustálí do podoby určitého metafyzického hladu. Kurtz v base četl Epikteta i další stoiky, a ačkoli mu jejich filozofie připadala pozoruhodná, nudila ho. Podle něj spočíval celý trik v tom, že si chlap musí umět erekci vychutnat, ale nesmí se jí nechat oblbnout.

Sophia ho celého namydčila, nevynechala ani ztopořený penis. Velice něžná byla, zejména když mu umývala obličej, pečlivě dávala pozor, aby se mu mýdlo nedostalo do ran.

„Myslím, že stehy nebudou třeba,“ prohlásila a pak se jí údivem rozšířily oči, když on začal mydlit ji – nejen řadra a ochlupení v rozkroku, ale i krk, obličej, záda, ramena, paže a nohy. Zjevně očekávala, že bude mnohem přímočařejší.

Zvedla ruku k dlaždičkově římse, kde stála miska na mýdlo, vzala odsud kondom, v zubech roztrhla obal a nasadila prezervativ na Kurtzův ztuhlý penis. Usmál se její výkonnosti, zatím však ochranu nepotřeboval. Ze stejné římse sundal šampon, vetřel jí ho do dlouhých vlasů a silnými prsty jí začal masírovat lebku a spánky. Sophia asi na minutu zavřela oči, pak se natáhla po šamponu a vetřela tekutinu i do jeho krátkého sestřihu. Její temeno sahalo Kurtzovi přibližně k nosu, a když si vzájemně spláchli šampon a nechali si ho stékat po těle, zaklonila hlavu k polibku. Penisem se dotýkal poddajné křivky jejího břicha a ona ho levou rukou objala kolem krku, zatímco pravou spustila níž a začala ho třít.

Přitiskla ho k sobě, zády se opřela o dlaždičky a zvedla jednu nohu. Kurtz jí smyl mýdlo a šampon z prsou a ochutnal její bradavky. Pravou dlaní ji podpíral v kříži, zatímco levačkou jí jemně masíroval vulvu. Cítil, jak se jí chvějí stehna a otevírají se čím dál víc a pak mu do dlaně začal vytekat žár z jejího nitra. Něžně zajel prsty hlouběji. Připadalo mu k neuvěření, že i v proudu sprchové vody je tam žena hmatatelně vlhčí než kdekoli jinde po těle.

„Prosím, už,“ zašeptala mokkými rty u jeho tváře. „Už.“

Vášnivě se spojili. Kurtz udělal z pravé dlaně sedačku a zvedl ji u dlaždičkové stěny o kousek výš, ona mu omotala nohy kolem boků, ruce zahákla kolem krku a s napjatými svaly paží i stehem se zaklonila.

Když dosáhla vyvrcholení, tiše zasténala, zachvěla se jí víčka a tělem jí projela křeč, kterou jasně cítil v žaludu, ve stehnech i v roztažených prstech pravé ruky.

Chvilí oddechovala a nechala se držet u dlaždičkové stěny v proudu teplé vody. Kurtzovi blesklo hlavou, jak objemná nádrž s teplou vodou tady asi může být. Potom ho políbila, začala znovu pohybovat boky a řekla: „Ty ses ještě neudělal. Copak ty nechceš?“

„Později,“ řekl Kurtz a nepatrně ji nadzvedl. Když z ní vyklouzl, znovu zasténala, pak se podbřiškem přitiskla k jeho pulzujícímu penisu a sevřela mu v dlani varlata.

„Proboha,“ řekla s úsměvem, „člověk by si skoro myslel, že jsem těch deset let seděla za mřížemi já.“

„Jedenáct a půl,“ opravil ji Kurtz. Vypnul sprchu a navzájem se osušili. Ručníky byly tlusté a nadýchané.

Když ho vytírala mezi nohama, řekla: „Pořád ti stojí. Jak to můžeš vydržet?“

Místo odpovědi ji Kurtz zvedl do náruče a vykročil s ní k ložnici.

KAPITOLA 16

Teprve po páté ráno se od sebe konečně oddělili a zůstali vedle sebe ležet na posteli, která podle Kurtzova odhadu dosahovala přesně rozměrů jeho bývalé cely.

Sophia si zapálila cigaretu a nabídla i jemu. Kurtz zavrtěl hlavou.

„Trestanec, co nekouří?“ podivila se. „To jsou mi věci.“

„Když v base koukáš na televizi,“ odpověděl, „máš pocit, že venku už všichni kouřit přestali a jen se soudí s tabákovými společnostmi. Ale asi to tak není.“

„To rozhodně není, Joe,“ prohlásila Sophia. Postavila si na přikryté břicho smaltovaný popelníček a odklepla do něj popel. „Takže, Josephe Kurtzi,“ navázala, „proč jsi vlastně přišel za mým otcem a začal do něj hustit ty kecý o tom, že mu budeš dělat detektiva?“

„To nebyly kecý. Je to moje práce.“

Sophia vyfoukla kouř a zavrtěla hlavou. „Mám na mysli tu nabídku, že najdeš Buella Richardsona. Určitě stejně dobře jako já víš, že už je na dně Erijského jezera nebo někde pod metrem hlíny.“

„To jo.“

„Tak proč jsi nabízel, že ho najdeš, a za zvláštní bonus dokonce přivedeš zpátky?“

Kurtz si promnul oči. Byl kapku ospalý. „Přišlo mi to jako dobrá příležitost, jak získat práci.“

„No zatím ses teda činil. Dojels navštívit Buellovu vdovu – kterou zjevně ihned potom někdo zavraždil – a zmrzačils chudáka našeho Carla. Budiž mu země lehká.“

„Cože?“ podivil se Kurtz. „Ono je po něm?“

„Nějaké zdravotní komplikace,“ vysvětlila Sophia. „Co všechno ti Skag prozradil o těch únosech nákladňáků a Richardsonově zmizení?“

„Dost na to, aby mi došlo, že to všechno bude nejspíš složitější, než to vypadá,“ odpověděl Kurtz. „Buďto jde někdo proti donovi, nebo je ve hře ještě něco dalšího.“

„Podezříváš už někoho?“ zeptala se, zamáčkla cigaretu a zahleděla se na Kurtze. Deko jí mezitím sklouzla z prsou, ale nijak se ne-namáhala se znovu přikrýt.

„Jistě,“ přisvědčil Kurtz. „Pochopitelně právníka Milese. A všechny donovy lidi, co by mohli mít přehnané ambice.“

„Když šel táta na odpočinek, všichni ambiciózní lidi ho opustili.“

„Jo, já vím.“

„Takže zbývá Miles.“

„A ty.“

Sophia se nesnažila předstírat pobouření. „Jistě. Proč bych ale vyváděla tyhle nesmysly, když tátovy peníze zdědím tak jako tak?“

„To je dobrá otázka,“ podotkl Kurtz. „Teď je řada na mně. Tvrdila jsi, že mi můžeš říct, kdo se to na mě snažil ušít.“

Sophia zavrtěla hlavou. „Nevím to jistě, ale pokud je do toho zapletený Miles, měl by sis dávat pozor na Malcolma Kibunteho a toho jeho kumpána. Z něj jde vážně strach.“

„Malcolm Kibunte,“ zopakoval Kurtz. „To mi nic neříká. Popis?“

„Někdejší člen pouličního gangu Crips z Filadelfie. Vysoký černoch, podlejší než uštknutý mormon. Je mu asi třicet a holí si hlavu, ale nosí takovou tu bradku, co je teď v módě u nadhazovačů v první lize. Chodí v černé kůži a ověšený spoustou šperků. Taký má diamant v předním zubu. Viděla jsem ho jen jednou. Miles podle mě netuší, že o jeho kontaktech vím.“

„Nebudu se ptát, odkud o nich víš,“ prohodil Kurtz.

Sophia si zapálila další cigaretu, zhluboka potáhla, vyfoukla kouř a nic neříkala.

„Do čeho ten náš Malcolm dělá?“ zeptal se.

„Z Filadelfie zmizel těsně před tím, než mu stačili přišít nějakou vraždu. Ale ne pro ten pouliční gang. Vlastně pro nějakou bandu Kolumbijců oddělal jednoho z Crips. Malcolm chtěl pašovat kokain ve velkém. A začal se specializovat na likvidaci konkurence.“

„Odseděl si něco?“ zeptal se Kurtz.

„Nic vážného. Násilné přepadení. Nelegální držení zbraně. Taký zabil svoji první manželku – uškrtil ji.“

„To ho snad muselo něco stát.“

„Moc ne. Zastupoval ho Miles a na základě nějakého psychiatrického posudku ho z toho vysekal se dvěma lety. Možná proto si Miles myslí, že má Kibunteho omotaného kolem prstu, já bych si tím ale na jeho místě tak jistá nebyla.“

„A co je s tím jeho kumpánem?“

Sophia potřásla hlavou. Vlasy měla suché a kudrnatější než předtím. „Toho jsem neviděla. Nemá jméno. Ale údajně je úplně bílý – skoro albín – a umí to s nožem.“

„Vida,“ podotkl Kurtz.

„Jo, vida.“ Sophia si povzdechla. „Kdyby Buffalo pořád ještě řídil táta, tihle dva by se tu ani neohřáli. Jenže dneska o nich táta nejspíš ani neslyšel.“

„Proč vlastně tvého tátu vyštípali z místního dění?“

Sophia si znovu povzdechla. „Vyprávěl ti Skag o té přestřelce?“

„Jen základní fakta, ne podrobnosti.“

„No, ono není moc co vyprávět,“ řekla Sophia. „Asi před osmi lety se táta vracel se dvěma bodyguardy z jedné restaurace v Boston Hills, když se jim pokusila zablokovat cestu dvě auta. Táta měl pochopitelně trénovaného řidiče a neprůstřelné sklo v oknech, když se ale řidič snažil z pasti vycouvat, jeden ze střelců použil brokovnici, roztrátil levé okno a pak vnitřek pokropili střelbou z automatů. Táta to odnesl jenom škrábnutím, ale ani jeden z bodyguardů to nepřežil.“

Odmlčela se a odklepla popel do smaltovaného popelníčku.

„Tak táta přešel dopředu k volantů a vycouval odtud s tím caddillacem sám,“ pokračovala. „Pálil přitom z Lesterovy – tak se jmenoval řidič – devítky a minimálně jednoho ze střelců dostal.“

„Byli to běloši nebo černoši?“ zeptal se Kurtz.

„Běloši,“ odpověděla Sophia. „Každopádně by táta vyvázl z pořádku, kdyby někdo nevytasil magnum ráže .357. Kulka se provrtala zadkem auta, rezervou i oběma sedačkami a skončila v tátových zádech, ani ne centimetr od páteře. A to mělo to auto pancéřování.“

„Přišel don Farino na to, kdo to na něj nastražil?“

Sophia pokrčila rameny. Její bradavky byly světle hnědé. „Spousta dohadů, pár podezřelých, ale nic jistého. Nejspíš to byli Gonzagovci.“

„To je jediná další mafiánská familie, která v západním New Yorku operuje, je to tak?“

Sophia se zamračila. „My jim neříkáme ‚mafiánská familie‘.“

„Fajn,“ opáčil Kurtz. „Gonzagovci jsou jediná další taliánská gangsterská banda, co má právo v tomhle koutě státu podnikat, je to tak?“

„Je.“

„A Farinovci už tak šest let nemají skoro žádnou moc?“

„Ano,“ přisvědčila. „Jakmile táta ochrnl, šlo všechno do háje.“

Kurtz pokýval hlavou. „Až do poloviny devadesátých let držel rodinu nad vodou tvůj starší bratr David. Pak se jednou napral koksem až po uši a zabil se v autě. A tvoje starší sestra odešla do Itálie do kláštera.“

Sophia přikývla.

„Potom nějakou dobu Skag mrvil, co se dalo, až nakonec ostatní rodiny dospěly k závěru, že je na čase, aby tvůj otec odešel na odpočinek,“ pokračoval Kurtz. „Pak se pro změnu zfetoval Skag, zaútočil na svoji brazilskou holku lopatou a zničehonic jsi v tom baráku s tátou sama.“

Sophia nic neříkala.

„Co vám to kradou?“ zeptal se Kurtz. „V těch nákladřácích, co přepadají?“

„Videorekordéry, DVD přehrávače, cigarety,“ řekla Sophia. „Krámy za pár dolarů. Newyorské rodiny teď hodně jedou v pašování videí a přehrávačů, což znamená, že potřebují dostat na trh tisícovky přístrojů. Tak tenhle drobek hodily tátovi. Cigarety jsou jen ze staré známosti.“

„Na nezdaněných cigaretách se dá celkem slušně vydělat,“ namítl Kurtz.

„Ne při tom množství, co nám nechávají,“ opáčila Sophia. Vyklouzla z postele a došla ke skříni. Přes jedno z kožených křesel u okna byl přehozený župan, ale ani si ho nevšimla, nahá se zjevně necítila nijak nesvá. „Budeš muset jít,“ řekla. „Už skoro svítá.“

Kurtz přikývl a vstal z postele.

„Panečku, ty jsi samá jizva,“ podotkla Sophia Farinová.

„Mám příliš velkou nehodovost,“ odvětil Kurtz. „Kam jsi dala moje oblečení?“

„Do odpadu,“ odpověděla. Odsunula jedny ze dveří se vsazeným zrcadlem a ze šuplete vytáhla pánskou džínovou košili, zabalené slipy a manšestráky. „Vezmi si tohle,“ řekla. „Mělo by ti to padnout. Ještě ti dojdou pro nějaké ponožky a nové tenisky.“

Kurtz jí hodil košili nazpátek. „Tohle nenosím.“

„Co nenosíš? Košile? Džínové košile?“

„Sportovní košile.“

„To si ze mě děláš srandu. Je úplně nová, za dvě stovky.“

Kurtz pokrčil rameny. „Nenosím nic, co na sobě má logo. Pokud chtějí, abych jim dělal reklamu, musejí mi za to zaplatit.“

Sophia Farinová se znovu zasmála a Kurtz se opět se zalíbením zaposlouchal do jejího hlasu. „Zásadový chlap,“ pronesla. „Oddělal Eddieho Falca, zmrzačil Carla, chladnokrevně postřelil bůhvíkolik dalších, ale svoje zásady by neporušil. To se mi líbí.“ Hodila mu levnější džínovou košili. „Žádní poníci, aligátoři, ovce, fajfky od Nike ani nic dalšího. Spokojen?“

Kurtz si košili oblékl. Padla mu jako ulitá. Stejně tak slipy, manšestráky, ponožky i boty. Pochyboval, že se Sophia kvůli němu předem vypravila na nákupy, a napadlo ho, kolik různých pánských velikostí má asi na skladě. Možná to bylo něco podobného jako s tím balíčkem kondomů ve sprše: motto téhle ženy zjevně znělo: *Vždy připravena*. Vykročil ke dveřím.

„Počkej,“ zabrzdila ho. Konečně na sebe natáhla župan a šla vedle něj. „Je tam zima.“

„To jsi mi vyhodila i bundu?“

„To si piš.“ Otevřela skříň v předsíni a podala mu drahý kožený bomber s teplou podšívkou. „Tohle by ti mělo sednout.“

Sedlo. Kurtz odemkl.

„Kurtzi,“ zarazila ho. „Pořád jsi jako nahý.“ Vytáhla ze skříňe Sig Sauer ráže 9 mm a nabídla mu ho.

Kurtz si pistoli prohlédl – zásobník byl plný – a pak ji vrátil Sophii. „Nevím, odkud to je,“ řekl.

Usmála se. „Původ se nedá dohledat. Ty mi nevěříš?“

Kurtz se ušklíbl a pistoli jí nechal. Vyšel ze dveří, soukromou chodbou k výtahu a sjel do přízemí. Odtud kolem ospalého, nicméně zvědavého člena ochranky u vchodu vyšel do tmy. Když dorazil na konec bloku, ohlédl se. V jejích oknech se dosud svítilo, za malý okamžik ale zhasla.

KAPITOLA 17

Kurtzova současná skrýš se nacházela ve staré ledárně upravené na skladiště, nicméně zhruba půldruhého kilometru od již přestavěné oblasti, kde měla své hnízdečko Sophia Farinová. Ještě se úplně nerozednilo, jen spodní okraje mraků, z nichž na něj mžilo, pomalu začínaly nabývat světle šedého odstínu.

Beze zbraně si skutečně připadal jako nahý a navíc trochu malátný. Přičítal to spíš tomu, že za posledních čtyřiaadvacet hodin krom sklenky skotské nic nejedl ani nepil, než skvělému sexu. Musel si přiznat, že si ještě před chvílí představoval, jak si hoví v tom hebkém froté županu a před odchodem do bouře si se slečnou Farinovou dává k snídani vejce se slaninou a horkou kávu. *Měkneš, Joe*, pomyslel si. Přinejmenším ho ale v mrznoucím mrhlení hrál drahý bomber.

Když procházel pod nadjezdem dálnice I-90, na něco si vzpomněl. Opustil chodník, vyšplhal po strmém betonovém svahu a začal nahlížet do nízkých, tmavých výklenků, v nichž se betonové podpěry setkávaly s železnými nosníky. První dva byly prázdné, na zemi jen holubí i lidské výtrusy, ve třetím však objevil nevysokou, vyzáblou postavu, která se okamžitě stáhla hlouběji do kouta špinavé díry. Když Kurtzovy oči přivykly tmě, rozeznal široká bělma, chvějící se ramena a dlouhé, holé, třesoucí se paže vyčuhující z potřhaného trička. I v tom šeru na nich rozeznával podlitiny a stopy po vpichu injekční stříkačky. Vyzáblý muž se snažil odtáhnout co nejdál od vchodu.

„Klid, Pluno, neboj se,“ řekl Kurtz. Natáhl ruku a poplácal holou paži. Necítil na ní téměř žádné svaly a byla studenější než paže některých mrtvol, s nimiž Kurtz přišel v minulosti do styku. „To jsem já, Joe Kurtz.“

„Joseph?“ pronesl kostlivec. „Vážně jsi to ty, Josephe?“

„Jo.“

„Kdy tě pustili?“

„Je to teprve pár dní.“

Pruno povylezl kousek ven a pokusil se urovnat rozloženou lepenkovou krabici a páchnoucí deku, na nichž seděl. Zbytek výklenku vyplňovaly lahve a noviny, které muž zjevně využíval jako izolaci.

„Kde máš sakra spacák, Pruno?“

„Někdo mi ho ukradl, Josephe. Nedávno v noci. Aspoň myslím... že to bylo nedávno. Zrovna když se začalo ochlazovat.“

„Měl bys jít do útulku.“

Pruno zvedl jednu z lahví vína a nabídl ji Kurtzovi. Ten zavrtěl hlavou. „Útulek je rok od roku drsnější,“ odvětil alkoholik a feták. „Ted' tam razí heslo: nocleh si odpracuj.“

„Lepší pracovat než umrznout,“ namítl Kurtz.

Pruno pokrčil rameny. „Až natáhne brka někdo z těch dědků na ulici, obstarám si lepší deku. Stačí, aby napadlo trochu sněhu. Tak jak se mají kluci v bloku C, Josephe?“

„Loni mě přesunuli do bloku D,“ řekl Kurtz. „Ale slyšel jsem, že Billy Káčko odjel po propuštění do L. A. a chytil se tam u filmu.“

„Jako herec?“

„Ne, dělá ochranku tam, kde se zrovna točí.“

Pruno se rozesmál, smích ale okamžitě přešel v kašel. „Klasika. V podstatě z nich tahá výpalné. A ti filmaři mu to žerou. No a co ty, Josephe? Doneslo se mi, že na tebe Mešita uvalila *fatvu*, jako kdyby snad věděli, co to znamená.“

Kurtz pokrčil rameny. „Většina lidí stejně ví, že na to bratrstvo z Děčka nemá prachy. Nedělám si s tím hlavu. Mimochodem, Pruno – nezaslechl jsi něco o těch přepadech Farinových nákladáků?“

Zarostlý kostlivec vzhlédl od lahve. „Ty ted' děláš pro Farinovce, Josephe?“

„Ne doslova. Prostě dělám, co jsem dělal dřív.“

„Co chceš vědět o těch nákladácích?“

„Kdo je přepadá? Kdy se chystá další akce?“

Pruno zavřel oči. Šedé světlo, které sem dopadalo zpoza nadjezdu, ozařovalo špinavou, vyzáblou tvář tak akorát, aby Kurtzovi připomněla vyřezávané dřevěné sochy Ježíše, které viděl v Mexiku. „Mám pocit, že po přepadení toho posledního nákladáku jsem zaslechl něco o tom, jak feták, co si říká Doo-Rag, a jeho banda načerno

rozprodávají cigarety a přehrávače," pronesl Pruno. „O tom, co se teprve chystá, mi nikdo nevypráví.“

„Doo-Rag z gangu Bloods?“ zeptal se Kurtz.

„Jo. Ty ho znáš?“

Kurtz zavrtěl hlavou. „V bloku D sejmuli ve sprchách jednoho kluka, údajně proto, že něco dlužil Doo-Ragovi z Bloods. Slyšel jsem, že ten Doo-Rag odehrál jednu sezonu v NBA.“

„Nesmysl,“ prohlásil Pruno. „Doo-Rag to v basketbalu nikdy nedotáhl dál než na hřiště v Delaware Parku.“

„Tam se hraje docela dobře,“ prohodil Kurtz. „Nechal by si Blood jako Doo-Rag rozkazovat od někoho z Crips?“

Pruno se znovu rozkašlal. „Dneska se dává dohromady kdekdo s kdekým, Josephe. To je ta globalizace. Viděls v posledních deseti letech propagační brožurky lepších univerzit?“

„Ne,“ řekl Kurtz. „Těch moc nedostávám.“ Věděl, že Pruno jeden čas někde na univerzitě přednášel.

„Rozmanitost a tolerance,“ poznamenal Pruno a dopil zbytek vína. „Tolerance a rozmanitost. Ani slovo o kánonu, o tradicích, o vědění nebo o studiu. Jen tolerance a rozmanitost a rozmanitost a tolerance. Tím dláždí cestu globálnímu obchodování na internetu a osobnímu růstu ve společnosti.“ Vodnaté oči se z přitímní zahleděly na Kurtze. „Čili ano, Josephe, kdyby šlo o peníze, Doo-Rag i ta jeho banda by si klidně nechali rozkazovat od někdejšího člena Crips. Pak by se ho nejspíš pokusili oddělat. O kom je konkrétně řeč?“

„Malcolm Kibunte.“

Pruno pokrčil rameny a znovu se rozklepal. „Ani jsem nevěděl, že Malcolm Kibunte dřív patřil ke Crips.“

„Slyšels něco o tom, že by tenhle Malcolm nebo ten Doo-Rag kšeftovali s Farinovci?“

Pruno opět zakašlal. „To se mi moc nezdá, jelikož Farinovci jsou rasisti, stejně jako všechny tyhle hochy familie. Čili stručněji, Josephe: ne.“

„Víš, kde bych Kibunteho našel?“

„Nevím. Ale poptám se.“

„Nevyptávej se příliš okatě, Pruno.“

„Já? Nikdy, Josephe.“

„Ještě poslední otázka. Víš něco o tom bělochovi, se kterým bývá Malcolm k vidění?“

„O Rezníkovi?“ Prunovi se zachvěl hlas zimou nebo znechucením.

„Tak se jmenuje?“

„Tak ho lidi znají, Josephe. Nic víc o něm nevím. A nic víc ani vědět netoužím. Je to silně narušená osoba, Josephe. Drž se od něj prosím tě co nejdál.“

Kurtz přikývl. „Musíš si dojít do útulku a přinejmenším si sehnat lepší deku, Pruno. A něco k jídlu. Pobýt chvíli mezi lidma. To si tu nepřipadáš sám?“

„*Numquam se minus otiosum esse, quam cum otiosus, nec minus solum, quam cum solus esset,*“ odpověděl feták. „Znáš Seneku, Josephe? Dával jsem ti ho na seznam četby.“

„Nejspíš jsem se až k němu nedostal,“ odvětil Kurtz. „Seneka. To byl ten náčelník?“

„Ne, Josephe, i když ten byl taky celkem výmluvný. Zvlášť poté, co jsme my běloši ,věnovali jeho lidu příkrývky nakažené neštovicemi. Ne, mám na mysli Seneku filozofa...“ Pruno upřel zrak do dálky a ponořil se do vlastních myšlenek.

„Přeložíš mi to?“ požádal Kurtz. „Jako zastara.“

Pruno se usmál. „*Nebyl nikdy méně nečinný než v nečinnosti a nikdy méně osamělý než v osamělosti.* Seneka sám tenhle citát připsal Scipionovi Africanovi, Josephe.“

Kurtz si svlékl koženou bundu a položil ji Prunovi do klína.

„To nemůžu přijmout, Josephe.“

„Dostal jsem ji zadarmo,“ uklidnil ho Kurtz. „Ani ne před hodinou. A doma mám takových plnou skříň.“

„Kecáš, Josephe. To je nesmysl.“

Kurtz poplácával starce po kostnatém rameni a sklouzl po betonovém svahu. Chtěl se dostat domů do skladiště, než se úplně rozední.

KAPITOLA 18

Starou, šestipatrovou budovu původně postavili coby ledárnu. Po většinu dvacátého století sloužila jako skladiště, jehož někdejší ohromné prostory před několika desetiletími rozdělili na zmršť klecí a temných cel, které si na sebe vydělávaly jako skladové prostory k pronajmutí. V nedávné době budovu koupilo konsorcium právníků, kteří se chystali namastit si kapsu tím, že ji přebudují na luxusní kondominium s výhledy na město z vnějších pokojů a s vnitřními mezipatry otevřenými do přepychového středového atria. Architekt se nechal inspirovat losangeleskou Bradbuľ Building, v níž se s oblibou točí interiéry filmů a televizních seriálů: holé cihly, umné kování, kovová vnitřní schodiště a klece výtahů, desítky kanceláří, řady dveří s tabulemi z mléčného skla. Developeři zahájili přestavbu: celou budovu oplotili, středovou část nechali otevřenou jako atrium, v horních patrech přidali hrubé podesty, vybudovali nákladné stropní světlíky, strhli některé zdi, v jiných prorazili okna. Jenže trh s luxusními byty se nasýtil, stavební projekty se obrátily jiným směrem, právníkům vyschly finanční zdroje a bývalé skladiště tu teď stálo opuštěné. Jedinou společnost mu dělala asi desítka dalších prázdných cihlových budov kolem. Právníci, kteří ani na okamžik neztráceli optimismus, zanechali část stavebního materiálu přímo na oploceném staveništi, aby se znovu dalo začít s prací, jen co konsorcium sežene nové prostředky.

Kurtzovi se o tom místě zmínil Doc, noční hlídač a prodejce zbraní z Lackawanny. Asi před rokem, kdy byly naděje na příliv nových investic a pokračování v práci vyšší, tady na staveništi dokonce sám nějakou dobu hlídal. Kurtzovi se líbilo, co se o budově doslechl: do horních dvou pater a do výtahu už byl znovu zaveden elektrický proud, zatímco spodní patra zůstávala temným, neosvětleným bludištěm úzkých chodeb a kovových klecí oddělených zdmi od středového atria. Dvakrát třikrát do týdne to sem jezdila obhlédnout soukromá bezpečnostní služba, v podstatě ale jen proto, aby se ujistila, že nikdo nenaruší oplocení a všechny visací zámky i řetězy jsou na svých místech.

Kurtz se prostříhal plotem na tom nejhůře přístupném místě – vzadu za budovou, kde pozemek ohraničovaly železniční koleje – a visací zámek na zadních dveřích si otevřel pomocí pětimístné číselné kombinace od Doca. Okno ve dveřích bylo příhodně rozbito už před Kurtzovým příchodem, takže mu stačilo jen se vyklonit ven, zacvaknout zámek a zamíchat čísla.

Od samého začátku se mu tam líbilo. Budova sice nebyla vytápěná – což bude znamenat problém, jakmile do Buffala dorazí zima v plné parádě – z některých kohoutků v šestém patře však tekla voda. A dosud fungoval jeden ze tří služebních výtahů, třebaže ho Kurtz ani jednou nepoužil. Výtah vydával zvuk, který mu připomínal řev Godzilly ve starých japonských filmech. Jedno široké schodiště, prosvětlené tlustými skleněnými panely, vedlo z hlavní chodby, další schodiště, bez oken, bylo vzadu a ještě tu byla dvě rezavějící požární schodiště zvenku. V horních dvou patrech sice prorazili několik oken, zatím do nich ale nezasadili sklo.

Spodní tři patra byla neosvětlená a zanesená všemožným bordelem, s výjimkou rozlehlého atria, které bylo rovněž zanesené všemožným bordelem, ale mělo prosklený strop. Atrium skýtalo ústupovou cestu – pokud byl tedy člověk dost smělý na to, aby důvěřoval lešení, které se táhlo až nahoru ke stropnímu oknu. Konsorciu došly peníze právě ve chvíli, kdy přestavba dospěla do fáze pískování vnitřních cihlových zdí.

Dnešního rána se Kurtz cestou podél zrezavělých kolejí trochu klepal ve studeném dešti. Proklouzl dírou v plotě a upravil všechno tak, aby nebylo vidět, že jsou dráty přestřižené, potom si otevřel zadní vchod, překontroloval nástrahy, které zanechal v hlavní chodbě, a vyběhl po schodišti pět pater vzhůru.

Zřídil si hnízdečko v pátém patře. Byla to malá místnost a bez oken – všechny skladovací prostory se nacházely mezi vnější chodbou a stěnou atria. Kurtz si ale drolícím se stropem natáhl dovnitř prodlužovačku a zapojil nouzové světlo. Z kvalitního spacáku – vypůjčeného od Arlene – si vyrobil postel a kromě ní tu měl sportovní tašku, kterou si s sebou odnesl z Attiky, baterku a pár knih položených na podlaze. Obě pistole byly promazané, nabitě a zabalené v mastných hadrech ve sportovní tašce, společně s levnou mikinou,

kterou používal jako pyžamo. Jeho kumbál měl dokonce i koupelnu – nebo přinejmenším záchod, který sem přidali někdy ve dvacátých letech, kdy budova dosud sloužila jako ledárna s kanceláři – a Kurtz si čas od času nanosil vodu ze šestého patra. Odpad fungoval, nebyla tu ale sprcha.

Slapat den co den těch pět pater byla sice otrava, Kurtzovi se ale zamlouvala místní akustika – chodby zesilovaly zvuk natolik, že každý krok bylo slyšet o dvě patra výš, výtah – který vyzkoušel – by probudil i mrtvého a atrium působilo jako obří dozuková komora. Kdyby sem přišel někdo cizí, jen těžko by dokázal zaskočit člověka, který se tu vyznal.

Navíc Kurtz zjistil, že za sto padesát let užívání a přestaveb včetně té nedávné vznikl v budově bezpočet zastrčených koutů, škvír, výklenků, žebříků, přepažených místností a dalších úkrytů. Strávil poměrně dlouhou dobu jejich průzkumem s kvalitní baterkou. A co bylo ze všeho nejlepší, ze suterénu vedl starý tunel, který ústil několik set metrů východně v jiném bývalém skladišti.

Kurtz nakoukl do lepenkové krabice, která mu sloužila za ledničku. Dvě lahve vody a posledních pár slepovaných sušenek. Snědl sušenky a vypil celou lahev vody. Pak si zalezl do spacáku a podíval se na hodinky: 6.52. Původně měl v plánu, že ráno dorazí do kanceláře, aby pomohl Arlene, nejspíš se ale trochu opozdí.

Zhasl nouzové světlo, schoulil se v bezmála dokonalé tmě do klubíčka, chvíli počkal, až se spacák trochu ohřeje a on sám se přestane klepat, a pak usnul.

„Máme ho,“ řekl Malcolm Kibunte Řezníkovi v dodávce Chevrolet Astro zaparkované dva bloky opodál.

Byla to dlouhá noc. Poté, co Miles dostal echo od jednoho z policistů, že za Kurtze někdo složil kauci, dal Malcolm vědět Doo-Ragovi, že akce ve věznici padá, naložil Řezníka, svůj Tek-9 a výbavu na sledování, ukradl dodávku a dorazil hlídkovat před soudní věznici. Upravený plán zněl tak, že Kurtze sejme z dodávky, sotva poodjede dost daleko od budovy soudní věznice, pokropí kulkami jeho i člověka, který za něj složil kauci. Když ale Malcolm uviděl, o koho jde, přistoupil k plánu číslo tři.

V ulici pod kondominiem Sophie Farinové čekali skoro až do rána a už to pomalu chtěli zabalit, když se Kurtz konečně vynořil a vykročil opačným směrem. Ulicí nejezdila skoro žádná auta, takže Malcolm musel nechat Kurtze zmizet z dohledu a pak to brát dlouhými oklikami, aby se dostal před něj, a pokaždé zaparkovat někde mezi dalšími nemytými vozy, vždycky přinejmenším dva bloky daleko. Byla tma. Řezník s Malcolmem neztratili Kurtze z očí jen díky drahým vojenským dalekohledům pro noční vidění.

V jednu chvíli už si mysleli, že se dostali k jeho doupěti, to když Kurtz vyšplhal pod dálniční nadjezd, sotva se ale začali chystat, že si ho tam půjdou podat, Kurtz znovu slezl dolů a pokračoval dál. Bůhvíproč tam ten idiot nechal bundu. Řezník chtěl pod nadjezdem zastavit a dojít to tam obhlédnout, Malcolm měl ale plné ruce práce s tím, aby včas sjel k řece a našel místo k zaparkování dřív, než se Kurtz znovu objeví na dohled. Začínalo se rozednívat. Nanejvýš za půl hodiny už tenhle způsob sledování nebude možný: ohavná zelená dodávka by Kurtzovi určitě začala být nápadná, kdyby se objevovala zas a zas, byť i pár bloků daleko.

Štěstí ale stálo při nich. Když zaparkovali ve starém železničním sběrném dvoře, spatřili – Malcolm dalekohledem pro noční vidění a Řezník obyčejným dalekohledem – jak Kurtz prolézá prostříhaným drátěným plotem a vchází do bývalé ledárny.

Čekali další hodinu. Kurtz nevycházel.

„Myslím, že jsme našli jeho sklejš,“ prohlásil Malcolm. Promnul si vousy a položil si na klín Tek-9. Řezník zamručel a zajistil čepel svého vyhazováku. „Tak nevím, ty vole,“ zapochyboval Malcolm. „Je to velkej barák. Nejspíš tam bude tma. Von to tam zná, my ne.“

Seděli mlčky dalších pár minut. Vtom se Malcolm usmál od ucha k uchu. „Víš, co na tudle fachu budem potřebovat, ty vole?“

Řezník na něj pohlédl prázdnýma bledýma očima.

„Přesně tak,“ přisvědčil Malcolm. „Budem potřebovat bílý ksichty, navíc takový hovada, aby neměli páru vo tý odměně, co vypsala Mešita děsu, ale stejně byli ochotný tam vřít a pana Kurtze za pár šupů voddělat.“

Řezník přikývl.

„Jo,“ souhlasil Malcolm. „Víme, kde náš pan Kurtz přebývá. Ted' nám stačí dovízt sem bratry Bíglovy.“ Srdečně se rozesmál.

Řezník dlouze vydechl otevřenými ústy a zahleděl se do deště na starou ledárnu.

KAPITOLA 19

„Bezva gauč,“ pronesl Kurtz, když Arlene sestoupila po zadních schodech do jejich suterénní kanceláře. Hověl si na odpruženém, vybledlém květovaném sofa a ještě napůl spal. „To je od tebe z domova?“

„Jak milé, že se tu taky zastavíš a všimneš si,“ podotkla Arlene. Pověsila si kabát na hřebík zatlučený do zdi. „Pochopitelně že je ode mě. Alan na něm prospal ne jeden zápas NFL. Přemluvila jsem Willa s Bobbym, aby mi ho sem pomohli dotáhnout. Co to tu mám na stole?“

„Video monitor,“ odpověděl Kurtz.

„Televize?“

„No jen to zapni.“

Arlene monitor zapnula a zhruba minutu sledovala obraz. Byl neostrý a černobílý a cyklicky se na něm střídaly čtyři scény: pult, regály, kabinky a chodba. „To je celé? Mám sledovat úchyly nahoře v sexshopu?“

„To je celé,“ přisvědčil Kurtz. „Majitelé nahoře opravili průmyslové kamery a já přemluvil Jimmyho, ať nám sem dolů natáhne kabel a prodá nám jeden starší monitor.“

„Prodá?“ Arlene poklepala na myš, aby probudila k životu obrazovku počítače. „Kolik stál?“

„Padesát babek, zapojení zdarma. Slíbil jsem mu, že zaplatím, až tenhle měsíc dostanu peníze... nebo ten příští... prostě časem.“

„Čistě abych se mohla kochat, jak si banda prasáků kupuje pornokazety a pornočasopisy.“

„Rádo se stalo,“ odvětil Kurtz. Vyhoupl se na odpruženém gauči do sedu a přešel ke svému vlastnímu stolu v rohu podlouhlé místnosti. Stůl byl prázdný vyjma několika složek a poznámek, které mu tam nechala Arlene.

„Vážně si myslíš, že potřebujeme bezpečnostní kamery?“ zeptala se. „Oboje dveře jsou trvale zamčené a nikde jsme zrovna neinzerovali, kde sídlíme.“

Kurtz pokrčil rameny. „Vnější dveře by se páčily asi těžko,“ pronesl. „Ale dveře ze sexshopu jsou jen normální dveře. A vypadá to, že po mně jde pár lidí.“ Bez ohledu na to, že se Arlene právě vrátila z oběda, nalil oběma kávu, donesl hrnky k jejímu stolu a posadil se na okraj. Tlumočil jí Prunův popis Malcolm^{ma} Kibunteho, ^{Re}zníka a Doo-Raga, pak si vzpomněl na Mannyho, bratra Sammyho Levina, a popsal jí i jeho.

„Tys něčím naštvál Dannyho DeVita?“ zeptala se Arlene.

„Zdá se, že jo,“ přikývl Kurtz. „Každopádně, jakmile nahoře uvidíš někoho, kdo by se někomu z těch čtyř podobal, okamžitě odejdi jinudy.“

„Těm popisům odpovídá zhruba tak polovina těch chudáků, co do sexshopu chodí,“ namítla Arlene.

„No dobře. Tak jinak: kdybys viděla, že se někdo nahoře pokouší vylomit přední dveře, odejdi zadem. A pokud se bude podobat někomu z těch chlapů, co jsem ti popsal, vezmi to poklusem.“

Arlene přikývla. „Nějaké další dárečky?“

Kurtz vytáhl ze zádového pouzdra Kimber Custom^{ma} ráže .45 ACP. Položil ho na stůl. „Na dobrmana jsem neměl,“ podotkl.

Arlene potřásla hlavou, sáhla pod stůl a vyndala bezkohoutkový revolver Magnum^{ma} Ruger ráže .32 s krátkou hlavní.

„Helemese,“ zvolal Kurtz, „toho znám!“

„Říkala jsem si, že jestli to má být jako zastara, měla bych se taky zařídit jako zastara.“ Potěžkala zbraň. „Posledních pár let chodím ven v podstatě jen jednou týdně k Bernice na madžong a dvakrát týdně večer na střelnici.“ Zasunula ruger zpátky do pouzdra přišroubovaného zesponu k šupleti.

„Nás v lochu střelbu na terč moc trénovat nenechali,“ poznamenal Kurtz. „Patrně budeš mít dneska lepší mušku než já.“

„To jsem měla odjakživa,“ opáčila Arlene.

Kurtz si v duchu oddechl, že se pětačtyřicítka nemusí vzdát, vrátil poloautomatic do zádového pouzdra, pouzdro si odepjal a hodil sebou zpátky na gauč.

„Zajímá tě, jak si vede Stopař prvních lásek s.r.o.^{ma}?“ zeptala se Arlene. „Je to koneckonců tvůj podnik. A všechny ty vyhledávací stránky a služby, na které jsi mě navedl, fungují skvěle. Zaplatíme

jím, našemu rádoby milenci naučtujeme o dvacet procent víc a všichni jsou spokojení. Chceš to vidět v akci?“

„Jistě, samosebou,“ přisvědčil Kurtz. „Ted' mám ale plnou hlavu něčeho, na čem zrovna dělám. Co kdyby ses mi mrkla na Malcolma Kibunteho? Obvyklé zdroje: předvolání k soudu, zatykače, dlužené daně a tak dále. Jeho trvalé bydliště mi to asi nevyplivne, ale mohlo by se mi hodit cokoli, co najdeš.“

Arlene chvíli t'ukala na klávesnici, kontrolovala, kolik lidí na ně ten den kliklo, zpracovávala šifrované platební příkazy kreditní kartou, převáděla peníze na nový účet, vyplňovala data do vyhledávačů a pak se pustila do pátrání po Malcolmu Kibuntém. Nakonec řekla: „Já vím, že o svých případech nikdy nemluvíš, nechceš mi ale prozradit, o co jde tentokrát? Na toho pana Kibunteho mi tu vylezlo pár dost děsivých věcí.“

Když Kurtz neodpověděl, obrátila k němu hlavu. Rozvaloval se na gauči, pouzdro s pětačtyřicítkou objímal jako plyšového medvídka a právě začal chrápat.

KAPITOLA 20

Blue Franklin byl starý bluesový bar, který s přibývajícím věkem zrál jako víno. Mladé vycházející bluesové hvězdy hrávaly v kouřovém oparu a za chřestění podnosů téhle nevelké putyky na Franklin Street už před šedesáti lety, odcházely odtud dobýt celonárodního věhlasu a na vrcholu kariéry se sem vracely hrát před nacpaným lokálem. Hudebníci, kteří se měli předvést dnes večer, patřili k těm na vrcholu: Pearl Wilsonová, téměř čtyřicetiletá vokalistka, v níž se snoubila naléhavost Billie Holidayové s drsnější polohou pozdější Koko Taylorové, a Big Beau Turner, jeden z nejlepších tenorsaxofonistů od dob Warneho Marshe.

Kurtz dorazil až v závěrečné části vystoupení, usadil se, dal si pivo a vychutnával si Pearlino podání písní „Hell Hound on My Trail“, „Sweet Home Chicago“, „Come in My Kitchen“, „Willow, Weep for Me“, „Big-Legged Mamas Are Back in Style“ a „Run the Voodoo Down“, po nichž předvedl své sólové umění Big Beau v sadě skladeb Billyho Strayhorna: „Blood Count“, „Lush Life“, „Drawing-Room Blues“ a „U. M. M. G.“.

Kurtz si nevzpomínal, že by někdy neměl jazz a blues rád, miloval je už jako kluk. V podstatě mu suplovaly náboženství. Ve vězení se sice čas od času dostal ke kazeťáku nebo k discmanu, nicméně ani tak dokonalé nahrávky jako remasterované „Kind of Blue“ od Milese Davise mu nemohly nahradit živé vystoupení, které se všemi svými přílivy a odlivy připomíná prodloužení výborně zahraného baseballového zápasu, v jednu chvíli naprostá nehybnost a letargie, a pak rázem rozpitá smřšť pohybu a činorodosti, kokainový žár nekonečné, provázané, nesmrtelné energie. Kurtz zbožňoval jazz a blues.

Po vystoupení si k němu Pearl, Beau a pianista – bílý mladík jménem Coe Pierce – přišli přisednout a dát si poslední drink. Kurtz zpěvačku i saxofonistu znal už řadu let. Byl by je rád pozval, ale měl sotva na své vlastní pivo. Bavili se o staré muzice, o nové práci a o starých časech – přičemž taktně pomíjeli poslední desetiletí Kurtzovy nepřítomnosti, všichni včetně mladého pianisty, kterého na to nejspíš upozornili předem – a nakonec se k nim přišel posadit i majitel baru

Daddy Bruce Woles, srdečný, robustní černoš s pletí tak tmavou, že se v zamlženém světle bodových reflektorů leskla skoro jako lilek. Kurtz nikdy neviděl Wolese bez kusu doutníku v puse a nikdy ten doutník neviděl zapálený.

„Máš obdivovatele, Joe,“ utrousil Daddy Bruce a objednal všem další pití, na účet podniku.

Kurtz si usrkl čerstvého piva a čekal.

„Před třema dnama a včera znovu tady byl takovej zakislej prcek ve špinavým přišplášti. Muziku vůbec neposlouchal. Poprvé byla za barem Ruby a ten trpaslík s sebou táhl takovou obrovskou aktovku, postavil ji na bar a ptal se po tobě. Ruby samozřejmě ví, že jsi venku, ale nic neřekla. Jen, že o tobě nikdy neslyšela. Trpaslík odešel a Ruby mi to přišla říct. Včera zas ten samej trpaslík, ta samá otřískaná aktovka, akorát za barem jsem tentokrát já. Ani já o tobě nikdy neslyšel. Zkusil jsem z toho prcka dostat, jak se jmenuje, ale nechal stát nedopitý pivo a odešel. Dneska večer jsem ho neviděl. Znáš ho?“

Kurtz pokrčil rameny. „Nevypadá tak trochu jako Danny DeVito?“

„Jo,“ přikývl Daddy Bruce. „Jenom zdaleka ne tak roztomile. Je škaredej od hlavy až k patě.“

„Zaslechl jsem, že se po mně shání bratr Sammyho Levina, Manny Levine,“ řekl Kurtz. „Nejspíš to bude on.“

„Proboha,“ vydechla Pearl. „Sammy Levine byl taky takovej zákeřnej zakrslík.“

„Míval špalky na pedálech, aby ten obří pontiac, co se v něm s Eddiem Falcem vozili, vůbec mohl řídit,“ ozval se Big Beau. Pak dodal: „Promiň, Joe, nechtěl jsem sem tahat tuhle neradostnou minulost.“

„To je v pořádku,“ odvětil Kurtz. „Veškerou neradostnou minulost už jsem dávno nechal za sebou.“

„No, zdá se, že trpaslík Manny Levine ne,“ podotkl Daddy Bruce.

Kurtz pokýval hlavou.

Pearl ho vzala za ruku. „Přijde mi to jako včera, když jste sem se Sam večer co večer chodívali, a když jsme dohráli, zašli jsme vždyc-

ky společně ještě někam na večeři a na drink, ačkoli Sam tehdy nepila, protože...“

„Protože byla těhotná,“ dokončil Kurtz. „Jo. Až na to, že mně to naopak přijde hrozně dávno.“

Zpěvačka se saxofonistou se na sebe podívali a přikývli.

„Co Rachel?“ zeptal se Beau.

„Žije u Samina exmanžela,“ odpověděl Kurtz.

„Už jí musí být... kolik? Jedenáct, dvanáct?“

„Skoro čtrnáct,“ opravil ho Kurtz.

„Ještě jednou na lepší časy,“ pronesla Pearl tím překrásným hlasem, z něhož bylo slyšet kour a whisky. Pozvedla sklenici.

Ostatní následovali jejího příkladu.

Noci už začínaly být studené. Když Kurtz kráčet zastrčenými ulicemi a přes parkoviště zpátky ke svému skladišti, jen v manšestrákách a džínové košili, kterou mu dala Sophia Farinová – košili měl vykasanou z kalhot, aby pod ní ukryl malou osmatřicítku za pasem –, chvíli zvažoval, že se vydá přespat do kanceláře. V suterénu sexshopu se přinejmenším topilo. Pak to ale zavrhl. Jak zní to staré rčení? Kde žereš, tam nesar? Tak nějak. Nechtěl míchat jednu práci s druhou.

Bral to právě zkratkou mezi dvěma skladišti, ani ne šest bloků od domova, když na konci dlouhé ulice za jeho zády zastavilo auto. Světlo reflektorů vrhlo jeho stín na vymletý asfalt.

Kurtz se rozhlédl. Nikde žádný vchod dost hluboký na to, aby se v něm dalo ukrýt. Nakládací molo bylo z jednolitého betonu – kdyby se auto rozjelo k němu, mohl by se vyhoupnout na molo, ale ne vklouznout pod ně. Nikde žádné požární schodiště a do další ulice příliš daleko.

Bez dalšího ohlížení začal nepatrně vrávorat, jako by byl opilý, vytáhl zpoza opasku osmatřicítku a schoval si ji v dlani.

Auto ho pomalu následovalo dlouhou ulicí. Z vrnění osmiválcového motoru bylo zřejmé, že je to pořádná kára – přinejmenším Lincoln Town Car, dost možná i limuzína – a že nemá naspěch. Vůz zastavil asi patnáct metrů za ním.

Kurtz ustoupil do rohu, kde se nakládací molo stýkalo s cihlovou zdí, a nechal si pistoli sklouznout k prstům. Natáhl kohoutek.

Byla to limuzína. Přední reflektory zhasly a v matnějším světle parkovaček Kurtz na pozadí vzdálených pouličních lamp zřetelně viděl rozměrnou siluetu černého vozu, kolem něhož se jako mlha líně povaloval výfukový kouř. Z pravých předních dveří vystoupil mohutný muž a ze zadních levých druhý. Oba zajeli rukou pod blejzr, kde měli ukryté zbraně.

Kurtz povolil kohoutek, schoval malou pistoli zpátky do dlaně a vykročil k limuzíně. Bodyguardi jen stáli na místě, nevytasili zbraně ani ho nešli prošacovat.

Kurtz prošel kolem muže, který držel otevřené zadní dveře, nakoukl na zadní sedadlo, osvětlené několika halogenovými bodovkami, a nastoupil.

„Dobrá večer, pane Kurtzi,“ pronesl stařík, který tam seděl. Měl na sobě smokinku a přes nohy přehozenou kostkovanou deku.

Kurtz se uvelebil na sedadle naproti němu. „Dobrá večer, pane Farino.“ Zastrčil si pistoli zpátky za opasek.

Bodyguardi zavřeli dveře a zůstali venku v zimě.

KAPITOLA 21

„Jak pokračuje vaše vyšetřování, pane Kurtzi?“

Kurtz si odfrkl. „Vyšetřování za všechny prachy. Asi tak pět minut jsem vyslýchal manželku vašeho někdejšího účetního a do hodiny bylo po ní. To je zatím všechno.“

„Ono vám o vyšetřování koneckonců nikdy ani nešlo, že, pane Kurtzi.“

„O tom mi povídejte. Vždyť to byl koneckonců můj nápad, ne? A můj plán, zdá se, zatím vychází. Už proti mně podnikli první kroky.“

„To máte na mysli Carla?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Kurtz. „Mám na mysli to, že když zabili – zmasakrovali – paní Richardsonovou, někdo zavolal poldům, aby to hodil na mě. Chystali se mě oddělat v okresní.“

Don Farino si promnul obličej. Na tak starého a nemocného člověka měl překvapivě růžové tváře. Kurtzovi maně blesklo hlavou, jestli don nepoužívá mejkap.

„A přišel jste na to, kdo to na vás ušil?“ zeptal se Farino.

„Doneslo se mi, že v tom mohl mít prsty ten magor Malcolm Kibunte, co občas dělá pro vašeho právníka Milese. Víte o něm něco? Nebo o tom jeho parťákovi s kudlou, Řezníkovi?“

Farino zakroutil hlavou. „Dneska už člověk všechnu tu černou sebranku, co se dostane do města, nestačí sledovat. Aspoň předpokládám, že jsou to černoši.“

„Malcolm je,“ přisvědčil Kurtz. „Ale Řezníka mi popsali jako albína.“

„A kdo vám řekl, že se vás chystali oddělat, a dal vám tahle jména, pane Kurtzi?“ Farino se na něj hloubavě zahleděl.

„Vaše dcera.“

Farino zamžikal. „Moje dcera? Vy jste mluvil se Sophií?“

„Nejen mluvil,“ odvětil Kurtz. „Složila za mě kauci dřív, než mě stačili poslat do okresní, pak mě odvezla k sobě a pokusila se mě uškat k smrti.“

Don Farino vycenil zuby a zaťal si pod dekou prsty do kolene. „Dávejte si pozor, pane Kurtzi. Mluvíte až příliš otevřeně.“

Kurtz pokrčil rameny. „Platíte mě za fakta. Na tom jsme se dohodli už přes Skaga, než jsem se dostal ven – budu vám dělat falešnou návnadu a zjistím, kdo vás podvádí. Vaše dcera sama projevila iniciativu – jak v případě kauce, tak v případě sexu –, já jen podávám hlášení.“

„Sophia byla vždycky cílevědomá a odjakživa měla... pochybný úsudek při výběru sexuálních partnerů,“ pronesl Farino.

Kurtz znovu pokrčil rameny. Sophiiny úsudky mu byly ukradené, stejně jako urážka, která se ve Farinových slovech skrývala.

„Sophia vám tedy řekla, že Miles je ve spojení s těmi dvěma zabijáky?“ pokračoval tlumeným hlasem Farino. „Z toho by vyplývalo, že podle ní je za vším Miles.“

„Jo. Což ovšem neznamená, že mi řekla pravdu. Možná má sama v kapse jak Milese, tak Malcolma s tím řeznickým fanatikem.“

„Říkáte ale, že právě ona za vás složila kauci a varovala vás ohledně té chystané vraždy ve věznici, pane Kurtzi.“

„Složila za mě kauci. Tu chystanou vraždu v okresní jí musím věřit.“

„Proč by se namáhala a lhala vám?“ nechápal Farino.

„Třeba aby si mě proklepla,“ odpověděl Kurtz. „Aby zjistila, co jsem vážně zač a kolik toho vím. Aby se dostala mimo moje podezření.“ Vyhlédl z okna s tónovaným sklem. V ulici panovala hluboká tma. „Pane Farino, Sophia mě vytáhla ven na kauci, odvezla mě k sobě a bezmála mě dovezla do postele. Možná je to vážně coura, jak říkáte, nechce se mi ale věřit, že by jí k tomu svádění pohnula čistě jen moje neodolatelná osobnost.“

„Pochybuji, že by vás musela nějak extra svádět, pane Kurtzi.“

„O to nejde,“ namítl Kurtz. „Sám dobře víte, že je to inteligentní ženská – koneckonců právě proto se obáváte, že by za Richardsonovým zmizením a přepady nákladňáků mohla být právě ona –, čili jistě chápete, že k tomu všemu pravděpodobně měla svoje důvody.“

„Sophia má ale tak jako tak zdědit celé moje jmění i většinu rodinných podniků,“ pronesl don s pohledem upřeným na své zaťaté ruce.

„To mi řekla taky,“ přikývl Kurtz. „Napadá vás, proč by to mohla chtít uspišit?“

Don Farino odvrátil tvář. „Sophia byla vždycky... netrpělivá. A chtěla by být don.“

Kurtz se zasmál. „Ženská nemůže být don.“

„To možná Sophia odmítá přijmout,“ opáčil Farino s nepatrným úsměvem.

„Vy se ještě zdaleka nechystáte do starýho železa ani nejste tolik mimo mísu, jak si všichni myslí, co?“ prohodil Kurtz.

Farino na něj pohlédl a v očích mu na okamžik vyšlehly plamínky. „Ne, pane Kurtzi. Jsem sice od pasu dolů ochrnutý a dočasně – jak jste to řekl? Mimo mísu. Rozhodně se ale nechystám do starého železa. Ani nehodlám zůstat mimo mísu.“

Kurtz pokýval hlavou. „Možná vaše dcera zkrátka nechce čekat padesát nebo šedesát let jako princ Charles a je připravená si k dědictví trochu pomoci. Jak se tomu říká, když sejmete vlastního tatíka – otcovražda?“

„Vy si vážně neberete servítky, pane Kurtzi.“ Farino se znovu usmál. „Žádném sejmutí zatím ale nebyla řeč. Najal jsem vás, abyste zjistil, jak se věci mají s tím Richardsonovým zmizením a kdo přepadá moje nákladáky.“

Kurtz zavrtěl hlavou. „Najal jste mě, abych vám dělal terč a vy jste zjistil, kdo je střelec, a mohl si líp chránit vlastní krk, pane Farino. Proč jste zabil Carla?“

„Prosím?“

„Slyšíte dobře. Sophia mi řekla, že Carl, zemřel na následky zdravotních komplikací.“ Proč jste ho nechal odstranit?“

„Carl byl blb, pane Kurtzi.“

„To bez diskuzí, proč ho ale hned zabíjet? Proč jste ho jen nepropustil?“

„Věděl o rodině příliš mnoho.“

„Nesmysl,“ odvětil Kurtz. „Průměrný reportér z *Buffalo Evening News* toho ví o fungování vaší mafiánské famílie mnohem víc, než kolik by si náš nejdražší Carl kdy dokázal domyslet. Proč jste ho nechal oddělat?“

Farino chvíli mlčel. Kurtz se zaposlouchal do vrnění těžkého motoru. Jeden z bodyguardů si zapálil cigaretu a plamínek sirky vytvořil v temné ulici malé kolečko rozptýleného světla.

„Chtěl jsem ji seznámit s jistým... odborníkem,“ pronesl Farino.

„Nájemným vrahem,“ řekl Kurtz. „S někým mimo rodinu.“

„Ano.“

„I mimo mafii?“

Farino se zatvářil znechuceně, jako by si Kurtz v drahé limuzíně právě pšoukl. „Ano, s někým mimo organizační strukturu.“

Kurtz se uchechtl. „Vy jste ale zmetek. Dal jste s ním Sophii dohromady, jen abyste viděl, jestli ho najme proti mně. Chudák Carl umřel jen proto, aby si vaše dceřunka mohla s tím odborníkem na chvíli pokecat.“

Farino mlčel.

„A co?“ zajímal se Kurtz. „Najala ho proti mně?“

„Ne.“

„Jak se ten odborník jmenuje?“

„Jelikož ho nenajala, jeho jméno vás nemusí zajímat.“

„Přesto mě zajímá,“ opáčil Kurtz s náznakem výhrůžky v hlase. „Chci znát všechny hráče.“ Dotkl se osmatřícítky za opaskem.

Farino se usmál, jako by ho představa, že by ho Kurtz mohl zastřelit a vyvážnout živý, příjemně pobavila. Pak mu úsměv poněkud zvadl, neboť si uvědomil, že Kurtz by klidně mohl udělat to první, aniž by si lámal hlavu s tím druhým. „Nikdo neví, jak se jmenuje,“ řekl.

Kurtz čekal.

„Všichni ho znají jenom jako Dána,“ dodal Farino po další dlouhé odmlce.

„A doprdele,“ vydechl Kurtz.

„Slyšel jste o něm?“ Farinův úsměv se vrátil.

„Kdo by o něm neslyšel? Kennedyho spojení s mafií v sedmdesátých letech. Jimmy Hoffa. Povídá se, že Dán má na svědomí ten parádní atentát v Paříži, kde nepoužil žádnou zbraň, jen to auto v podjezdu.“

„Ano, to se vždycky vyprávělo,“ přisvědčil Farino. „Nezeptáte se, jak Dán vypadá?“

Tentokrát bylo na Kurtzovi, aby se usmál. „Podle toho, co se mi doneslo, by mi to nejspíš k ničemu nebylo. Ten chlap je údajně větší mistr převleků než Šakal na vrcholu sil. Jediná dobrá zpráva je, že kdyby ho Sophia najala, tak bych o tom stoprocentně věděl, protože už by bylo po mně.“

„To ano,“ přikývl Farino. „Co hodláte podnikat dál, pane Kurtzi?“

„No, dneska v noci má přijet váš nákladník z Vancouveru. Pokud ho přepadnou, začneme na tom pracovat. Pustím se hodně okatě do vyšetřování. Jestli je do toho zapletený Kibunte – nebo kdokoli jiný – logicky se mě bude snažit co nejdříve dostat.“

„Hodně štěstí, pane Kurtzi.“

Kurtz otevřel dveře a bodyguard mu je přidržel. „Proč byste mi měl přát hodně štěstí?“ obrátil se Kurtz k Farinovi. „Vy svoje informace dostanete, ať budu mít štěstí nebo ne. A když to nepřežiju, ušetříte těch padesát táců, na kterých jsme se dohodli.“

„To je pravda,“ přisvědčil don. „Mohli byste se mi ale v budoucnu hodit a padesát tisíc je poměrně nízká cena za klid mojí duše.“

„Když myslíte,“ utrousil Kurtz a vystoupil na ulici.

KAPITOLA 22

Staří mafiánští gangsteři, kterým se nikdy nepodařilo vyšplhat po žebříčku na vyšší pozice, vždýcky neumírají, často prostě skončí jako řidiči mafiánských nákladňáků.

Charlie Scruggs a Oliver Battaglia patřili oba v dobách Vita Genoveseho k nižší sortě zabijáků a dnes, v letech požehnané penze, jezdili s tímhle zpropadeným nákladňákem z Buffala až do Vancouveru a zpátky. Charliemu bylo devětašedesát, měl mohutnou postavu, hrubou pleť a obličej plný popraskaných červ; dodnes všude chodil v odborářské kšiltovce a všem hrdě vyprávěl o tom týdnu, kdy dělal osobního řidiče a bodyguarda Jimmymu Hoffovi. Vzezřením připomínal zdravého pitbula. Oliver byl vyšší, hubenější a zachmuřenější, kouřil jednu cigaretu za druhou, a přestože mu bylo teprve dvašedesát, byl téměř pořád nemocný a – jak už dnes, po osmi letech otravného pendlování mezi Vancouverem a Buffalem, Charlie Scruggs dobře věděl – většinou spíš na obtíž.

Nákladňák nebyl žádný osmnáctikolový kamion, jen obyčejný šestitunák, kterým Charlie kdysi v Koreji přezdíval dvouapůlky. Protože šlo o menší vůz, mohl bez většího rozruchu jezdit po vedlejších silnicích, a dokonce i po městských ulicích. Veškeré řízení obstarával Charlie; Oliver seděl vedle něj a stejně jako spolujezdci na kozlíku dávných dostavníků měl po ruce připravenou brokovnici – s upilovanou hlavní, ukrytou v tajné schránce vzadu v horní části kabiny. Jenže Oliver byl tak pomalý, že Charlie spoléhal spíš na svůj poloautomatický kolt ráže .45, který měl v pouzdře pod sedačkou.

Za celých těch osmnáct let, co pro Organizaci jezdili, nemuseli Charlie s Oliverem ani jednou tasit. To byla výhoda práce pro Organizaci.

Nevýhoda spočívala v tom, že do Buffala museli jezdit příšernou oklikou. Nejenže dvě třetiny cesty vedly přes Kanadu – zemi, kterou Charlie ze srdce nenáviděl –, ale navíc to nesměli ani stříhnout rovně přes Michigan, u Detroitu zpátky do Kanady a pak podél severního břehu Erijského jezera. To kvůli celnici, respektive kvůli tomu, že kanadští a američtí celníci, které měla Farinova rodina pod

palcem, sloužili společně jen jednu noční směnu určitý čtvrtek v měsíci, a navíc na jediném místě: na Queenstonském mostě u Lewistonu, asi deset kilometrů severně od vodopádů. Už se tam blížili. Po více než sedmadvaceti hodinách za volantem se Charlie s nákladákem plazil severně od kanadských Niagara Falls po silnici, která skýtalala malebný výhled na roklí a řeku. Ted' – krátce po druhé ráno – výhled pochopitelně nijak zvlášť malebný nebyl a Charliemu s Oliverem by byl koneckonců ukradený i za plného denního světla, jenže Charlie dostal rozkaz držet se mimo Cestu královny Alžběty, která se táhla podél břehu jezera Ontario a vynikala množstvím dychtivých hlídek kanadské jízdní policie, a tak mu nezbývalo než to vzít z Hamiltonu na jih po dálnici číslo 20 a ve Falls zamířit znovu k severu.

Nákladák byl sice až po střechu napěchovaný kradenými video-rekordéry a přehrávači DVD, ale protože do dvouapůlky se toho zas až tolik nevejde, vrtalo Charliemu hlavou, co na tom kdo může trhnout. Pochopitelně věděl, že přehrávače původně sloužily k pirátskému kopírování kazet a disků, i tak pro něj ale zůstávalo záhadou, proč má Organizace pocit, že se vyplatí posílat ty krámy až z Vancouveru jedné pohaslé rodině do Buffala.

Ale co, pomyslel si, kdo se moc ptá, moc se dozví.

Pár kilometrů pod velkým parkem v kanadských Queenstonských vrších zajel s nákladákem na prázdné odpočívadlo. Zatřásl Oliverem, aby ho probudil. „Hlídej auto. Jdu se vyčkat.“

Oliver cosi zamručel, ale protřel si oči. Charlie nad tím zavrtěl hlavou, zašel do prázdného návštěvního centra zbudovaného přímo na okraji Niagarské rokle jen kousek severně od víru a vymočil se. Když se vrátil a vylezl zpátky do kabiny, Oliver už zase spal s kostnatou bradou položenou na kostnatém hrudníku.

„Sakra práce,“ ulevil si Charlie a spolujezdcem znovu zatřásl.

Oliver se skácel obličejem na kovovou palubní desku. Z levého ucha mu vytékala krev.

Charlie osudovou minutu jen tupě zíral, pak se shýbl pro pětáčtyřicítku. Pozdě. Oboje dveře se naráz otevřely a on spatřil změřšklebících se černošských tváří a namířených pistolí.

„Nazdar, Charlesi, ty vole,“ pronesl nejvyšší negr, který měl do předního zubu vsazený diamant a mával obrovskou bouchačkou.

„Hlavně v klidu, ty vole. Na ten kvér zapomeň.“ Negr zvedl Charle-
sovu pistoli a zastrčil si ji do kapsy kabátu. Zacílil obrovský revolver.
„Minutku vydrž v klidu a pak si zase můžeš jet po svejch.“

Charlie Scruggs nehleděl do ústí hlavně poprvé a zatím podobná
setkání vždycky přežil. Nelíbilo se mu, že vědí, jak se jmenuje, ale to
mohli dostat z Olivera. Nehodlal se touhle nulou nechat vyvést z
míry. „Nemáš páru, do jakýho průseru ses právě dostal, negře,“ pro-
hlásil. „Víš, komu tohle auto patří?“

Několik černochů, zejména jeden poblíž Olivera, s červeným
šátkem na hlavě, po něm začalo vrhat nenávistné, vražedné pohledy,
ale ten vysoký, holohlavý negr se tvářil jen překvapeně. „A komu
patří, Charlesi?“ zeptal se a vyvalil oči jako Stepin Fetchit.

„Farinovic rodině,“ odpověděl Charlie Scruggs.

Černoch vypouklil oči ještě víc. „No prosím tě, teda pámbu s ná-
ma a zlý pryč,“ pronesl přihrátým hlasem. „To myslíš tu mafiánskou
Farinovic rodinu?“

„Jo. Což znamená, že tenhle nákladák i všechno v něm – včetně
mě a Olivera – je majetkem Organizace, ty pošahanej idiote,“ pokračo-
val Charlie. „Jestli se něčeho z toho dotkneš, tak si tu tvojí neger-
skou hubu najdou, i kdyby ses zakopal někde ve Střední Americe.“

Holohlavý muž zamyšleně pokýval hlavou. „To máš asi pravdu,
Charlesi, ty vole. Akorát už je pozdě.“ Smutně se zadíval na Olivera.
„Támhle Ollieho už jsme se dotkli.“

Charlie krátce pohlédl na mrtvého druha a začal v duchu co nej-
opatrněji sestavovat další větu.

Černoch mu nedal příležitost promluvit. „Navíc, Charlie, ty vo-
le, už jsi mi stejně řekl negře.“

Potom střelil Charlieho Scruggse do levého oka.

„Hej!“ vyjekl z protější strany Doo-Rag a okamžitě se přikrčil
za Olivera. „Laskavě mi dej příště vědět, než začneš pálit, ty kokote.“

„Sklapni,“ odsekl Malcolm. „Šlo to nahoru. Nevidíš Charlesův
mozek tady na střeše? Nic se ti nemohlo stát, negře.“

Doo-Rag se tvářil naklknutě.

„Jděte pro náklad,“ řekl Malcolm.

Doo-Rag na něj naposledy upřel pohled, pak obešel náklad'ák, velkými kleštěmi přeštípl visací zámek a vlezl dovnitř. O pár minut později se vynořil ze dveří u řidiče s několika přehrávači.

„Jseš si jistej, že jsou to ty správný?“ zeptal se Malcolm.

„Jasně že jsem si jistej,“ uklidnil ho Doo-Rag. Ukázal na obtisk se sériovým číslem na vrchní straně přehrávačů.

Malcolm kývl a před náklad'ákem se objevil Rezník. Ostatní mu hned udělali místo. Rezník vytáhl z kapsy švýcarák, otevřel čepel se šroubovákem a odšrouboval zadní desku horního přehrávače.

„Výjimečně máš pravdu, Doo,“ kývl opět Malcolm. Rezník převzal přehrávače a všichni kromě Malcolma s Doo-Ragem zamířili k dodávce. „Nastartuj,“ řekl Malcolm. „A dej tam špalek.“

„Hovno,“ odsekl Doo-Rag. „Všechno je zasraný vod krve a vod mozku. Ten kokot má ustřelenej celej vršek hlavy, ty vole. Co když byl HIV pozitivní?“

Malcolm se usmál a přiložil Doo-Ragovi ke spánku hlaveň své obří pistole Smith & Wesson Model 686 Powerport .357 Magnum. Vem klíčky. Nastartuj. A dej tam špalek.“

Doo-Rag se vyškřábal dovnitř a všechno udělal. Jakmile byl špalek pevně zapřený o plyn, motor se rozječel ve vysokých otáčkách.

„Tak,“ řekl Malcolm a poodstoupil, „ted' je celej trik v tom, že musíš uvolnit brzdu, zařadit rychlost a skočit ze stupačky dřív, než se ta rozjetá kráksna dostane támhle, ty vole.“ Ukázal na okraj strže ani ne patnáct metrů před náklad'ákem. Byl tam nevysoký plůtek, ale žádná svodidla. Kolem po silnici mezitím projelo několik aut, na odpočívadlo však žádné neodbočilo.

Doo-Rag se přihloupce uculil, uvolnil brzdu, choullostivě se natáhl přes Charlieho zhroucenou, krvácející mrtvolu, sešlápl spojku a pohnul řadicí pákou.

Náklad'ák překodrcal přes betonovou parkovací záražku a cestou k plůtku hřmotně rval kusy zmrzlého trávníku.

Doo-Rag se chvíli vezl na stupačce a nenuceně seskočil v posledním možném okamžiku předtím, než náklad'ák prolomil plůtek a zřítíl se z dohledu. Bylo jen slyšet, jak při pádu strhává stromy a větve z útesu.

Malcolm zastrčil magnum zpátky do podlouhlého podpažního pouzdra pod kabátem a zatleskal. Doo-Rag mu nevěnoval pozornost, jen sledoval pád náklad'áku.

K hladině řeky to bylo něco málo přes šedesát metrů. Díky tomu měl náklad'ák čas se přetočit do šipky a Charlieho mrtvola vypadla z otevřených dveří kamsi do tmy. Potom vůz narazil střechou na obří balvany na okraji rozbouřeného vodního proudu, desítky rekordérů a přehrávačů se rozlétly do řeky a ozvalo se sborové šplouchnutí. Jeden přehrávač doletěl proti proudu skoro až k víru. Když se z hlubiny strže ozval náraz, všichni v dodávce zajásali.

Žádný výbuch. Žádný oheň.

Charlie se chystal natankovat až na americké straně, kde byla nafta levnější.

KAPITOLA 23

„Už jsem vážně nečekala, že vás ještě uvidím, pane Kurtzi,“ pronesla Peg O'Tooleová.

„Nápodobně,“ řekl Kurtz. Jako svůj kontaktní telefon uvedl číslo do kanceláře a sociální kurátorka Peg O'Tooleová mu zavolala s tím, že má přijít dokončit své první sezení. Podle Arlene byla prý O'Tooleová poněkud zaskočená, že má Kurtz skutečnou, živou sekretářku.

„Navážeme tam, kde jsme skončili?“ navrhla O'Tooleová. „Bavili jsme se o tom, že zhruba tak do týdne budete potřebovat nějaké trvalé bydliště.“

„Jistě,“ přikývl Kurtz, „můžu se ale na něco zeptat?“

Sociální kurátorka si sundala brýle s obroučkami ze želvoviny a čekala. Oči měla zelené a chladné.

„Když mě odsud odtáhli,“ řekl Kurtz, „chtěli mi přisít jednu vraždu, i když dobře věděli, že jsem to neudělal. Potom ale změnili obvinění na nezákonné držení střelné zbraně a porušování podmínek propuštění. Ted' stáhli i tohle.“

„A na co přesně se ptáte, pane Kurtzi?“

„Rád bych věděl, co jste měla se stažením žaloby společného vy.“

O'Tooleová si poklepala nožičkou brýlí o horní ret. „Proč si myslíte, že jsem se stažením žaloby měla něco společného já?“

„Protože si myslím, že Hathaway... ten detektiv z oddělení vražd, co mě odsud odtáhl...“

„Já detektiva Hathawaye znám,“ přerušila ho O'Tooleová. Z hlasu jí zazněl nepatrný náznak znechucení.

„... myslím si, že ten by žalobu jen tak nestáhl,“ dokončil Kurtz. „Během výslechu mi sám ukázal pistoli, kterou se mi chystá podstrčit, a vím, že má svoje vlastní důvody, proč mě chce dostat do okresní věznice.“

„O nicem z toho já nic nevím,“ pronesla O'Tooleová úsečně. „Přečetla jsem si ale obvinění,“ na pár vteřin zaváhala, „a vzkázala jsem státnímu žalobci, že jsem byla vašemu zatčení přítomna a viděla

jsem, jak vás detektivové důkladně prohledávají. Tehdy jste ozbrojený nebyl.“

„To jste mu vážně vzkázala?“ zeptal se Kurtz překvapeně. Když O'Tooleová nijak nereagovala, pokračoval: „Co kdyby Hathaway vypověděl, že jsem měl kotníkové pouzdro?“

„Viděla jsem, jak vás prohledávají,“ odvětila chladně. „Žádné pouzdro jste neměl.“

Kurtz nad tím v upřímném údivu zakroutil hlavou. Kdo kdy slyšel o poldovi, který by sám od sebe bránil jinému poldovi dostat někoho za mříže?

„Můžeme se vrátit k našemu rozhovoru?“ otázala se.

„Jistě.“

„Když jsem volala na to číslo, které jste mi dal, zvedla to nějaká žena, která se představila jako vaše sekretářka...“

„Arlene,“ řekl Kurtz.

„... po telefonu se ale za sekretářku může vydávat kdekdo,“ dokončila O'Tooleová. „Ráda bych vaši kancelář navštívila. Je tu něco k smíchu, pane Kurtzi?“

„Vůbec ne, slečno kurátorko.“ Nadiktoval jí adresu. „Když zavoláte předem, Arlene vás dovnitř může pustit z boční ulice. Mohlo by to pro vás být lepší.“

„Pročpak?“ zeptala se podezřívavě.

Kurtz jí to vysvětlil.

Tentokrát se pro změnu usmála kurátorka. „Dělala jsem tři roky na mravnostním, pane Kurtzi. Průchod sexshopem snad ještě zvládnou.“

Už podruhé dnes Kurtze překvapila. Neznal mnoho sociálních kurátorů, kteří v minulosti sami sloužili u policie.

„Viděla jsem vás včera večer ve zprávách na WKBW,“ prohodila a čekala.

Kurtz také čekal.

„Existuje nějaký konkrétní důvod,“ přerušila nakonec ticho, „proč jste se v noci na včerejšek nacházel na místě, kde se nějaký nákladník zřítil do strže?“

„Prostě jsem tam očumoval,“ odpověděl Kurtz. „Jel jsem právě kolem po dálnici, zahlídl televizi, tak jsem na nejbližší odbočce sjel, abych se podíval, co je to tam za rozruch.“

O'Tooleová si něco poznamenala. „Byl jste na americké nebo na kanadské straně?“ zeptala se ledabyle.

Kurtz se neubráníl úsměvu. „Kdybych byl v Kanadě, slečno kurátorko, tak bych porušil podmínky propuštění, a vy byste mě natošup poslala zpátky za mříže. Ne, myslím, že z úhlu televizní kamery se dalo jasně poznat, že to točili ze Států. Myslím, že přímo z toho místa, kde se ten nákladák zřítíl, by to nešlo zabrat.“

O'Tooleová si znovu něco poznamenala. „Přišlo mi, že jste se dost snažil, aby vás tam v záběrech do davu bylo vidět,“ prohodila.

Kurtz pokrčil rameny. „Kdo by se nechtěl dostat do televize?“

„Myslím, že třeba zrovna vy, pane Kurtzi. Leda byste měl nějaký konkrétní důvod, proč byste si přál, aby vás tam lidi viděli.“

Kurtz se na ni dobromyslně zahleděl a hlavou mu blesklo: *Díkybohu, že to Hathawayovi nepálí tak jako já.*

Odškrtla jakousi další položku ze seznamu. „V pořádku, ještě k tomu vašemu bydlišti. Už jste se někde usadil?“

„Zatím ne,“ odpověděl Kurtz, „ale už každou chvíli si něco stálejšího najdu.“

„Co si tak představujete?“

„No, časem bych si představoval jednu z těch vilek v kopcích směrem na Youngstown, kousek od pevnosti Niagara.“

O'Tooleová se podívala na hodinky a čekala.

„Pro nejbližší budoucnost,“ pokračoval Kurtz, „doufám, že najdu byt někde v činžáku.“

„Přes příští týden,“ prohlásila O'Tooleová, odložila pero a sundala si brýle, aby mu dala najevo, že jejich sezení je u konce. „Přes příští týden vás přijdu navštívit.“

KAPITOLA 24

Bratři Bíglové – v době, kdy jich ještě bylo pět, dnes už žili jen čtyři – vděčili za svou přezdívku nešťastné fotografii, která v polovině devadesátých let padla do rukou tiskovým agenturám, když náčelník Správy nápravných zařízení státu Alabama, potěšen kladnými ohlasy veřejnosti na znovuzavedení dlouhých řetězů, k nimž se poutají skupiny vězňů v řadě za sebou, nechal všem trestancům ve státních věznicích vydat vodorovně pruhované stejnokroje. Fotograf z regionálního deníku v alabamském Dothanu se hned vypravil ke státní silnici číslo 84, kde poblíž památníku květopasa bavlníkového jedna četa trestanců právě pracovala, a nafotil skupinku pěti dle jeho domnění náhodně vybraných mužů.

Jenže náhodně vybrání nebyli. Dozorci škodolibě nechal pro záběr pózovat pětici přihlouplých, vypasených mladých bratrů, kteří si svorně odpykávali tříletý trest za naprosto zfušované přepadení dothanského Wal-Martu, během něhož proti mladíkům vytasilo legálně drženou zbraň pětatřicet zákazníků, většinou postarších občanů, včetně čtyřiasedmdesátiletého „vítače“ u vchodových dveří, který u sebe měl magnum ráže .357. Čtyři z mládenců skončili se střelným poraněním v nemocnici a následně všichni v babbieské státní věznici kousek za Oppem. Pětice byla tehdy známá čistě jako bratři Beuge-
lové – Warren, Darren, Douglas, Andrew a Oliver – nicméně přelep v dothanském *Journalu*, který přejala i tisková agentura UPI, a komický snímek pětky v pruhovaných overalech je navždy přejmenovaly na bratry Bígly z Alabamy.

Půl roku nato čtyři z nich utekli – nejmladší Oliver se dírou v drátěném plotě vrátil zpátky, aby zachránil raka, kterého si ve vězení ochočil, a schytl za to od dozorců čtyřiaadvacet kulek. Ihned poté, co bratři Bíglové unikli největšímu honu na uprchlíky v dějinách jižní Alabamy, zajeli k Montgomery na statek náčelníka Správy nápravných zařízení, kde dotyčného zabili, podpálili mu dům, znásilnili jeho manželku tak, že skončila v kómatu, a přibíli rodinného psa na vrata stodoly (ačkoli mezi trestanci v jižní Alabamě se dodnes tradu-

je, že ve skutečnosti znásilnili psa a na vrata stodoly přibili manželku).

Warren, Darren, Douglas a Andrew pak zamířili do Kanady, když se však dozvěděli, že k překročení hranice potřebují pas, trochu zpanikařili a rozhodli se raději skrýt v Buffalu, kde se stali služebníky a vojáky Bílé árijské armády Boží se sídlem na předměstí západní Seneky.

Dnešní noci byli na nákupu ve skladišti nedaleko kampusu Newyorské státní univerzity.

„Chceme plně automatický s ležrama,“ prohlásil nejstarší Warren.

„Jasně, jasně,“ přikývl Malcolm Kibunte a pokynul rozložitým venkovským synkům do zadní místnosti skladiště ze škvárobetonových tvárnic. „Dostanete plně automatický s ležrama.“

Před cestou nechal bratry několikrát pečlivě prohledat a zavázat jim oči. Ve skladišti už čekal Doo-Rag se svou bandou a všichni si bratry bedlivě a poněkud odtažitě prohlíželi. Bratři Bíglové nevěnovali gangsterům pozornost.

„Tý krávo,“ vydechl Douglas, který byl, hned po Oliverovi, odjakživa z celé pětice ten duševně nejzaostalejší, „čumte tamhle. Hu-hu-uuuu! Šecko, co sme chtěli, rovnou pod nosem.“

„Drž hubu, Douglasi,“ okřikl ho automaticky Andrew.

Douglas měl nicméně pravdu. Podlouhlá místnost byla nacpaná bednami se zbraněmi a municí. Ležely tu vystavené automatické pušky AR-15, brokovnice s vojenskou tolerancí M590A1 Pistol Grip, plně automatické karabiny Colt M4, do boje vybavené pušky M-16, kompaktní samopaly jako H&K UMP 45 nebo izraelské bullpupy a odstřelovací pušky jako model 700 Police DM Light Tactical od Remingtonu.

Všichni čtyři bratři měli nutkání začít slintat. Tři z nich ho dokázali potlačit, drobná očka se ale rozsvítila všem. Pokud bratři spatřovali určitou ironii v tom, že zbraně pro nadcházející rasovou válku předcházející Armagedonu kupují od černošských gangsterů, nedali to nijak najevo. Je však nutno říci, že bratři o ironii mnoho nevěděli.

Darren zíral na stůl plný odnímatelných mířidel a kolimátorů: Aimpoint Red Dots, Bausch & Lomb 10 X 42 Police Tactical Sco-

pes, U.S. Optics SN4 Specops Battle Sights, Comp ML Red Dots a další.

„Ovládej se, Darrene, ty vole,“ ozval se Malcolm. „Je vidět, jak ti z toho stojí. Když se nad zbožím nejdřív uděláš, hůř se ti pak bude smlouvat o ceně.“ Usmál se od ucha k uchu, aby bylo jasné, že je to jen takové chlapské špičkování.

Darren zrudl a obrátil se k němu zády.

Warren mezitím z jednotlivých komponentů skládal dokonalou zbraň: karabina Colt M4 s kompaktním laserovým zaměřovačem a tlumičem Suppressed Tactical Weapons ze zlatavého titanu.

„Dobrá volba,“ pochválil ho Malcolm. „Pěkná sestavička pro Armagedon, jako že je Bůh nade mnou.“

Warren vykulil oči, ale řekl jen: „Kolik?“

„Za kolik kusů čeho?“ opáčil Malcolm.

Bratři si začali olizovat rty a těkat očima v téměř hmatatelné tlakové výši chamtivosti, zatímco Warren vytáhl z kapsy kalhot – všichni bratři teď raději než své slavné pruhované overaly nosili staré vojenské maskáčové bundy, výsadkářské kanady a džíny – pomačkaný žlutý list papíru s nákupním seznamem. Pomalu seznam přečetl a zjevně si k němu přidal i pár věcí, které tu zahlédl kolem.

Malcolm nadzvedl obočí a vyslovil cenu.

Bratři na sebe zoufale pohlédli. Za peníze, které Bílá árijská armáda Boží zatím vydělala, si dost dobře nemohli dovolit ani jedinou Warrenovu karabinu se zaměřovačem a tlumičem.

„Co dybysme šli ven a zkusili si tadydle z nákejš těch kvérů zastrílet,“ navrhl mazaně Andrew.

Malcolm se jen usmál a Doo-Rag přecvakl svůj Tek-9 do režimu střelby dávkou. „Na střelení z kvérů teď zrovna nemáme čas, ty vole,“ řekl Malcolm.

„Možná je na čase, aby se policie doslechla vo tom, že tu armádní zbrojnici v Dunklru letos v srpnu vyčistila banda negrů z Buffala,“ prohodil Warren.

„Možná jo,“ usmál se Malcolm. „Jestli se ale někdy taková zvěst objeví – a nám by se stoprocentně donesla, protože poldové by neměli šajn, kde ty negry nebo zbraně hledat – tak starou dobrou Ježíšovu kapli bílejš vocašů árijskejch navštíví padesát šedesát Doo-

Ragovejch kámošů a ze všech věrných stoupenců árijskýho národa zůstanou akorát mastný miniárijský cucky na podlaze.“

„Je to Bílá árijská armáda Boží,“ opravil ho Douglas.

„Drž hubu, Douglasi,“ řekl Andrew.

Chvíli bylo ticho.

„Je tu ale šance, že byste na některý z těch věcí mohli dostat třicetiprocentní slevu,“ vyrukoval s nabídkou Malcolm.

„Jak?“ zeptal se Warren.

Malcolm přešel k jedné bedně, zvedl pušku Carbon AR-15 .233, pohlédl do kolimátoru Colt C-More Red-Dot, naprázdno z černé zbraně vystřelil a položil ji zpátky. „Je tu jistě chlápek, kterej by měl umřít,“ řekl. „Schovává se v jednom skladišti ve městě. Ozbrojeně maximálně pistolí. Možná ani to ne. Když ho pro nás sejmete, máte třicet procent slevu na všechno, co si ponesete s sebou.“

Warren na Malcolma zamžoural. „To nechápu.“ Rozhlédl se po bednách se zbraněmi, pak po bandě Doo-Ragových, po zuby ozbrojených kumpánů.

Malcolm pokrčil rameny. „Je to bílej kluk. Dobře víš, jak jsme dneska na tyhle věci citliví, jak neradi zabíjíme bílý kluky.“

„Leda hovno,“ odplivl si Andrew.

„Drž hubu, Andrewe,“ okřikl ho Warren. „Když chceš toho chlapa sejmut, proč ho prostě někde na ulici nesundáš některou z támhlejších bouchaček?“ Kývl k jedné z vystavených odstřelovacích pušek.

Malcolm zvedl obě dlaně. „Jasný, to by šlo jako nic,“ přikývl. „Jenže poldové v Buffalu si vobčas všimnou, že jim někdo střílí občany přímo na ulici – chápeš? Proto by bylo lepší, kdyby ten bílej ksicht chcípnul a shnil ve starým opuštěným skladišti.“

„Tak proč ho tam nejdete voddělat sami?“ zeptal se Warren.

Malcolm pokrčil rameny. „Doo-Rag a jeho kluci by chtěli, jenže je tu vždycky riziko, že se něco posere – že tam třeba někdo ztratí pistoli, nebo něco takovýho – a federální orgány by si pak mohly domyslet, kdo si vypučil jejich armádní hračky.“

Warren se usmál a demonstroval tím, nakolik alabamská Správa nápravných zařízení podceňuje investice do zubní péče. „Ale když

tam otisky necháme my... nebo tam některej z nás zůstane... tak vám to může bejt u prdele.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Malcolm.

„Kdy to chcete mít sfouknutý?“ zeptal se Darren.

„Co nejdřív by to šlo,“ odpověděl Malcolm. „Vyberte si tady, z čeho chcete střílet, namontujte si na to nějaký serepetičky a my vás zavezení k tomu skladišti, kde ten chlap spí. Třicet procent sleva, každej dostanete kvér za cenu toho, cos chtěl. Plus všechny ty laserový sračky, co si na to nandáte. A pár dalších věcí navrch...“ Malcolm zvedl jakýsi těžký binokulární přístroj s nylonovým řemínkem.

„Ty vole, co to je?“ vyhrkl Darren.

„Drž hubu, Darrene,“ řekl Warren. „Co to kurva je?“ zeptal se Malcolm.

Malcolm nadzdvihl jedno obočí. „To jste nikdy neviděli žádnéj film, kde teroristi nebo zvláštní jednotky nebo někdo takovej nosí tyhle krámy pro noční vidění?“

„A jó,“ zvolal Darren. „Akorát to vypadá jinak, dyž to má někdo nasazený na hlavě.“

„Drž hubu, Darrene,“ řekl Warren. „Brejle pro noční vidění?“ zeptal se Malcolm.

„Přesně tak, ty vole,“ přikývl Malcolm. „Dokážou využít i tu nejmenší špetku světla – že by sis ho sám vůbec nevšiml, lidskýmu oku by se zdála tma jak v prdeli – a umožněj ti vidět jak v pravý poledne. Tyhle brejle pravděpodobně poslaly mraky Iráčanů předčasně k Alláhovi.“

Douglas hvízdal.

„Drž hubu, Douglassi,“ řekl automaticky Andrew.

„Říkáš, že to chcete provést co nejdřív,“ ozval se Warren. „Jak brzo je co nejdřív?“

Malcolm se podíval na hodinky. Byla skoro jedna po půlnoci. „Ted’ by to šlo,“ řekl.

„Takže vocadí rovnou odejdeme vyzbrojený?“ zeptal se Warren. Malcolm přikývl.

„A dáš nám náboje?“ zeptal se Darren.

Warren bratra provrtal pohledem, ale nic neřekl.

„Jo, Darrene, ty vole, než vlezete do toho skladiště, přihodím k tomu zdarma i náboje. Máme zásobníky dvousetřiadvacítek, pětačtyřicítek, podzvukových pět celejch padesát šest milimetrů pro buřpupy, dvaadvacítky, devítimilimetry pro některý karabiny, zásobníky k samopalům, dvanáctky pro brokovnice, dokonce i nějaký třisetosmičky pro ty odstřelovací nádhery.“

Malcolm zvedl několik křiklavě barevných ručních vysílaček a zagestikuloval jako prodavač, když se chystá uzavřít obchod. „A dokonce zdarma přihodíme ještě tyhle multifrekvenční přenosný vysílačky s dosahem až tři kilometry.“

„Na hovno,“ prohlásil Darren. „Dětský hračky.“

Malcolm se usmál a pokrčil rameny. „To je fakt, brácho. Určitě ale chápeš, že až vás vysadíme – nejen se zbraněma, ale taky se zásobníkama a kevlarovejma vestama – nebude se nám chtít tam s váma zůstat.“

Warren svařil čelo a zamyslel se nad tím. Jeho mlčení naznačovalo, že v Malcolmově logice neodhalil žádnou trhlinu.

„A až vlezete dovnitř, můžete se těma vysílačkama domlouvat navzájem,“ pokračoval Malcolm. „Až bude po všem, tak nás zavolaťte.“

Warren zamručel. „Jak poznáme, že sme dostali toho správnýho chlapa?“

Malcolm se ušklíbl. „No, jelikož tenhle bílej ksicht bude jedinej člověk v celým skladišti, tak prostě zabijte každýho, na koho narazíte, a nemůžete se splíst. Tohle by vám ale mohlo pomoci.“ Hodil na stůl s laserovými zaměřovači a brýlemi pro noční vidění Kurtzovu policejní fotografii.

Bratři Bíglové se shlukli kolem a upřeně si ji prohlíželi, ani jeden se jí však nedotkl.

„Tak jdete do toho?“ zeptal se Malcolm a máchl rukou k vystaveným zbraním.

„Nevzali sme si s sebou žádnou hotovost,“ opáčil Warren.

Malcolm se usmál. „Dám vám na dluh. Dobře víme, kde ten váš kostel stojí.“

KAPITOLA 25

Ti idioti vešli předním vchodem a teď jedou výtahem. Nejspíš mě chtějí vyplašit – vyděsit mě, abych utekl dolů.

Kurtz netušil, co jsou ti idioti zač, měl ale k přednímu i k zadnímu vchodu skladiště upevněná monofilová vlákna, která protáhl až do své noclehárny v pátém patře a uvázal ke konzervám s kamínky, a konzerva na vlákně od předních dveří před chvílí zachrastila. Kurtz byl během dvou vteřin ze spacáku. Obul si boty, natáhl kožené rukavice, vyklepl ze sportovní tašky pětačtyřicítku i osmatřicítku s krátkou hlavní a po deseti vteřinách už se krčil v neproniknutelné tmě na chodbě a čekal. Příšerný řev nákladního výtahu mluvil sám za sebe.

Kurtz sice neměl žádné brýle pro noční vidění, jeho oči si však již dávno zvykly na nepatrné množství světla, které se sem odráželo otvory ve stropu i otevřenou výtahovou šachtou. Hbitě se k ní rozběhl, zároveň však dával bedlivý pozor, aby se cestou vyhnul všem hromádám odpadu i kalužím vody.

Věděl, že obvykle se dveře výtahu nedají otevřít, pokud se kabina nenachází právě v daném podlaží, stavební dělníci však široké dveře nákladního výtahu z důvodů, které znal jen Bůh a oni sami, natrvalo odmontovali a šachtu označili pouze pruhem oranžové igelitové pásky, kterou natáhli přes zející temný otvor. Kurtz se přikrčil u pásky a čekal. *Třeba má výtah jen odlákat moji pozornost a ve skutečnosti jdou nahoru po schodech.* Z místa, kde se krčil, měl výhled na severní schodiště.

Z výtahu se ozýval hlasitý šepot.

Když vršek kabiny dosáhl úrovně podlahy pátého patra, Kurtz vystoupil nahoru na střechu a s pistolemi v rukou přidřepł na jedno koleno. Pohyboval se naprosto nehlučně, ale i kdyby dupal v okovaných botách, přes vrzání a sténání kabelů a staříckého motoru by ho stejně nebylo slyšet.

Výtah v jeho patře nezastavil a se skřípotem se vydrápal až do nejvyššího, šestého patra. Tam se otevřely ohromné dveře a z kabiny vystoupili tři muži, kteří si mezi sebou nadále šeptali.

Kurtz se na střeše výtahové kabiny svezl už dřív a věděl, že v omítce je díra, kterou lze sledovat, co se děje na chodbě. Věděl to, protože ji tam před několika dny sám prorazil sochorem. Po pravé ruce měl přibitý kus lepenky, která zakrývala jinou díru, v tomto případě v západní stěně výtahové šachty; ze zkušenosti věděl, že se během pěti vteřin dokáže touto dírou protáhnout a vykulit se na jakési odstavené ležení.

Do šestého patra dopadalo víc světla než do všech pater pod ním: byť bylo prastaré střešní okno notně špinavé, přece jen dovnitř vpouštělo trochu světla hvězd a městských lamp. Navíc tu vybourali zdi, aby se zde daly vybudovat byty s mezaninem. Interiér, který se otevíral do šestipatrového atria, zahrazovala jen přibitá igelitová plachta natažená od podlahy ke stropu. Kurtz viděl všechny tři muže poměrně zřetelně, přestože oni sami zjevně neviděli téměř nic.

Co to má znamenat? blesklo mu hlavou. Očekával Malcolm a jeho lidi. Neměl ponětí, kdo by mohli být tihle neohrabaní bílí idioti. Okamžitě poznal, že nejde o bodyguardy dona Farina: starý don by nikdy nezaměstnal chlapy s tak příšerným sestřihem a šestidenním strništěm. A navzdory tomu arzenálu nevypadali ani na po~~l~~dy.

Všichni tři muži byli mohutní a obézní a jejich postavy ještě nafukovaly kevlarové vesty, které podle všeho měli pod maskáčovými bundami. Byli vyzbrojení automatickými puškami s laserovými m~~í~~řidly, jejichž paprsky byly ve zvířeném sádrovém prachu a kapající vodě poměrně jasně vidět. Všichni měli nasazené brýle pro noční vidění.

Vtom zaskřehotala vysílačka. Odpověděl nejv~~y~~šší z mužů, zatímco zbylí dva nadále pročesávali mezipatro laserovými paprsky. Kurtz si na okamžik pomyslel, že na něj snad útočí celá Konfederáč~~n~~í armáda.

„Warrene?“

„No, co je, Andrew? Říkal sem ti, abys vysílačku nepoužíval, pokud to nebude důležité.“

„St~~e~~ tam nahoře šicky v pořádku, Warren?“

„Kurva, Andrew, právě sm~~e~~ sem dojeli. Teď drž laskavě hubu, dokad~~i~~ ti nezavolám nebo dokad~~i~~ ho neuvidíš. Naženem ho k tobě.“

Kurtz zastrčil pětačtyřicítku zpátky do pouzdra a vytáhl z kapsy těžký obušek.

Nejvyšší z mužů vypnul ruční vysílačku a pokynul ostatním dvěma, ať se rozdělí: jeden měl obejít západní část mezipatra a druhý východní. Kurtz sledoval, jak odcházejí. Jejich pohyby neměly daleko k parodii na vojenskou zdatnost, zakopávali o hromady stavební suti, hlasitě kleli, kdykoli stoupli do louže, a neustále si pohrávali s brýlemi.

Warren zůstal stát u výtahu, otáčel hlavou a mával karabinou Colt M4 obtěžkanou ohromným tlumičem. Ani na chvíli nezůstal v klidu, laserový paprsek poskakoval sem a tam, nahoru a dolů. Pak ho napadlo se ohlédnout, aby se ujistil, že mezi ním a zdí vedle výtahu nikdo nestojí, a začal opatrně couvat.

Opět zaskřehotala vysílačka.

„Co je?“ zasupěl Warren vztekle.

„Tady nahoře je to čistý. Sme s Douglasem u schodů na druhém konci.“

„Prohledali ste všechny místnosti?“

„Jo. V tomhle patře nejsou nikde dveře.“

„Fajn,“ řekl Warren. „Vyražte dolů. Prohlídněte pětku.“

„Ty deš taky, Warren?“

„Já zůstávám tady, dokad' nebude pětku čistá. Nebo snad chceš, abysme někde ve tmě začali pálit jeden po druhém?“

„To ne.“

„Tak mi zavolej, až bude celý patro prohledaný, já pak sjedu k vám, vy se pustíte do dalšího a takhle budem pokračovat, dokad' toho hajzla nenajdem nebo ho nenaženem dolů k Andrewovi. Je to jasný, Darrene?“

„Jo.“

Jiný hlas: „Darrene, Douglassi, Warren? Ste v pořádku?“

Tři hlasy sborem: „Drž hubu, Andrew.“

V průběhu tohoto rozhovoru Warren pomalu couval dál, dokud nedospěl skoro až k lešení. Kurtz tiše nadzvedl lepenku a vyklouzl z výtahové šachty.

Prkno lešení pod ním zavržalo. Warren se začal otáčet. Kurtz se předklonil a přetáhl ho kilovým obuškem.

KAPITOLA 26

Andrew nebyl právě dvakrát nadšený z toho, že je v přízemí sám. Panovala tu taková tma, až mu z toho naskakovala husí kůže. Brýle pro noční vidění naopak dávaly všemu nazelenale bílou barvu, takže každý průchod nebo hromada písku vypadaly jako duch. Když si ale brýle sundal – což mu Warren zakázal – neviděl vůbec nic. Izraelská plně automatická útočná puška typu bullpup, kterou si vybral, byla fakt cool, hladká, černá a prohnutá jako had, jenže ji v té tmě skoro neviděl. Aspoň že nebyla těžká. I červený laserový paprsek ze zaměřovače, který ve skladišti těch negrů vypadal tak úžasně, se přes brýle barvil dozelená. Andrew se bavil tím, že si začal hrát na *Hvězdné války*, máchal bullpupem ze strany na stranu, aby paprsek létal dlouhou chodbou, a napodoboval k tomu zvuky světelného meče.

Náhle znovu zapraskala vysílačka. Byl to Darren.

„Warrene? Warrene? Našli sme v pětce hnízdo toho Kultze! Není tady, ale našli sme lehátko, spacák a nějaký krámy. Warrene?“

Warren neodpověděl.

„Warrene?“ ozval se znovu Douglas.

„Warrene?“ řekl Andrew u vstupní chodby v přízemí.

„Drž hubu, Andrewe!“ okřikli ho naráz Darren s Douglasem. A pak, rovněž oba naráz, zopakovali: „Warrene? Warrene?“

Warren neodpovídal.

„Radši se šicky vraťte sem,“ řekl Andrew.

Tentokrát ho ani jeden ze starších bratrů neokřikl. Bylo slyšet jen tiché praskání statické elektřiny, které po chvíli přerušil Douglas: „Jo. Zůstaň, kde si, Andrewe. Dybys viděl, jak se někde něco hejbe, tak nestřílej, dokad si nebudeš jistej, že to nejsme my. Dyž to nebudem my, tak to zab.“

„Dobře,“ řekl Andrew.

„A nekecej furt do vysílačky,“ přikázal mu Darren.

„Dobře,“ řekl Andrew. Zaslechl dvojí cvaknutí, jak oba své vysílačky vypnuli.

Andrew stál neuvěřitelně dlouho mlčky. Dál se zvolna otáčel ze strany na stranu a zkoušel si zvyknout na zářivě zelený svět brýlí pro

noční vidění, ale ani hra na *Hvězdné války* už ho nebavila. Kolem východního schodiště se nic nehýbalo. Výtah zůstal v klidu. Jen kapání vody. Nakonec už to Andrew nevydržel. Stiskl na malé sportovní vysílačce tlačítko pro přenos. „Warrene?“

Ticho.

„Douglasi? Darrene?“

Zádná odpověď. Andrew to zkusil ještě jednou a pak vysílačku vypnul. Začínal být nervózní.

V rozlehlé centrální části skladiště – té části, které Warren říkal atrium – bylo světleji, proto se Andrew přesunul právě do tohoto ohromného prostoru, kde se rozléhala hlasitá ozvěna, a zahleděl se přes oněch šest pater vzhůru k planoucím střešnímu oknu ve výšce bezmála třiceti metrů. Pronikalo jím sice jen světlo okolního města odražené od mraků, i to však rozzářilo Andrewovy brýle natolik, že byl na chvíli dočista oslepený. Zvedl volnou ruku, aby si vytřel slzy z očí, jenže k nim přes ty pitomé brýle nemohl.

Zahleděl se do nejvyššího patra, kde se díky igelitové plachtě světlo odráželo jinak než od chladných cihel nižších podlaží, přes tlustý igelit ale nic neviděl. Znovu zvedl vysílačku.

„Warrene, Douglasi, Darrene? Ste v pořádku?“

V odpověď se ozvalo sedm výstřelů – velmi krátkých a velmi hlasitých, rozhodně ze zbraně bez tlumiče – a náhle děsivý řev shora od střešního okna a zvuk, jako když se něco trhá.

Andrew obrátil útočnou pušku vzhůru.

V igelitové plachtě nahoře v šestém patře zela díra. A co hůř, něco obrovského se s řevem a pleskáním igelitu řítilo přímo na něj. Přes brýle to vypadalo jako nějaký obří, znetvořený, nazelenalý bílý netopýr s jediným zářícím okem. Křídla měl dobře šest metrů dlouhá a zběsile se třepotala vzadu za tělem jako stužky bílého ohně. Netopýr v letu pronikavě ječel.

Andrew do přízraku nasolil štědrrou dávku z bullpupa. Stačil rozoznat, že žhnoucí oko netopýra je ve skutečnosti tečka jeho vlastního laserového paprsku, a také zahlédl, jak několik kulek zasáhlo cíl a zarylo se netopýrovi do rotujícího těla, nicméně řev neutichl – naopak spíš ještě zesílil.

Andrew uskočil dozadu ke vstupu do atria, ale páčil dál – *fat! fat! fat! fat!* – nikdy dřív plně automatickou zbraň s tlumičem neslyšel a ze střelby podkreslené řevem a pleskáním křídel netopýra mu přeběhl mráz po zádech.

Obří netopýr dopadl na betonovou podlahu asi deset metrů od Andrewa. Vlastně už nepřipomínal ani tak netopýra – přinejmenším žádný druh, který Andrew znal – jako spíš obří igelitovou tašku plnou zeleninové polévky, která se rozplácla na zemi. Všemi směry se rozlévala a tryskala zelenobílá tekutina a Andrewovi trvalo jen pár vteřin, než si uvědomil, že je to krev a že by ve skutečném světle vypadala docela červeně.

Strhl si brýle pro noční vidění, odhodil je na zem a rozběhl se k přednímu vchodu.

Kurtz přetáhl mohutného útočníka obuškem jen lehce: chtěl ho pouze omráčit, ne ho zabít, ani nechtěl, aby muž zůstal v bezvědomí příliš dlouho. Pak seskočil z lešení a spěšně se pustil do práce. Odsunul karabinu Colt M4 z mužova dosahu a prohledal ho, jestli nemá další zbraně – neměl – pak mu zabavil vysílačku, brýle pro noční vidění a nakonec mu stáhl špinavou maskáčovou bundu a oblékl si ji sám. Byla mu zima.

Znovu zapraskala vysílačka. Kurtz slyšel, jak se ten v přízemí baví s těmi dvěma v pátém patře, kteří objevili jeho lehátko a spacák.

„Radši se šicky vraťte sem,“ ozval se ten křupan zdola s jižanským přízvukem.

Kurtz slyšel, jak buďto Darren, či Douglas odpovídá: „Jo,“ a pak se začal věnovat em-čtyřce, kterou sebral ze země, zkontroloval, jestli je zásobník plný a zbraň odjištěná, načež si lehl na břicho za sténající – dosud však nehybnou – postavu Warrena. Kurtz pušky většinou raději nepoužíval, zacházet s nimi ale uměl. Jak tam tak ležel, s hlavní em-čtyřky opřenou o Warrenova záda, připadal si jako postava z jednoho starého kovbojského obrazu – kavalér, který musel zastřelit vlastního koně, aby se mohl za co skrýt před útočícími indiány.

Pokud by tihle indiáni ve skladišti použili nejbližší, severní schodiště u výtahů, vynořili by se ve vzdálenosti pouhých deseti metrů. Kdyby šli po jižním schodišti, mohli by se k němu přiblížit buďto

od západního mezipatra, nebo od východního, v obou případech by je však slyšel.

Vybrali si severní schodiště a nadělali tolik hluku, že se sténající Warren málem probral.

Těsně předtím, než se vynořili, si Kurtz povzdechl. Kdyby se u dveří ze schodišťové šachty zastavili, mohl mít takhle ve skrytu za Warrenem problémy. Pochyboval však, že se zastaví a budou do šestého patra vcházet po jednom. Zatím se ve všem chovali jako naprostí tupci a idioti. Kurtz si povzdechl, protože na ně zkrátka nedokázal mít vztek, přestože ho očividně přišli zabít.

Vyhrnuli se ze dveří, začali máchat puškami sem a tam, pátrat laserovými paprsky po cíli a pokřikovat jeden na druhého, oba zjevně napůl oslepeni náhlým světlem v brýlích. Kurtz se zhluboka nadechl, zacítil na bledé obličej nad černým kevlarlem a dvakrát vystřelil. Neuniklo mu, jak účinný je titanový tlumič na em-čtyřce. Oba muži se ztěžka svezli k podlaze a už nevstali.

„Warrene?“ zapraskala vysílačka v kapse Kurtzovy maskáčové bundy. „Douglassi? Darrene?“

Kurtz počkal další minutu, ujistil se, že pušky obou mužů skončily dostatečně daleko z jejich dosahu, potom vstal a svižně přešel k padlým postavám. Oba byli mrtví. Odložil em-čtyřku a vrátil se k Warrenovi, který se právě začínal ošívát.

Položil mu botu na krk a přitlačil obličej zpátky na beton. Warren zamžikal a Kurtz mu vrazil hlaveň pětačtyřicítky do levého očního důlku. „Ani hnout,“ zašeptal.

Warren zasténal, rázem se ale přestal snažit vyškrábat se na kolena.

„Jména,“ zašeptal Kurtz.

„He?“

Kurtz zatlačil na pistoli. „Víš, jak se jmenuju?“

„Kurtz.“ Warrenův dech rozvířil prach na betonu.

„Kdo vás poslal?“

Warren začal dýchat o něco klidněji. Kurtz si byl jistý, že během střelení ještě nebyl při vědomí. Zjevně teď horečně přemýšlel a snažil se dát dohromady nějaký plán. Kurtz se slyšitelným cvaknutím natá-

hl kohoutek pětáctyřicítky a zatlačil hlaveň hlouběji do Warrenova očního důlku. „Kdo vás poslal?“

„Negr...“ vypravil ze sebe Warren.

Kurtz zatlačil větší silou. „Jména.“

Warren se pokusil zavrtět hlavou, ale tlak Kurtzovy boty a pistole mu to znemožnil. „Nevím, jak se mmenuje. Chlap, co pašuje drogy pro Bloods. Má diamant v zubu.“

„Kde?“ zeptal se Kurtz. „Jak jste se s ním spojili? Kde ho najdu?“

Warren odfoukl prach. „Seneca Social Club. Negerskej klub. Poslal sem tam Darrena, aby navázal kontakt. Maj plnej sklad zbraní, ale vezli nás tam se zavázanejma očima. Nemám páru, kde to může bejt. Víme ale, že Bloods přepadli armádní zbrojnici a --“

Kurtzovi bylo ukradené, jak Malcolm ke zbráním přišel. Přesunul Warrenovi ústí hlavně ke spánku a znovu přitlačil. „Co jste --“

V tom okamžiku zaskřehotal z vysílačky Andrewův hlas. „Warrene? Douglasi? Darrene? Ste v pořádku?“ Kurtz nepatrně natočil hlavu a Warren sebou trhl vzhůru, čímž Kurtz na okamžik ztratil rovnováhu a Warren měl čas vydrápat se na všechny čtyři.

Kurtz zavrával a udělal několik kroků vzad, podařilo se mu ale pokleknout na jedno koleno a namířit na Warrena pětáctyřicítku.

Obr už byl na nohou a zíral Kurtzovi přes rameno na dvě hromady, v nichž se v počínajícím rozbřesku dala rozeznat lidská těla.

„Nedělej to,“ zašeptal Kurtz, ale Warren rozevřel dlaně a vrhl se na něj jako grizzly.

Kurtz ho mohl odrovnat střelou do hlavy, jenže mu potřeboval položit ještě pár otázek. Zamířil na střed hrudníku ukrytého pod kevlarovou vestou a stiskl spoušť.

Zásah odrazil mohutného muže skoro o dva metry vzad, kupodivu však Warren neklesl k zemi, jen zavrával. Z takové blízkosti musel mít náraz kulky nepředstavitelnou sílu – zhruba asi jako kdyby do nijak nechráněného hrudníku máchl baseballovou pálkou Mark McGwire. V žádném případě se to nemohlo obejít bez přeražených žeber, Warren se přesto udržel na nohou a dosud lehce mával rukama. V pozvolném ranním svítání Kurtz viděl, jak muž vztekle poulí oči. Pak se proti němu Warren vrhl podruhé.

Kurtz dvakrát vystřelil. Muž zaklonil hlavu a zavrčel jako medvěd, nárazy kulek ho však posunuly o další dva tři metry blíž k otvoru do atria zakrytému igelitovou plachtou.

„Přestaň,“ řekl Kurtz.

Warren se znovu vrhl kupředu.

Kurtz vystřelil. Warren zavravoral, pak se opět předklonil, jako by se dral proti větru o síle hurikánu.

Kurtz znovu vystřelil. Dalších několik kroků vzad. Obr už byl jen pět kroků od okraje mezipatra a jeho ohromná postava se rýsovala proti jasnějšímu pozadí igelitové plachty. Z otevřených úst mu vytékaly sliny smíšené s krví. Warren bojovně zařval.

„Do háje s tebou,“ procedil Kurtz mezi zuby a stiskl spoušť ještě dvakrát. Oba zásahy směřovaly do kevlarové vesty.

Warren odlétl, jako když se kladivem zarazí železniční hřeb. Narazil do igelitu, který se vytrhl ze skob. Obr chvíli vravoral na okraji, konečky prstů lapaly po klesající plachtě, načež pozadu přepadl do atria, vyrval dvanáct čtverečných metrů igelitové plachty z rámu a stáhl ji s sebou.

Kurtz došel k okraji mezipatra, aby se podíval, jak se postava zabalená v igelitu řítí setmělým atriem, hned ale musel ustoupit, protože poslední ze čtveřice tam dole zahájil palbu z nějaké automatické zbraně. Ještě než obr dopadl na beton, Kurtz pochopil, že Andrew nestřílí po něm, ale po Warrenovi.

Pak Andrew zaječel a vyběhl z atria.

Kurtz zvedl karabinu Colt M4 a překlusal krátkou přístupovou chodbou k východní zdi. Už dříve tu uvolnil a vypáčil několik cihel, čímž vznikla jakási střílna, která mu poskytovala výhled dolů na východní vchod do budovy a na ulici před ním.

I v předjitřním šeru rozeznal Andrewa, jak ozlomkům pádí k drátěnému plotu, jenž se táhl podél východní strany staveniště. Kurtz si znovu povzdech, zvedl em-čtyřku do otvoru ve zdi a našel prchající postavu v optickém hledáčku. Nadechl se, než ale stačil stisknout spoušť, ozvalo se praskání a rachocení automatů a Andrew odletěl do strany, jako by ho smetla nějaká obří, neviditelná dlaň.

Kurtz obrátil hledáček k řadě aut na protější straně ulice. Pohyb. Několik temných postav za auty.

Kurtz cítil, jak mu buší srdce. Kdyby se za ním Malcolmovi muži v tuhle chvíli pustili, byl by na tom zle. Nikdy neměl rád scénáře à la Alamo.

Jeden z mužů vyběhl vpřed, protáhl se prostřiženým otvorem v plotě a pokračoval na staveniště až k Andrewovu nehybnému tělu s rozhozenými údý. Střelec zvedl vysílačku, byla ale naladěná na jinou frekvenci, než používal Warren a jeho braši. Po chvíli se muž vrátil k řadě vozidel a s několika dalšími nastoupil do dodávky zaparkované u obrubníku.

Kurtz si v teleskopickém hledáčku přečetl poznávací značku.

Dodávka se odlepila od obrubníku a odjela z dohledu.

Kurtz čekal u střílny další půlhodinu, dokud se dostatečně nerozvedlo. Bedlivě poslouchal, ale v ledárně vládlo ticho, bylo slyšet jen kapání vody a občasné zašustění potrhaného igelitu v mezipatře.

Nakonec odložil em-čtyřku, cestou ke schodišti překročil těla Douglase a Darrena a sešel do pátého patra. Ve své nevelké skryši nezanednal nic kromě starého lehátka – které našel v kontejneru – a nevystopovatelného spacáku. Běžně se tu ale pohyboval bez rukavic, existovalo tedy nemalé riziko, že pokud budou poldové opravdu chtít tuhle několikanásobnou vraždu vyřešit, mohli by najít otisky a vzorky DNA.

Kurtz měl ve skříni schovaný dvacetilitrový kanystr s benzinem. Ten teď rozlil po své někdejší ložnici a po koupelně, na lehátko hodil pětačtyřicítku a škrtl sirkou. Příčilo se mu, že se pětačtyřicítky musí vzdát – věřil, že mu Doc nelhal a zbraně jsou dokonale čisté, jenže ve Warrenově kevlarové vestě nebo v jejím nejbližším okolí se najde minimálně sedm kulek a Kurtz neměl čas je sbírat.

Horko a plameny nabíraly na intenzitě, neměl ale obavy, že by vyhořela celá ledárna. Na to tu bylo příliš mnoho cihel a betonu. Oheň se nejspíš nedostane ani k tělům.

Kurtz odstoupil od plamenů, otočil se a seběhl po severním schodišti do přízemí. Tunel tu uzavíraly staré ocelové dveře zajištěné novým řetězem a visacím zámkem značky Yale. Kurtz k němu měl klíč.

Vylezl v jiném opuštěném skladišti o půl bloku dál. Dalších deset minut pozoroval ulice, pak vyšel na chodník a svižným krokem vyrazil pryč od ledárny.

KAPITOLA 27

„Vypadáš příšerně, Joe.“

Kurtz ležel na odpruženém gauči v kanceláři. Otevřel jedno oko. Arlene si pověsila kabát a položila na stůl štos složek. „Kde jsi přišel k té hrozně maskáčové bundě? Je ti aspoň o tři čísla větší...“ Zarazila se a zahleděla se na hromadu popruhů a optiky na svém stole. „A co je proboha tohle?“

„Brýle pro noční vidění,“ vysvětlil Kurtz. „Zapomněl jsem, že je mám v kapse. Uvědomil jsem si to, až když jsem si tady lehal.“

„A co mám dělat s brýlemi pro noční vidění?“

„Zatím je uklid’ do šuplíku,“ řekl Kurtz. „Potřebuju si půjčit auto.“

Arlene si povzdechla. „Předpokládám, že do oběda se nejspíš nevrátíš.“

„To nejspíš ne,“ přisvědčil Kurtz.

Arlene mu hodila klíčky. „Kdybych to věděla, vzala bych si sem něco k jídlu.“

„Na oběd se přece dá zajít někde tady kolem,“ namítl Kurtz. „Proč nejíš tady v okolí?“

Arlene místo odpovědi zapnula monitor průmyslových kamer. Bylo teprve půl deváté ráno, ale mezi regály s pornokazetami a časopisy nahoře už se potloukalo alespoň pět mužů v dlouhých pláštích.

Kurtz pokrčil rameny, vyšel zadními dveřmi a ujistil se, že se za ním pevně zavřely.

Cestou po státní silnici na Darien a Attiku se Kurtz v ranních zprávách na stanici WNY doslechl o požáru v jisté staré ledárně v Buffalu a o čtyřech tělech, která objevili hasiči. Všichni čtyři muži byli podle policejních orgánů zabiti „klasickým stylem zločineckého podsvětí“. Kurtz neměl úplně jasnou představu o tom, co si pod „klasickým stylem zločineckého podsvětí“ představit, pochyboval ale, že se do téhle kategorie řadí i pád ze šestého patra se sedmi kulkami z pětáctýřičítky uvízlými v kevlarové vestě. Zesílil trochu rádio.

Policejní orgány nezveřejnily totožnost oněch čtyř mrtvých, uvedly však, že všechny nalezené armádní zbraně byly minulé léto odcizeny při přepadení dunkirkské zbrojnice a že kancelář státního žalobce okresu Erie nyní prověřuje možné zapojení některých místních bílých rasistických skupin.

Kurtz vypnul rádio, zastavil na odpočívadle u silnice a přehodil maskáčovou bundu přes lavičku u jednoho piknikového stolku. Kdyby měl mobil, zavolal by Arlene a řekl by jí, ať se zbaví těch brýlí pro noční vidění. Původně je plánoval použít jako vizitku k Malcolmovi, teď by ale uvítal, aby byly co nejdřív pryč. V duchu si poznamenal, že na to později nesmí zapomenout.

Pokračoval směrem k Attice. Městečko skoro nepoznal a při pohledu na vnější zdi Státního nápravného zařízení neměl ani trochu pocit, že se vrací domů; město ani vnějšek věznice během let svého pobytu téměř nespátřil.

Byla středa – návštěvní den. Kurtz věděl, že by všechno probíhalo rychleji, kdyby si návštěvu naplánoval předem. Vyplnil ale potřebné formuláře, něco přes hodinu čekal, pak prošel důvěrně známými chodbami vymalovanými vyblitou zelenou, přes detektory kovů a posuvnými dveřmi, až byl konečně uveden k prázdné židli na návštěvnické straně přepážky z tlustého plexiskla. Z toho mu na okamžik naskočila husí kůže, protože v téhle místnosti už několikrát byl.

Na druhé straně se objevil Skag. Když uviděl Kurtze, málem se otočil a zase odešel. Nakonec se však pomenší, hubený trestanec neochotně, rozmrzele posadil a zvedl sluchátko z vidlice. Díky oranžové kombinéze vypadala Skagova nezdravá plet' v bledém světle také skoro oranžová.

„Co kurva chceš, Kurtzi?“

„Taky tě rád vidím, Skagu.“

„Steve,“ opravil ho Skag. Nehty na dlouhých bílých prstech měl okousané skoro do masa a kůži kolem nich zarudlou. Třásl se mu ruce. Naklonil se blíž a vztekle zašeptal do telefonu: „Co kurva chceš?“

Kurtz se usmál jako nějaký dobrý přítel nebo rodinný příslušník na pravidelné měsíční návštěvě. „Milion dolarů na číslovaném účtu na Kajmanských ostrovech,“ pronesl mile.

Skag začal neovladatelně mžikat. Sevřel sluchátko oběma rukama. „Tos tam venku úplně zmagořil? Změknul ti tam mozek, nebo co?“

Kurtz čekal.

„Přál by sis ještě něco dalšího, Kurtzi? Třeba vychrápat se s mojí sestřičkou?“

„To už mám za sebou,“ odpověděl Kurtz. „Ale až se domluvíme na tom, že přes svého soukromého právníka zařídíš ten účet na Kajmanech, budu potřebovat jedno telefonní číslo.“

Skagovy rty zbledly skoro jako jeho prsty. Po chvíli ze sebe dokázal šeptem vypravit: „Čí?“

Kurtz mu to řekl.

Skag upustil telefon, zajel si tenkými prsty do vlasů a sevřel si lebku, jako by z ní chtěl vyhnat zlé duchy.

Kurtz čekal. Skag nakonec znovu zvedl sluchátko. Dlouho na sebe navzájem hleděli. Kurtz mrkl na hodinky. Do konce návštěvy zbývalo jen pět minut.

„Když ti to číslo dám,“ zašeptal Skag, „bude do měsíce po mně. Neschovám se ani na samotce.“

Kurtz přikývl. „Když mi to číslo nedáš a nepostaráš se o zřízení toho účtu, strávíš tady zbytek života. Pořád ještě po tobě jede Billy Joe Krepp?“

Skag zamžikal a děsivě se mu rozklepaly ruce, snažil se ale tvářit tvrdě. „V žádném případě nebudu takovej idiot, abych ti někam posílal takový prachy.“

„Neřekl jsem, že je to pro mě,“ skočil mu Kurtz do řeči. Nevzrušeným tónem mu všechno stručně vysvětlil. Když skončil, řekl: „A bude třeba, aby tvůj právník využil svoje kontakty a spojil se s ostatními rodinami v New Yorku. Pokud nebudou mít páru, co se tady děje, nikdy to nevyjde.“

Skag na něj upíral zrak. „Proč bych ti měl věřit, Kurtzi?“

„Protože jsem v tuhle chvíli jediná osoba na světě, která má zájem na tom, abys přežil a dostal se odsud, Skagu,“ odpověděl Kurtz

mírně. „Pokud nevěříš mně, zkus zavolat o pomoc otci, sestřičce nebo svému *consiglierovi*.“

Cestou zpátky do Buffala si Kurtz udělal zájezd na sever do Lockportu. Dům v Lilly Street působil tiše a zamčeně, pomalu se ale blížil konec vyučování, proto Kurtz zaparkoval naproti přes ulici a čekal. Z nebe se tu a tam snesla vločka.

Kolem čtvrté odpoledne, když už se pomalu začínalo smrákat, se objevila Rachel. Přestože dívku tolik let neviděl ani na fotografii, nemohl si ji splést. Dokonce i chůzí připomínala matku. Byla sama.

Kurtz sledoval, jak prošla brankou v latkovém plotě, vybrala ze schránky poštu a pak zalovila v batůžku pro klíč. Asi minutu poté, co vešla do domu, se rozsvítilo v kuchyni na severní straně.

Kurtz přes okenice Rachel neviděl, nicméně cítil její přítomnost tam uvnitř.

Po chvíli nastartoval Arlenino auto a pomalu se rozjel pryč. Cestou do Attiky a zpět si dával velice dobrý pozor, jestli ho nikdo nesleduje, tady v Lockportu ale v ostražitosti polevil. Nevšiml si, že o kus dál v ulici parkuje černý Lincoln Town Car s tónovanými skly. Neviděl muže za čelním oknem ani si nevšiml, že ho dotyčný pozoruje dalekohledem. Černý lincoln Kurtze nenásledoval, muž však dalekohled odložil teprve v okamžiku, kdy Kurtz nadobro zmizel z dohledu.

KAPITOLA 28

„Můžu si konečně vzít zpátky auto?“ zeptala se Arlene.

„Zatím ne,“ odvětil Kurtz. „Odvezu tě ale domů a vrátím ti ho někdy večer.“

Arlene něco zabručela. Pak řekla: „Ozvala se Pearl Wilsonová. Sejde se s tebou v šest na parkovišti Blue Franklina.“

„Do háje,“ ulevil si Kurtz. „Já se s ní nechtěl scházet, jen s ní mluvit.“

Arlene pokrčila rameny, vypnula počítač a přešla k věšáku na zdi. Kurtz si povšiml, že tam visí o kabát víc. „Co to je?“ zeptal se.

Arlene mu ho hodila a Kurtz si ho vyzkoušel. Byl to dlouhý, vlákněný, popelavě šedý kabát s velkými kapsami uvnitř i navrchu. Líbil se mu. Podle pachu poznal, že dřívější majitel byl kuřák.

„Když už jsem musela na oběd tady v okolí, zaskočila jsem do sekáče vedle v ulici,“ řekla Arlene. „Ta maskáčová bunda – ať už skončila kdekoli – k tobě prostě neseděla.“

„Díky,“ řekl Kurtz. „Což mi připomíná, že se cestou k tobě musíme stavít u bankomatu. Potřebuju pětistovku v hotovosti.“

„Ale, ty sis založil účet, Joe?“

„Ne.“ Než zhasli světla a vyšli k autu, zavolal Kurtz Docovi. Zatím si sice nebyl jistý, jak přesně se dostane k Malcolmovi Kibunte-mu, ale věděl, že až se k němu dostane, krátká osmatřicítka mu rozhodně nepostačí.

Na druhém konci se ozval Docův záznamník s nevyhnutelným: „Právě spím, nechte mi vzkaz.“ Následovalo pípnutí.

„Tady Joe, Docu. Napadlo mě, že bych se později zastavil a po-kecal s tebou o Bills.“ Kurtz zavěsil. Tohle bude stačit, aby mu Doc nechal otevřená vrata do ocelárny.

Pearl Wilsonová jezdila v sivě šedém infinity Q45. Kurtz vystoupil z buicku, přimhouřil oči proti vánici a nasedl do infinity na místo spolujezdce. Nový vůz voněl kůží, molekulami polymerů s dlouhým řetězcem a Pearlíným nenápadným parfémem. Na sobě měla jemné, drahé šaty v téže barvě, jakou měl její vůz.

„Seneca Social Club,“ řekla a natočila se na sedadle čelem k němu. „Joe, co tě to proboha popadlo?“

„Jenom vím, žes tam před lety nějakou dobu zpívala,“ odpověděl Kurtz. „Zajímá mě, jak to tam vypadá. Nemuseli jsme se kvůli tomu scházet.“

„Kdepak.“ Pearl zavrtěla hlavou. „Když tebe něco zajímá, nikdy to není jen tak, Joe. A věř mi, že v dnešní době vážně není radno tenhle klub provokovat.“

Kurtz čekal.

„Takže když jsi zavolal,“ pokračovala hlasem, v němž se mísil kůř s whisky a kočičím předením a který Kurtze nepřestával ohromovat, „vypravila jsem se to tam obhlédnout.“

„Prokrista, Pearl,“ spustil Kurtz. „Já po tobě nechtěl nic víc, než abys mi řekla –“

„Přestaň přede mnou klít,“ skočila mu do řeči. Hlas měla rázem ledový a břitký.

„Promiň.“

„Já vím, co jsi po mně chtěl, Joe, jenže já v tom klubu už kolik let nebyla. Dřív jsem tam zpívala pro Nathana Kinga, když mu to ještě patřilo. Byl to takový menší bar – vážně společenský klub. Rozložení místností se nezměnilo, ale jinak to tam celé přestavěli.“

Kurtz nad tím zakroutil hlavou. Při představě Pearl Wilsonové mezi těmi gangstery se mu udělalo lehce nevolno.

„Dokonce o mně slyšeli,“ pokračovala Pearl. „Chovali se ke mně slušně. Což samozřejmě mohlo být i tím, že tam se mnou šli Lark a D. J.“ Kurtz věděl, že Lark a D. J. jsou Pearlini mohutní bodyguardi. „Udělali mi exkurzi se vším všudy.“

Kurtz viděl klub jen z Applebyho auta. Žádná okna v přízemí. Ta v prvním patře zamřížovaná.

Vzadu úzká ulička, kde parkoval žlutý Mercedes SLK. Ocelové dveře. Kukátko. Gangsteři uvnitř určitě budou mít automatické zbraně.

„Udělali z toho kulečnickovou hernu,“ řekla Pearl. „Dole je bar a pár stolů. Zamčené dveře za barem, které vedou na schodiště do prvního patra. Tam jsou další stoly a nějaký otřískaný nábytek. Dvě

místnosti – velká přední se čtyřmi stoly a vzadu kancelář Malcolm Kibunteho. K té taky vedou těžké dveře.“

„Viděla jsi Malcolma?“ zajímal se Kurtz.

Pearl zavrtěla hlavou. „Říkali, že tam není. Neviděla jsem ani toho albína, toho psychopata, co je pořád s ním.“

„Rezníka?“

„Jo, tak mu říkají. Povídá se, že Rezník je černošský albín. Jinak by ho Bloods nevzali mezi sebe.“

Nad tím se Kurtz musel pousmát. „Dá se nahoru dostat někudy zadem?“ zeptal se.

Pearl přikývla. „Krátkou chodbičkou k zadnímu vchodu. Troje dveře. První jsou k zadnímu schodišti. Dají se zamknout i zevnitř. Na zbylých dvou visí ‚Hřebci‘ a ‚Klisny‘.“

„Roztomilé.“

„Přesně moje slova,“ podotkla Pearl.

„Pod jakou záminkou ses tam dostala?“

„Řekla jsem, že jsem tam zpívala pro Nathana Kinga a že se mi po tom klubu začalo stýskat a chtěla bych se tam zase podívat. Ten mladší gangster netušil, o čem to mluvím, ale jeden ze starších mě pochopil a provedl mě tam. Ukázal mi všechno kromě Kibunteho kanceláře.“ Usmála se. „Ty se tam ale pod touhle záminkou nejspíš nedostaneš, Joe.“

„Ne, to asi nedostanu,“ souhlasil Kurtz zamýšleně. „Je tam hodně lidí? Ozbrojených?“

Pearl dvakrát přikývla.

„Ženské?“

„Pár jejich ‚holek‘,“ řekla. Při posledním slově jí z hlasu zřetelně zaznělo znechucení. „Většinou mladé. Feťáčky.“

„Nevíš čirou náhodou, kde Malcolm bydlí?“

Pearl ho poplácala po koleni. „To neví nikdo, Joe. Prostě se vždycky někde objeví, rozprodá mládeži trochu cracku, heroinu a dalších drog a Bloods z něj dělají poloboha. Jezdí ve žlutém mercedesu se stahovací střechou, ale nikdo nikdy neviděl, kam to vlastně jede, když jede pryč.“

Kurtz pokýval hlavou a zamyslel se nad tím.

„Nemám z toho místa dobrý pocit, Joe,“ řekla Pearl. Vzala jeho prsty do hebké dlaně a stiskla je. „Bylo by mi mnohem líp, kdybys mi slíbil, že se tomu klubu vyhneš.“

Kurtz sevřel její dlaň v obou rukou, ale řekl jen: „Díky, Pearl.“ Potom vystoupil ze sladkých vůní nového infinity a vrátil se vánicí k vypůjčenému buicku.

KAPITOLA 29

Doc nechodil do ocelárny hlídat před jedenáctou, takže Kurtz měl až do té doby volno. Posledních několik dní a nocí se mu v paměti začínalo slévat dohromady.

Za část hotovosti z pětistovky, kterou Alene vybrala z bankomatu – Kurtz jí slíbil, že jí na konci měsíce peníze vrátí –, jí dotankoval nádrž buicku. Pak zašel na pumpě do obchodu, koupil si zapalovač Bic, osm metrů pradelní šňůry a čtyři půllitrové coly – jediné pití, které prodávali ve skleněných lahvích. Kurtz colu nenápadně vylil a naplnil lahve benzinem. Pak si došel na toalety, sundal si trenky a roztrhal je na hadry. Ty posléze napěchoval do hrdel lahví plných benzinu a všechny čtyři opatrně postavil do prohlubně pro rezervu v kufru buicku. Zatím sice neměl připravený žádný konkrétní plán, předpokládal ale, že mu tyhle věci při návštěvě Seneca Social Clubu přijdou vhod.

Bez trenek bylo o poznání chladněji.

Vánice zjevně začínala mít ambice stát se první listopadovou sněhovou bouří, na ulicích ale mnoho sněhu nezůstávalo. Kurtz dojel k nadezdu dálnice, zaparkoval ve vedlejší ulici a vyšplhal po betonovém svahu k Prunově skryši. Chladný betonový výklenek byl prázdný. Kurtz si vzpomněl na jedno další místo, kde stařík kdysi přebýval, a tak zamířil k hlavnímu železničnímu seřadišti. Měl to po cestě.

Dálnice tu vedla nad dvaceti kolejemi a v přístřešku pod mostem vyrostlo ošuntělé městečko přepravních beden, plechových střech, otevřených ohňů a několika luceren. Na širokém prostranství asi tři sta metrů za osadou squatterů supěly a řinčely diesellové lokomotivy. Za seřadištěm se zdvíhalo skromné panorama Buffala. Kurtz seběhl po betonovém svahu a začal obcházet jednotlivé chatrče.

Pruno hrál šachy se Soul Dade. Měl značně rozostřený pohled – zjevně byl v rauši –, jeho hra tím nicméně nijak netrpěla. Soul Dad pokynul Kurtzovi dovnitř. Kurtz se musel shýbnout, aby se protáhl pod traverzou s igelitovým závěsem.

„Joseph,“ natáhl k němu ruku Soul Dad. „Rád tě zase vidím.“ Kurtz černochovou svalnatou pravicí potřásl. Soul Dad byl zhruba stejně starý jako Pruno, ale v mnohem lepší fyzické kondici – byl jedním z mála bezdomovců, s nimiž se Kurtz znal, kteří nepatřili mezi feťáky ani schizofreniky. Vousatý, holohlavý, pevně stavěný Soul Dad v zimě s oblibou nosil vyřazená tvídová saka přes pletenou vestu a dvě nebo tři košile, měl medový hlas, hlavu plnou učeností a – přinejmenším podle Kurtze – ty nejsmutnější oči na světě.

Pruno si Kurtze prohlížel, jako by šlo o nějakého mimozemšťana, který se zničehonic teleportoval mezi ně. „Joseph?“ Na první pohled bylo zřejmé, že hubenému staříkovi je ve vycpané bundě, kterou mu Kurtz věnoval, o poznání tepleji. *Dárek pro bezdomovce od Sophie Farinové*, pomyslel si Kurtz a pak se usmál, protože si uvědomil, že to byl dárek pro bezdomovce už ve chvíli, kdy bundu dala jemu.

„Přitáhni si bednu, Joseph,“ zabručel Soul Dad. „Právě se dostáváme ke koncovce.“

„Budu se chvíli dívat,“ řekl Kurtz.

„Nesmysl,“ opáčil Soul Dad. „Tahle partie potrvá ještě minimálně den. Dáš si kafe?“

Když se stařík sehnul nad omláceným přenosným vařičem v zadním rohu chatrče, Kurtz si povšiml, jak mohutná záda, ramena a bicepsy se pod tenkým sakem ukrývají. Neměl ponětí, odkud do chatrče natáhli elektřinu, ale plotýnka fungovala a Soul Dad měl vzadu vedle spacáku renovovaný laptop. Coby spořič obrazovky fungovaly jakési chaotické fraktálové obrazce – téměř jistě vlastnoručně naprogramované –, které pomáhaly lucerně osvětlovat nevelký okolní prostor.

Soul Dad s Kurtzem usrkávali kávu a Pruno se vsedě kolébal a čas od času zavřel oči, aby si lépe vychutnal nějakou vnitřní světelnou show. Soul Dad se zdvořile vyptával na těch uplynulých jedenáct a půl roku Kurtzova života a Kurtz se snažil odpovídat s určitou dávkou humoru. Nejspíš se mu to dařilo, protože se Soul Dad rozesmál tak hlasitě, že vytrhl Pruna ze zasnění.

„A čemu vděčíme za potěšení z tvé noční návštěvy, Joseph?“ zeptal se nakonec Soul Dad.

Pruno odpověděl místo Kurtze. „Joseph chce bojovat proti větrným mlýnům... konkrétně proti mlýnu jménem Malcolm Kibunte.“

Soul Dad nadzdvihl husté obočí. „Malcolm Kibunte není žádný větrný mlýn,“ pronesl tiše.

„Spíš zabijácká bestie,“ podotkl Kurtz.

Soul Dad přikývl. „To a ještě víc.“

„Satan,“ ozval se Pruno. „Kibunte je vtělený Satan.“ Jeho vodnaté oči se snažily zaostřit na Soul Dada. „Ty jsi tady teolog. Odkud pochází jméno ,Satan‘? Vypadlo mi to.“

„Z hebrejštiny,“ odpověděl Soul Dad, zalovil ve vedlejší bedně a vytáhl chleba a nějaké ovoce. „Znamená to *ten, který brání, oponuje nebo vystupuje jako protivník.*“ Odsunul šachovnici a položil před Kurtze část jídla. „Protož ty vezmi sobě pšenice a ječmene, též bobu, šošovice, i prosa, a špaldy, a dej to do jedné nádoby, abys sobě nastrojil z toho pokrmu,“ pronesl mocným hlasem. „Ezechiél, kapitola čtvrtá, verš devátý.“ Obřadně rozlomil chléb a podal kus Kurtzovi.

Kurtz věděl, že nedaleká městská pekárna nechává dvakrát týdně stát na parkovišti opuštěnou dodávku plnou tři dny starého chleba. Bezdomovci její rozvrh znali. Kurtzovi zakručelo v břiše. Celý den nic nejedl. Sevřel otlučený hrnek s horkou kávou v jedné ruce a druhou přijal chléb.

„Píseň Šalomounova, kapitola druhá, verš pátý,“ pokračoval Soul Dad a postavil na bednu před Kurtze dvě přezrálá jablka. „Posilňte mne těmi jablky.“

Kurtz se musel usmát. „To bible vážně obsahuje recepty a doporučuje jablka?“

„Samozřejmě,“ přisvědčil Soul Dad. „Leviticus, kapitola sedmá, verš dvacátý třetí je dokonce natolik moderní, že radí: *Žádného tuku nebudete jísti*, ačkoli kdybych měl nějakou slaninu, tak bych nám ji osmažil.“

Kurtz snědl chleba, kousl si do jablka a usrkl vroucí kávu. Připadalo mu, že snad nikdy nejedl nic lepšího.

Pruno zamžikal a pronesl: „Leviticus taky radí: *Tolikéž krve žádné jísti nebudete.* A mám pocit, že přesně to má Joseph v plánu, pokud jde o toho satanáše Malcolma.“

Soul Dad potřásl hlavou. „Malcolm Kibunte není Satan... Satan je ten běloch, který mu dodává jed. Kibunte je Mastema ze ztracené knihy Jubilejí...“

Kurtz se zatvářil nechápavě.

Pruno si odkašláním pročistil zahleněné hrdlo. „Mastema byl démon, který přikázal Abrahámovi, aby zabil vlastního syna,“ vysvětlil Kurtzovi.

„Já měl za to, že mu to přikázal Bůh,“ namítl Kurtz.

Soul Dad zvolna, smutně zavrtěl hlavou. „To by žádný Bůh hodný uctívání neudělal, Josephe.“

„Kniha Jubilejí není autentická,“ obrátil se Pruno k Soul Dadovi. A pak, jako by si vzpomněl na něco samozřejmého: „*Diabolos*. Což v řečtině znamená *ten, který klade nástrahy*. Malcolm Kibunte je *dábelský*, ale ne satanský.“

Kurtz si usrkl kávy. „Než jsem šel do Attiky, poslal mi Pruno seznam četby. Nepřipadal mi zas až tak dlouhý, ale strávil jsem nad ním pořádnou část těch deseti let a stejně jsem se nepropracoval až na konec.“

„*Sapientia prima est stultitia caruisee*,“ pronesl Pruno. „Horácus. „Prvním krokem k moudrosti je zbavit se hlouposti.““

„Sebevzdělávací seznamy Frederickovi vždycky šly,“ uchechtl se Soul Dad.

„Kdo je Frederick?“ zeptal se Kurtz.

„Býval jsem to já,“ ozval se Pruno a znovu zavřel oči.

Soul Dad se zahleděl na Kurtze. „Josephe, víš, proč je Malcolm Kibunte Satanovým poslem a proč je Satanem samotným onen běloch v pozadí za Kibuntem?“

Kurtz zavrtěl hlavou a znovu se zakousl do jablka.

„Yaba,“ řekl Soul Dad.

To slovo znělo Kurtzovi trochu povědomě, ale opravdu jen trochu. „To je hebrejsky?“ zeptal se.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Soul Dad, „je to druh metamfetaminu, něco jako speed, jen s podobným řízem a návykovostí, jako má heroin. Yaba se dá kouřit, polykat nebo píchat. Každý otvor se stává bránou do ráje.“

„Bránou do ráje,“ zopakoval Pruno, ale bylo vidět, že rozhovor už přestal sledovat.

„Dábelská droga,“ pokračoval Soul Dad. „Skutečný vrah téhle generace.“

Yaba. Šlehnout si yabu. V téhle souvislosti to Kurtz slyšel. Jeden z mladších trestanců ji fetoval. Kurtz se o závislosti ostatních nikdy příliš nezajímal. A ve vězení se dalo sehnat tolik drog.

„Takže Kibunte prodává yabu?“ zeptal se.

Soul Dad zvolna přikývl. „Začínal jako všichni – s crackem, speedem a heroinem. Bloods začátkem devadesátých let vítězili ve válkách gangů a jakožto vítězům jim připadla válečná kořist. Tu obstaral Malcolm Kibunte. Nejdřív běžné likvidátory mozkových buněk – crack, metamfetaminy, speed, andělský prach. Během následujících osmi až devíti měsíců ale začala ze Seneca Social Clubu do všech ulic proudit yaba. Fetáci ji zpočátku kupovali levně, jenže pak jí začali potřebovat víc a častěji. Cena postupně šplhala vzhůru, až za rok – možná ani ne – dosáhla ceny smrti.“

„Odkud yaba pochází?“ zeptal se Kurtz.

„To je na tom to nejzajímavější,“ prohlásil Soul Dad. „Vozí se sem z Asie – ze Zlatého trojúhelníku – její užití ve Státech bylo ale zatím dost omezené. Dokud se zničehonic v takovém množství nevynořila právě v Buffalu.“

„Newyorské mafiánské rodiny?“ nadhodil Kurtz.

Soul Dad rozevřel své mohutné dlaně. „Neřekl bych. Řadu desetiletí tu měli obchod s drogami pod palcem výhradně Kolumbijci, v posledních letech se ale na scénu vrátily mafiánské rodiny a začaly trh s opiáty řídit společně s Kolumbijci. Náhlé zavedení yaby, přestože je zatraceně výdělečná, podle mě do plánů organizovaného zločinu příliš nezapadá.“

Kurtz dopil kávu a odložil hrnek. „Farinovci,“ řekl. „Někdo z rodiny zásobuje Malcolma. Mohlo by to přicházet z Vancouveru? Který zdroj z Vancouveru –“ Kurtz se zarazil uprostřed věty.

Soul Dad přikývl.

„Proboha!“ zašeptal Kurtz. „Triády? Ovládají přísun drog do Severní Ameriky na západním pobřeží a mají ve Vancouveru spoustu laboratoří na výrobu metamfetaminů, proč by ale dodávaly zboží

místním mafiánům? Triády jsou přece s mafiánskými rodinami na západním pobřeží na válečné stezce...“

Kurtz se na několik minut odmlčel a přemýšlel. Kdesi v některé z chatrčí se někdo neovladatelně rozkašlal, pak znovu ztichl. Nakonec Kurtz zvolal: „Proboha. Ta zbrojnice v Dunkirku.“

„Myslím, že jsi na správné stopě, Josephé,“ zahřměl Soul Dad. Pak přivřel oči a zacitoval: „*Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem vysoko*.“ Otevřel oči a vycenil zdravé bílé zuby. „Efezským, kapitola šestá, verš dvanáctý.“

Kurtz se dosud věnoval vlastním myšlenkám. „Obávám se, že já budu muset bojovat jak proti tělu a krvi, tak proti knížatstvu i mocnostem.“

„Hm,“ zamručel Soul Dad. „Takže se chystáš proti Seneca Social Clubu.“

„A nemám vůbec ponětí, jak se dostat k Malcolmůvi Kibuntemu,“ opáčil Kurtz.

Pruno otevřel oči. „Která kniha z mého seznamu se ti líbila nejvíc, ale nejméně jsi jí rozuměl, Josephé?“

Kurtz se na okamžik zamyslel. „Nejspíš ta první. *Ilias*.“

„Možná bys řešení svého problému našel právě v onom příběhu,“ řekl Pruno.

Kurtz se musel usmát. „Takže když Malcolmovi a jeho bandě postavím koně a schovám se do něj, oni si mě do klubu odvezou sami?“

„*O saculum insipiens et inflicetum*,“ pronesl Pruno bez překladu.

Soul Dad si povzdechl. „To cituje Catulla. „Jak tupá doba bez kouska vkusu.“ Když Frederick začne s tímhle, vždycky mi to připomene Terentiův komentář: „*Ille solus nescit omnia*.“ Jedině on neví nic.“

„Hm, vážně?“ probral se Pruno a blýskl po Soul Dadovi vodnatýma očima. „*Nullum scelus rationem habet*...“ Ukázal na Kurtze. „*Has meus ad metas sudet oportet equus* —“

„Blbost,“ skočil mu do řeči Soul Dad. „*Dum abast quod avemus, id exsuperare videtur. Caetera, post aliud, quum contigit, illud, avemus, Et sitis aequa tenet!*“

Pruno přešel podle všeho do řečtiny a zvýšil hlas.

Soul odpověděl pravděpodobně hebrejsky. Vzduchem létaly sliny.

„Díky za večeři a za rozhovor, pánové,“ ozval se Kurtz, vstal a přešel k nízkému vchodu.

Oba muži už se mezitím v hádce přesunuli do naprosto neznámých jazyků. Na Kurtze dávno zapomněli.

Kurtz vyšel ven.

KAPITOLA 30

Kurtz zaparkoval vedle Docova starého prorezlého pickupu s krytou korbou. Sněžilo čím dál hustěji a černé nebe jako by splývalo s tyčícími se černými budovami. Kurtz si zastrčil malou osmatčícítku do kapsy kabátu, ujistil se, že má v druhé kapse dostatek krabiček s náboji, a zamířil přes setmělé, kluzké parkoviště k otevřenému chřtánu opuštěné ocelárny.

Sotva prošel vraty, přepadl ho pocit, že tu něco nehraje. Všechno vypadalo i páchlo stejně jako dřív – studený kov, vychladlé martinické pece, obří kotle připomínající polévkové naběračky zavěšené vysoko nad hlavou, ohromné hory stusky a vápence, pár kaluží světla z rozvěšených lamp a vzdálená záře Docova velína deset metrů nad zemí, něco tu ale nesedělo. Kurtze začalo svědit vzadu na krku a přeběhl mu mráz po zádech.

Místo toho, aby vykročil na otevřené prostranství mezi hromadami černého uhlí, se přikrčil a rozběhl se k bludišti zrezivělých strojů vpravo. S osmatčícítkou v ruce smykem zabrzdil za nízkou železnou stěnou.

Nic. Žádný pohyb. Žádný zvuk. Nikde ani náznak hnutí.

Kurtz se ujistil, že je ze všech stran krytý, a zůstal asi minutu na místě, aby popadl dech. Netušil, co ho tak vyplašilo – ale díky tomu, že podobné předtuchy nikdy nebral na lehkou váhu, se mu podařilo přežít víc než jedenáct let ve vězení, přičemž po většinu té doby byla navíc na jeho hlavu vypsána odměna.

Začal se stínem pomalu propracovávat kupředu k velínu. Na okamžik zvažoval, že vyrazí k vratům a přesprintuje zpátky k buicku, jenže to by znamenalo příliš dlouhý běh přes otevřené prostranství. Pokud by se ukázalo, že je všechno v pořádku a Doc na něj čeká, bylo by Kurtzovi za tenhle melodramatický příchod nejspíš trochu trapně, ale vždycky lepší menší ztrapnění než kulka v mozku.

Postupoval po okraji ohromného prázdného prostoru vstříc velínu, pokaždé přeběhl nanejvýš pět metrů a hned se znovu ukryl za nějaké trubky, hromady nosníků nebo zpola rozebrané stroje. Držel se v černočerných stínech a ani na okamžik se nevystavil případné

palbě z ostatních temných koutů. Pohyboval se téměř nehlučně. Tak překonal zhruba dvě třetiny vzdálenosti, až dospěl na konec strojové části a k žebříku do Docova velína mu zbývalo ještě něco přes dvacet metrů volného prostoru.

Napadlo ho, že na Doca zavolá, hned to ale zavrhl. I kdyby ho někdo viděl vejít, pravděpodobně už dávno nemá tušení, kde přesně se teď Kurtz nachází. *Leda by měli pušky a brýle pro noční vidění jako ti hošan v ledárně.* Kurtz tuto myšlenku okamžitě zamítl. Kdyby dotyční měli pušky a teleskopické zaměřovače, téměř jistě by ho sejmuli už ve vratech, dostatečně daleko od velína.

Kdo by to ale sakra mohl být? přemýšlel Kurtz, musel však tu otázku odložit na později.

Ustoupil dozadu a vplazil se pod zamřížované trubky, které měly každá dobře metr v průměru. Kov byl netečný a prázdný. Z betonové podlahy stoupal takový chlad, až ho mrazilo v chodidlech a nohou. Kurtz si toho nevšímal.

Tady. Docův velín byl úzkými lávkami spojen se všemi rohy ohromného prostoru a právě zde, u cihlové zdi daleko od světla, vedl k soustavě lávek kovový žebřík.

Kurtz se přikřčil vedle něj a zaváhal. Spodní část žebříku halil stín a od centrálního prostoru ji oddělovaly svislé traverzy a trubky. Co když se ale útočníci nacházejí nahoře na některé z lávek, ukryti v naprosté tmě? A i kdyby byli dole na zemi, Kurtz bude muset cestou k velínu překonat poměrně jasné osvětlené úseky. Navzdory všem bondovkám, ve kterých tajný agent běhá po nekonečných ocelových lávkách a všude kolem něj jen srší jiskry od odražených kulek z automatických zbraní, Kurtz dobře věděl, že na ocelovém povrchu se člověk jen těžko schová. Nejspíš by stačila jediná dobře mířená rána.

Risk je zisk, blesklo mu hlavou.

Sakra, kde se ve mně tohle bere? ozvala se ta rozumná část jeho já. Bude muset později provést menší audit svého selského rozumu.

Rozběhl se po žebříku, až za ním dlouhý, tmavý kabát vlál. Když se ocitl na stejné úrovni se vzdáleným velínem, hodil sebou na břicho na lávku a zalitoval, že ji tvoří ocelový rošt namísto jednolitého chodníku.

Žádné výstřely. Žádný pohyb.

Kurtz se odlepil od zdi a s pistolí v ruce se začal plazit po zrezivělém kovu, který mu rozdíral kolena a lokty. V tom okamžiku si vyčítal, že si i přes inkriminující kulky neponechal pětáctýřicítku kimbbera. Další důvod, proč se dostat do Docova velína ke kumbálu s arzenálem.

Na první křižovatce ocelových lávek se zastavil. Pod sebou i kolem sebe měl dost kovu na to, aby ho mohl považovat za částečný štít proti střelbě zespodu, byly tu však další dvě lávky nad ním. To se mu nelíbilo. Stíny nahoře pod stropem, dvacet metrů nad podlahou ocelárny, byly téměř neproniknutelné. Kdyby se tam někdo ukrýval, zřetelně by Kurtze viděl proti světlům v přízemí, a navíc je vždycky snazší mířit dolů než nahoru.

Kurtz se překulil na bok a prohlížel si přístup k velínu.

V tomto patře vybíhaly z Docovy prosklené ocelové budky celkem tři lávky, všechny tři ale ozařovala nouzová světla a také rozsvícený velín. Jedna lávka se táhla od východu k západu asi čtyři metry nad velínem a byla s tímto patrem spojená žebříkem. Dalších šest metrů nad touto druhou úrovní vybíhaly od zdí k traverzám a nosníkům starých jeřábů ještě tři lávky – ukryté ve stínech a podle všeho velice úzké. Nejvyšší lávky se křižovaly nad velínem. To by byla nejnenápadnější přístupová cesta a samotná výška – dobrých dvacet metrů – by ho mohla chránit před výstřely. Jediný problém spočíval v tom, že z těchto lávek pro údržbu jeřábů nevedl žádný žebřík ani schodiště do druhého patra nad velínem. Kurtz sice rozeznal několik podpůrných ocelových lan, ale z téhle vzdálenosti mu připadala příliš tenká.

Do háje, pomyslel si a začal znovu šplhat.

Lávka na třetí úrovni byla o polovinu užší než ta, ze které na ni vylezl. Když se začal plazit do středu otevřeného prostoru, málem mu z ní sklouzávaly lokty. Cítil, jak se lávka pohupuje v souladu s jeho pohyby, a tak se snažil postupovat co nejplynuleji.

Vládla tu taková tma, že kdyby někdo seděl na téže lávce tři metry před ním, nejspíš by ho neviděl. Kurtz během plazení natáhl kohoutek.

Nebud' idiot, uklidňoval se v duchu. Kdo další by šplhal takhle vysoko.

Vážně to bylo vysoko. Snažil se příliš nekoukat dolů, pohledu skrz kovový rošt se ale nedalo vyhnout. Po pravé straně viděl špinavé, zanesené střechy přízemních kanceláří, hromady tmavého kamení podobné dětským bábovičkám z písku a černou pavučinu lávek a lan o patro níž. Pociťoval soucit s ocelárenskými dělníky, kteří se po těchto vratkých můstcích museli plazit, aby obsluhovali vysoké jeřáby.

K čertu s nimi. Stejně určitě dostávali příplatky za rizikovou práci. V půli cesty si Kurtz povšiml, že lávka je tak vratká zejména proto, že vedení ocelárny nechalo demontovat hlavní jeřáb, pravděpodobně aby motory a konstrukci odprodalo. Lávky končily deset metrů nad a šest metrů za velínem... v prázdnou.

Jak velkou podporu asi konstrukce jeřábu zajišťovala? Kurtz se zastavil a natočil hlavu vzhůru, kde u stropu tak tři metry nad ním končil žalostný počet žalostně tenkých lan. Panovala tu příliš velká tma na to, aby rozeznal nějaké trhliny nebo chybějící svorníky, bylo však zřejmé, že lana nebyla dimenzována k tomu, aby soustavu lávek držela sama o sobě.

Kurtz se plazil dál.

Když se dostal skoro až nad velín, náhle navzdory stínu zapochovoval, jestli je tu skutečně tak neviditelný, jak si myslí. Připadal si hrozně bezvýznamný a nechráněný.

Střecha Docova velína byla plochá a černá. Spodní lávka působila tence a chatrně a ostatní tři lávky pod ní se zdály neuvěřitelně daleko. Kurtz si uvědomil, že mu jeho současná pozice vlastně nepřináší vůbec žádnou výhodu, snad jen s výjimkou toho, že odsud měl dobrý výhled. Na chladném, prázdném prostranství se nic nehýbalo, značnou část výhledu – a dostřelu, kdyby s sebou měl lepší pistoli nebo pušku – mu však blokovaly hromady vápence, které vrhaly temné stíny.

Lehl si na bok, aby ulevil loktům, a náhle ucítil, jak mu bije srdce. Ocelová lana vypadala zblízka ještě tenčí a nejistější než z dálky. Nebyla tlustá ani jako jeho malíček, jejich povrch byl téměř jistě plný roztřepených, jako břitva ostrých ocelových vláken, a navíc byla upevněna k vnějším stranám spodní lávky, tudíž dost dobře neviděl, jestli tam dole vůbec bude možné přehoupnout se přes zábradlí, aniž by se na vražedně dlouhou dobu vystavil na oči útočníkům.

Mám rukavice, pomyslel si. Zahýbal prsty v tenké kůži a málem se nahlas rozesmál při pomýšlení, že by ho tyhle levné rukavice mohly ochránit před roztřepenými ocelovými vlákny.

Co naplat, může se buďto pomalu odpłazit zpátky ke zdi, nebo zkusit něco tady.

Kurtz povolil kohoutek, zastrčil si pistoli pevně za opasek, sklouzl z lávky a chytil se lana. Ucítíl, jak mu srdce vyskočilo až do krku, a pak začal po rozhoupaném laně co nejrychleji ručkovat dolů. Brzdil botami, protože nechtěl riskovat, že začne klouzat. Velín měl deset metrů pod sebou a tři metry vpravo. Jinak pod ním bylo jen prázdno a chladná kamenná podlaha o dvacet metrů níž.

Když dosáhl nižšího patra, zhoupł se, na první pokus minul a musel se zhoupnout ještě jednou. Dopadł na širší lávku. Ta se sice rozkývala, ale zdaleka ne tak divoce jako ta horní.

Bez vteřinky oddechu doběhl nad křižovátku tří spodních lávek, přehoupł se na žebřík, s příčkami se vůbec neobtěžoval a sjel po svislých tyčích jako cvičený mariňák.

Tvrdě dopadł na nejnižší lávku ozářenou světlem ze špinavých oken teď již jen pět metrů vzdáleného velína. Překulil se, přikrčil a shrbeně přeběhl ke zdi velína.

Zadýchán rozkopł odemčené dveře a skočil do místnosti.

Doc se podělá smíchy, stačil si ještě pomyslet, než dopadł na podlahu a překulil se.

Doc měl ovšem ke smíchu daleko. Ležel před dveřmi do kumbálu zajištěnými visacím zámekem. Na první pohled byly vidět přinejmenším čtyři rány po kulkách velkého kalibru: tři na hrudníku a jedna v hrdle. Doc vykrvácel a louže krve pokrývala třetinu podlahy. Kurtz máchl osmatřicítkou doleva, doprava, zpátky doleva, ale kromě mrtvoly a jeho samotného byl velín prázdný.

KAPITOLA 31

Kurtz došel v podřepu k Docovu tělu. Krve na botách a kolenou si nevšímal, především se snažil držet hlavu pod úrovní oken. Visací zámek na dveřích do kumbálu byl nedotčený.

Namířil osmatřicítku ke vchodu a prohledal Docovu starou koženou bundu i krví nasáklé kalhoty.

Žádné klíčky. Doc nosil klíčky k visacímu zámku na velkém kroužku společně s klíči od ocelárny. Kroužek s klíči zmizel.

Kurtz se odplížil ke stolu a prohledal šuplíky, pak dokonce i nízkou kartotéku, ale klíčky nikde.

Napadlo ho, že by mohl visací zámek odstřelit, než ale stačil zvážit všechna pro a proti, zaslechl dole na zemi rychlé kroky. Jeden člověk.

Sakra! Natáhl se a zhasl jedinou stolní lampičku. Oči si rychle přivykly a obdélníky oken a dveří mu během chvilky připadaly velice jasné. Zavládlo ticho.

Kurtz popadl Doca za límec bundy a odtáhl ho přes zakrvácenou podlahu. Starý známý mu připadal nepřírozeně lehký a Kurtze mimoděk napadlo, jestli to může být tím, že z něj vyteklo tolik krve.

Promiň, Docu, omluvil se starci v duchu, zvedl ho v otevřených dveřích nejdřív na kolena a pak na nohy, sám se přitiskl k zárubni, kolem které vykukoval ven, a levačkou vyklonil mrtvolu ze dveří.

První kulka zasáhla Doca opět do hrudníku. Druhá mu oděvala vršek lebky těsně nad okrajem vlasů.

Kurtz nechal tělo padnout, zdvihl osmatřicítku a poslal tři výstřely k řadě strojů asi patnáct metrů daleko, kde zahlédl záblesky. Hvízdání kulek odražených od oceli. Stáhl se zpět přesně ve chvíli, kdy další čtyři výstřely roztráštily okno po jeho pravici a zabubnovaly na dveře po jeho levici.

Jedna pistole, blesklo mu hlavou. *Pravděpodobně devítka poloautomat.*

Pochopitelně to nemuselo znamenat, že se dole nachází jen jeden střelec. Pochyboval, že by měl takové štěstí.

Další tři výstřely, tentokrát hodně blízko. Jedna kulka proletěla otevřenými dveřmi, odrazila se od ocelového stropu, pak od dvou zdí a nakonec se zaryla do stolu.

Pár vteřin ticha, zatímco střelec vyměňoval zásobník. I Kurtz využil přestávky k tomu, aby doplnil ty tři náboje, které vypálil. Prázdné nábojnice se odkutálely k černé kaluži krve za jeho zády a zastavily se u ní.

Dalších pět výstřelů zdola v těsném sledu za sebou, hlasité zaštěkání devítky s dunivou ozvěnou. Čtyři z kulek se prohnaly těsným prostorem velína. Jedna po odrazu zasáhla Docův obličej, znělo to, jako když člověk praští kladivem do melounu. Další roztrhla vycpané rameno Kurtzova kabátu.

Tohle není zrovna nejlepším úkryt, pomyslel si. Výstřely dosud přicházely od hromady traverz a rozmontovaných strojů napravo od velína. Bylo dost dobře možné – dokonce velmi pravděpodobné, že někde po levé straně čekají druhý a třetí střelec, jako lovci kachen na posedu. Jenže Kurtz neměl příliš na vybranou.

Vyklonil se ze dveří a poslal do tmy vpravo všech pět výstřelů. Protivník palbu opětoval – další čtyři výstřely, přičemž poslední dvě kulky hvízdly vzduchem v místě, kde Kurtz ještě před vteřinou stál.

Rozběhl se po lávce opačným směrem. Za běhu vytřepal z bubínku osmatřicítky prázdné nábojnice a pokusil se znovu nabít. Jeden náboj mu upadl, musel zalovit pro nový. Pět. V plné rychlosti zacvakl bubínek.

Dusot pod ním. Střelec opustil úkryt, rozběhl se kolem velína a nepřestával pálit. Po lávce začal poskakovat paprsek baterky. Před Kurtzem i za ním sršely jiskry a hvízdaly kulky. Že by to opravdu byl jen jeden střelec?

Tolik štěstí mít nemůžu.

Kurtz věděl, že těch zbylých zhruba třicet metrů ke stěně by nepřekonal bez zranění. A i kdyby se mu to podařilo, skýtal by snadný terč, až by lezl dolů po žebříku. Jenže on neměl v plánu běžet až ke stěně. Levačkou popadl jedno z podpůrných lan, pravačkou pevně sevřel osmatřicítku, přehoupl se přes zábradlí a padal.

K podlaze ocelárny to pořád ještě bylo vražedných deset metrů, Kurtz ovšem seskočil nad první hromadou vápence, ke které se do-

stal, a ta byla přinejmenším pět metrů vysoká. Dopadl na svah odvrácený od střelce – narazil na ostré kameny a skutálel se v kaskádě škváry a šterku ■, svah ale zbrzdil jeho pád natolik, že si nesrazil vaz.

Jakmile s lavinou černých kamenů dospěl k podlaze, byl v ■žiku znovu na nohou, než střelec oběhne hromadu.

Dva výstřely vzadu, to už ale Kurtz plným sprintem obíhal třetí hromadu. Smykem se zastavil, padl na břicho, namířil revolver a levačkou si podepřel pravé zápěstí.

Střelec nikde.

Kurtz otevřel ústa dokořán, snažil se zklidnit dech a špicoval uši.

Vzadu vpravo bylo slyšet kutálení kamínků. Buďto střelec, nebo nějaký jeho komplic se snažil nadběhnout Kurtzovi ze strany a drápal se přes hromadu vápence.

Kurtz si přendal osmatřicítku do levé ruky, převalil se doprava a nahnul na sebe černé kamení, jako by se chtěl vlastnoručně pohřbít. Zarazil chodidla do hromady a nechal na sebe proudit drobné, hladké kamínky. Hlavu vmáčkl do prohlubně v hromadě a během chvilky černá hornina zakrývala všechno kromě jeho očí. Když se kamínky ustálily, Kurtz si přendal pistoli zpátky do pravačky, ale i tu pohřbil pod kamením.

Věděl, že je skrytý jen částečně a i v šeru by ho každý okamžitě poznal. Tady však vládlo víc než ■ jen šero. Namířil osmatřicítku směrem, odkud před okamžikem zaslechl pronásledovatele, a čekal.

Další kutálení kamínků. Světla byla akorát dost na to, aby rozeznal siluetu střelcovy natažené ruky s pistolí, která se vynořila zpoza hromady vápence asi sedm metrů daleko.

Čekal.

Objevila se hlava a rameno, hned sebou ale trhly nazpátek.

Čekal.

Světlo za Kurtzem bylo silnější. Z toho vyplývalo, že střelec uvidí siluety na podlaze nebo na hromadě kamení lépe než Kurtz. Nezbyvalo mu než čekat a doufat, že on sám žádnou siluetu netvoří.

Protivník byl skutečně rychlý. Vyrazil zpoza hromady, sklouzl na podlahu, zdvihl zbraň a zůstal klečet v předpisové střelecké pozici. Mohutný hrudník naznačoval, že má neprůstřelnou vestu.

Kurtz sice věděl, že si sebemenším pohybem koleduje o kulku, potřeboval však lépe zamířit, jinak by minul a během několika vteřin by bylo po něm, pohnul tedy krátkou osmatřicítkou o kousek doleva.

Skutálelo se několik kamínků.

Muž se při prvním zvuku otočil a třikrát vypálil. První kulka dopadla asi půl metru nad Kurtzovu pravačku a mrštila mu do obličeje drobné odštěpky kamene. Druhá narazila do většího balvanu mezi jeho pohřbenou pravačkou a trupem. Třetí mu olízla levé ucho.

Kurtz vystřelil dvakrát, mířil muži na slabiny a levou nohu.

Střelec se skácel k zemi.

Kurtz byl rázem na nohou a běžel k němu, setřásal ze sebe kamínky, podkluzoval a jednou málem upadl, přesto ke sténajícímu muži dorazil právě ve chvíli, kdy dotýčný znovu začal zvedat pistoli.

Kurtz vykopl detektivu Hathawayovi glock devítku z pravačky a pistole odlétla na chladnou kamennou podlahu. Detektiv po něčem zašátral levačkou a Kurtz ho málem střelil do hlavy, než si uvědomil, že Hathaway drží koženou peněženku a ukazuje mu v přítmí odznak. Placku, jak říkají poldové.

Hathaway znovu zasténal a volnou rukou si sevřel levou nohu. I v té tmě Kurtz viděl, jak z rány tryská krev. *Nejspíš jsem mu líznul stehenní tepnu.* Kdyby ji přeřal úplně, byl by Hathaway už po smrti.

„Škrtidlo... z opasku... udělej škrtidlo,“ skučel detektiv.

Kurtz držel osmatřicítku v pohotovosti, stoupl Hathawayovi jednou nohou na hrudník – čímž mu vyrazil dech – a přidržel mu hlaveň u obličeje. „Sklapni!“ sykl. Pak se ohlédl přes rameno a zaposlouchal se.

Žádné kroky. Vůbec nic kromě jejich vlastního namáhavého oddechování.

„Škrtidlo...“ zasténal detektiv Hathaway bezmocně. Zlatý odznak dosud držel před sebou jako talisman. Měl na sobě těžkou kevlarovou vestu s porcelánovými destičkami, jaké nosí vojáci. Zastavila by i kulku z emšestnáctky, natožpak z Kurtzovy osmatřicítky. Kurtz ovšem policistu střelil do nohy asi deset centimetrů pod okraj vesty. „Nemůžeš... zabít... policajta, Kurtzi,“ vypravil ze sebe detektiv z oddělení vražd. „Ani ty... nejseš... takovej vůl. Podvaž mi... tu nohu.“

„Fajn,“ řekl Kurtz a přitlačil chodidlem na Hathawayův hrudník, ne ovšem tolik, aby mu znemožnil dýchání. „Jen mi honem řekni, jestli jsi sám.“

„Škrtidlo...“ vydechl detektiv a znovu zalapal po dechu, když mu Kurtz zaryl patu do žeber. „Jo, kurva... jo... sám. Musím si to podvázat. Jinak tady vykrvácím, ty svině zasraná.“

Kurtz přikývl. „Pomůžu ti to podvázat. Hned co mi řekneš, proč tohle děláš. Pro koho pracuješ a jak ses dozvěděl, že tady budu?“

Hathaway zavrtěl hlavou. „Na okrsku věď... že jsem tady. Za pět minut... to tu bude... samej polí... da. Dej mi pásek.“ Zvedl roztřesenou ruku s plackou o něco výš.

Kurtz pochopil, že z detektiva žádné vysvětlení nedostane. Sundal nohu z Hathawayova hrudníku, ustoupil a namířil mu osmatřicítku na čelo.

Hathawayovi klesla brada – trhaně a sípavě lapal po dechu -, znovu si zvedl placku před obličej a sevřel ji oběma rukama, jako by se s krucifixem bránil upírovi. Sice sotva dýchal, jeho hlas se však rozlehl celou prázdnou ocelárnou, stejně jako cvaknutí kohoutku Kurtzovy osmatřicítky.

„Doprdele, Kurtzi... *policajta zabít nesmíš!*“

„Tuhle diskuzi už mám za sebou,“ odvětil Kurtz.

Zlatá placka nakonec detektivovi nijak nepomohla.

KAPITOLA 32

„Kde je kurva ten detektivní sráč?“ ozval se Doo-Rag usazený na okraji Malcolmova obřího stolu. „Je skoro jedna ráno. Měl ti dávno zavolat.“

„Slez z mého stolu,“ řekl Malcolm.

Doo-Rag pomalu, nevrle slezl a přesunul se ke koženému gauči u zdi. Pohrával si se samopalem Mac-10, přecvakával pojistku sem a tam.

„Eště jednou s tím cvakneš, kokote, a budu muset požádat Řezníka, aby ti dal menší kázání,“ pronesl Malcolm.

Doo-Rag ho probodl pohledem, ale odložil Mac-10 na gauč vedle sebe. „Tak kde kurva je ten posranej bílej polda?“

Malcolm pokrčil rameny a hodil si na stůl tenisky značky Bally. „Třeba ho Kurtz exnu.“

„To je Hathaway taková sračka?“ zeptal se Doo-Rag.

Malcolm znovu pokrčil rameny.

„Jak to, že nám ten polda neřek, kam ten Kurtz jde?“

Malcolm se usmál. „Nejspíš věděl, že bych poslal tebe a Řezníka a dalších deset kluků, abyste mi zaručili výsledek, takže by přišel vo těch deset táců od Mešity.“

„Ale vykecal nám, kde ten Kurtz dělá,“ řekl Doo-Rag. „V tom sklepě pod sexshopem. Měli bysme bejt tam.“

„Tam uprostřed noci nikdo nebude,“ namítl Malcolm. „Krot' svoje vášně, Doo. Pokud ten polda z nějakýho důvodu Kurtze dneska v noci nesejme, zajdete ho s klukama navštívit do sexshopu zejtra.“

Řezník se přestal dívat z okna a usadil se na roh Malcolmova stolu. Malcolm neřekl ani slovo. Doo-Rag se zahleděl na Řezníka, pak na Malcolm, pak znovu za Řezníka. Oba muži jeho pohledy ignorovali.

„Vážně tomu poldovi dovolíš, aby těch deset litrů vod Mešity vyinkasoval sám?“ zeptal se Doo-Rag asi po minutě.

Malcolm pokrčil rameny. „Proto Hathaway napíchnul telefon nějakýmu dýlerovi se zbraněma, vo kterým jsme v životě neslyšeli, a nikomu na stanici vo tom neřek. Proto se dneska v noci vypravil Kur-

tzovi zatnout tipec sám. Pokud ty prachy chce, já s tím nic nenadělám.“

Doo-Rag se ušklíbl. „Moh bys zatnout tipec Hathawayovi.“

Malcolm se podíval na Řezníka a zamračil se. „Policajta by zabil jenom cvok, Doo.“

Všichni tři se nacházeli v Malcolmově kanceláři v zadní části prvního patra. V kulečnickovém sále za zavřenými dveřmi bylo dalších osm gangsterů, kteří buďto hráli kulečnick, nebo pospávali na pohovkách. Dole jich bylo ještě asi dvacet, polovina z toho vzhůru. Všichni ozbrojení.

Malcolm sundal nohy ze stolu a došel k oknu. Doo-Rag nechal Mac-10 na gauči a šel si stoupnout vedle něj. Představovali dokonale studii protikladů: Malcolm byl elegantně oblečený a nadpřirozeně klidný, dlouhé prsty se ani nepohnuly, zatímco Doo-Rag se ošíval, pohupoval a tiše si luskal. Vzadu za domem toho moc k vidění nebylo: Doo-Ragovo červené camaro, Malcolmův mercedes, pár dalších aut několika starších gangsterů a kontejner na odpadky. Malcolm nechal na sloup nainstalovat výkonný reflektor, protože tam většinu času parkoval jeho SLK, ale byly to vyhozené peníze. Auto Malcolmova Kibunteho od Seneca Social Clubu nikdo neukradne.

V tom okamžiku začalo Doo-Ragovo camaro hořet.

„Doprdele, co to je?!“ zaječel Doo-Rag nečekanou fistulí.

Řezník zvolna došel k oknu.

Celé Doo-Ragovo camaro zachvátil oheň, plameny šlehaly ze střechy, z kapoty i z kufru. Bylo zřejmé, že chytila nádrž s benzinem; namísto mohutné exploze z akčních filmů ale auto jen stejnoměrně hořelo.

„To je moje fáro, ty vole. Co se to kurva děje?“ ječel Doo-Rag a poskakoval z místa na místo. Doběhl ke gauči a vrátil se se samopalem, přestože na parkovišti ani v zadní uličce nebylo nikoho vidět. „Co to má kurva znamenat?“

„Drž hubu,“ okřikl ho Malcolm. Rýpal se stříbrným párátkem ve stoličkách. Hleděl na svůj mercedes, ten ale stál daleko od plamenů na opačném konci parkoviště – hned u zadního vchodu – a kolem nikdo nebyl.

Řezník chraplavě zavrčel. Ukázal na oheň a zavrčel ještě jednou.

Malcolm se na minutu zamyslel, pak ale zavrtěl hlavou. „Ne. Hasiče zatím volat nebudem. Uvidíme, jak se to vyvine.“

Vtom explodoval jeho mercedes. Tentokrát šlo o pravý filmový výbuch, ozvalo se hrozivé zadunění a zamřížovaná okna v prvním patře se zatřásla v rámech.

„Co to kurva je?“ zařval Malcolm Kibunte. „Někdo se chce srát do **m**ýho auta?“ Pár gangsterů z přízemí už bylo venku a pobíhalo podél domu s vytasenými automaty, žár dvou hořících vozů je ale zahnal zpátky dovnitř. Malcolm se otočil k **Rezníkovi**. „Zavolej hasiče. At' jsou okamžitě tady.“ Vytáhl svůj **Smith & Wesson** Powerport .357 Magnum **a** seběhl po zadním schodišti.

Dvě hasičské stříkačky a auto velitele sboru dorazily za necelé dvě minuty. Vůz s čerpadlem se nacpal do uličky, druhý zastavil na chodníku před klubem. Vyskákali hasiči s hadicemi a navzájem na sebe pokřikovali instrukce. Gangsteři rovněž křičeli a mávali zbraněmi.

Hasiči se stáhli. Plameny šlehaly do výšky.

Malcolm kolem sebe u zadního vchodu shromáždil **Rezníka** a několik dalších. Objevil se velitel sboru, podsaditý, sporý chlapík se jmenovkou **HAYJYK** na **vyduleném** plášti, a probodl pohledem Malcolmma.

„Vy jste ten blb, co tomu tady šéfuje?“ zeptal se Hayjyk.

Malcolm na něj jen zíral.

„Už jsme zavolali policii, takže jestli okamžitě neschováte ty bouchačky, půjdete všichni sedět a my to tady necháme lehnout popelem. Každou chvíli můžou chytit další čtyři auta.“

„Já jsem Malcolm Kibu –“ začal Malcolm.

„Mně je u prdele, kdo jste. Pro mě jste jen další pošahanej gangster. Koukejte uklidit ty kvéry.“ Hayjyk se nakláněl tak blízko, že se vrškem helmy otíral Malcolmovi o bradu.

Malcolm se otočil a mávnutím zahnal muže zpátky do budovy. Za stříkačkou v uličce zastavily tři policejní vozy, jejichž rotující červenobílé **majáčky** se přidaly ke světlům, která už poskakovala po zdech všech okolních domů.

„No moment,“ ohradil se Malcolm a ukázal na čtyři hasiče, kteří mířili k zadnímu vchodu za gangstery. „Vy dovnitř nemůžete.“

Hayjyk se jen nevesele usmál, poodstoupil a kývl na Malcolm, ať jde k němu. Malcolm se k němu s pistolí v ruce připojil.

Hayjyk ukázal na střechu klubu. „Hoříte, idioti!“

Malcolm se začal prodírat kolem hasičů k zadnímu schodišti. Dveře byly zamčené zevnitř. Protlačil se chodbou, Řezník a Doo-Rag za jeho zády odstrkovali jak hasiče, tak gangstery a drželi s ním krok.

„Nelezte tam zpátky!“ křikl Hayjyk.

„Mám tam papíry a další věci,“ opáčil Malcolm a rozběhl se po schodech. Kulečnickový sál v prvním patře už byl zpoloviny plný kouře. Na dvou stolech potažených zelenou plstí stáli hasiči a bušili ohromnými sekerami do stropu. Na Malcolmma šly z toho pohledu mrákoty. V jeho kanceláři někdo rozbil zadní okno, takže tam tolik zakouřeno nebylo. Kývl na Doo-Raga, ať zavře a zamkne dveře. Pak začal ze šuplat vyhrabávat papíry, zbraně a drogy a házet všechno do černé sportovní tašky. Heroin, crack, yaba, tráva a další drogy byly našťestí ve skladišti zbraní u univerzity. Malcolm nikdy neriskoval a kompromitující zboží vždycky přechovával někde mimo. Musel ale zachránit dokumentaci a záznamy.

Z šera zadního schodiště vystoupil hasič. V pravé ruce držel sekeru, levačku měl v kapse a většinu obličeje mu zakrývaly ochranné brýle s dýchací maskou. „Tady nejste v bezpečí,“ pronesl přes masku.

„Polib mi prde,“ odsekl Doo-Rag.

Hasič pokrčil rameny, udělal krok vpřed a přetáhl Malcolmma přes hlavu tupým koncem sekery. Černoch se ztěžka sesunul k zemi. Ozvalo se dvojí tiché *fat, fat*, Doo-Rag narazil do zavřených dveří kanceláře a sklouzl po nich na podlahu. Na dveřích po něm zůstala krvavá šmouha.

„Říkal jsem, že tady nejste v bezpečí,“ podotkl hasič.

Řezník se chtěl pohnout, ale zarazil se na místě. V hasičově levé ruce byl teď jasně vidět černý polymerový H&K USP .45 Tactical s tlumičem.

KAPITOLA 33

Najednou někdo začal bušit na zamčené dveře. Zároveň se nad Malcolmovým stolem zřítil kus stropu.

Kurtz odvrátil pohled jen na kratičký okamžik, i tohle vyrušení však poskytlo Rezníkovi čas na to, aby otevřel svůj vyhazovák a vrhl se Kurtzovi po srdci. Kurtz musel uskočit a uhnout pistolí. Rezník přiskočil blíž. Kurtz máchl sekerou, jenže ta byla dost těžká, a když ji držel jen v jedné ruce, zacházel s ní velmi neobratně. Pouze odrazil Rezníkův úder. Ten měl vyhazovák v mžiku znovu připravený a šel do dalšího útoku.

Kurtz upustil sekeru, přehodil si H&K do pravé ruky a pokusil se zamířit, Rezník ho ale chytil za pravé zápěstí. Kurtz nabral podsaditého muže kolenem mezi nohy – což nemělo žádný účinek, a to už Rezníkova čepel pronikala levým bokem Kurtzova těžkého pláště.

Azbestová a kovová vlákna všitá do pláště čepel poněkud zbrzdila a poskytla Kurtzovi příležitost odrazit Rezníkovu zápěstí dřív, než se nůž prořízne až na košili a na kůži. Rezník zaútočil znovu. Oba muži spolu nemotorně tančili po kanceláři a ztěžka oddechovali, až se Kurtzovi mlžily umělohmotné brýle. Čepel švihla vzhůru tak rychle, že by Kurtzovi mohla rozseknout obličej, náraz ale pohltila těžká dýchací maska. Kurtz se zoufale snažil vyprostit pravačku s pistolí, musel si však v duchu přiznat, že Rezník je zkrátka silnější.

Rezník stoupl Doo-Ragovi na obličej; jen zaryl paty, aby neuklouzl. Kurtz narazil do Malcolmova stolu a zchromil si stěhno. Přes brýle už pořádně neviděl, ale dokud neměl volné ruce, nemohl si brýle sundat. Rezník ho tlačil nad stůl.

Pak provedl výpad, aby se mohl lépe opřít do čepele. Kurtz se útoku nebránil, naopak se mu poddal. Oba muži se rozplácli na podlaze, těžká kyslíková bomba na Kurtzových zádech dutě zazvonila. Pětačtyřicítka H&K odletěla po podlaze a zarazila se o Malcolmovu paži. Malcolm zasténal, ale nehýbal se. Místnost se začínala plnit kouřem a odvedle bylo slyšet pokřikování hasičů. Bušení ustalo, někdo se však do vyztužených dveří pustil sekerou.

Řezník přetočil vyhazovák a švihl Kurtze čepelí skrz plášť přes levé zápěstí, až vytryskla krev.

Kurtz zaskřípal zuby a padl na záda, přestože mu kyslíková bomba drtila páteř. Řezník se s připraveným nožem vrhl kupředu.

Kurtz přijal náraz těžkými hasičskými botami. Řezník se právě napřahoval k úderu, když Kurtz jedinkrát mocně vykopl, nabral ho do hrudníku a odmrštil dolů po zadním schodišti, pod nímž Řezník narazil do dveří. Když šel Kurtz nahoru, dveře za sebou zamkl.

Konečně si strhl masku. Místo toho, aby se obrátil zády ke schodišti a skočil po pistoli, vytáhl z kapsy pláště púllitrovou lahev benzinu a levným zapalovačem Bic připálil krátkou roznětku. Řezník už dupal po schodech zpátky nahoru.

Molotovův koktejl mu vybuchl na prsou a zalil uzavřené schodiště ohněm. Kurtz se odtáhl od žáru. Dveře kanceláře se rozštíply a povolily. Objevila se ruka jednoho z hasičů, uvolnila zástrčku a stiskla kliku.

Řezník zařval a znovu se skutálel ze schodů. Narazil do zavřených dveří, pokusil se je otevřít, pak se ale otočil a znovu začal pomalu, neúprosně stoupat vzhůru. Když planoucí lidská postava stanula na vrcholku schodiště, stáhl si Kurtz ze zad kyslíkovou bombu, podal ji Řezníkovi a skopl ho zpátky dolů. Ustoupil stranou těsně před druhým výbuchem.

Potom zvedl pětáctýřicítku, strčil si ji do kapsy, vložil Doo-Ragovi do mrtvé ruky svou starou krátkou osmatřicítku – testem na střelný prach by sice neprošla, ale vem to čert – a přehodil si Malcolmma přes rameno právě v okamžiku, kdy se z kouře a zmatku vedlejší místnosti vynořil skutečný hasič. Kurtz si na obličej znovu nasadil zbytečnou dýchací masku. Do kanceláře se hrnuli další hasiči a policie.

„Dva padlí!“ zvolal Kurtz, ukázal na Doo-Ragovu mrtvolu a k planoucímu schodišti. Hasiči se rozběhli k ohni, zatímco policisté poklekli k Doo-Ragovi.

Kurtz pronesl Malcolmma zakouřenou vnější místností, dolů po schodech proti proudu pokřikujících hasičů, přes kulečnickový sál ven ze dveří, kolem hasičských stříkaček a davu čumilů. Vyhnul se sanitce a hloučkům gangsterů, které drželi stranou policisté, a vykročil po

chodníku na protější straně ulice. Když se dostal k buicku – kufr už čekal otevřený předem –, naložil do něj Malcolma, sebral mu magnum a rychle ho prohledal.

Přibouchl kufr a rozhlédl se. Seneca Social Club byl v jednom ohni, pozornost všech se soustředila jen na budovu. Kurtz vytáhl svou pětáctýřicítku, položil ji na přední sedadlo, potom odhodil masku, plášť, boty, magnum a kombinézu do křoví. Nakonec nasedl do Arlenina vozu a rozjel se uličkou opačným směrem, vyjel na hlavní ulici a odbočil k severu.

Pravděpodobně už zjistili, že Doo-Raga někdo zastřelil. Časem objeví jednoho z hasičů omráčeného a svázaného za živým plotem v zadní uličce. Hasiče pochopitelně přivolal sám Kurtz, už pár minut předtím, než zapálil benzinem nasáklé hadry, které nasoukal do nádrží obou aut.

Navzdory svému odporu k německým zbraním, polymerovým zbraním a tlumičům musel uznat, že pětáctýřicítko H&K fungovala obstojně. Poté, co se vypořádal s Hathawayem, se vrátil k Docovu kumbálu, odstřelil zámek a pomohl si ke zbraním, o nichž věděl, že jsou čisté.

K plánu na to, jak odvrátit pozornost gangsterů, nepřivedla Kurtze Ilias. Prunova zmínka o knihách mu ovšem připomněla jeden špionážní paperback, který koloval po celách v Attice. Něco o Ernestu Hemingwayovi, jak si za druhé světové války hraje na Kubě na špiona. V tom románu sehrála roli právě léčka s falešným požárním poplachem. Kurtz na sebe nebyl pyšný. Klasiku zkusí vykrást někdy příště.

Omotal si hadr kolem krvavé, nicméně mělké řezné rány na hřbetu levého zápěstí a pokračoval k severu.

KAPITOLA 34

Niagarské vodopády jsou nejlásnější v zimě, v noci, za chumelenice. Když Kurtz zaparkoval buick – ve vedlejší ulici pár desítek metrů od parkoviště na americké straně vodopádů – všechna tato kritéria byla splněna. Vyzvedl z kufru osmimetrovou prádelní šňůru a Malcolm a vykročil s nimi přes les ojíněných stromů a zasněžená pole.

O půlnoci – teď byly skoro dvě hodiny ráno – se zhasínaly světlomety a vodopády jak na americké, tak na kanadské straně jako by ve tmě hřměly ještě hlasitěji. V parcích na americké straně se převalovala mlha z kaskád, která na kmenech tuhla v led, a občas dokonce lámala větve.

Americkou stranu vodopádů odděloval od kanadské Kozí ostrov, k němuž kdosi už v dávné minulosti – stejně jako k dalším ostrůvkům na Niagaře – vybudoval můstky. Turistické můstky byly na noc zavřené, Kurtz však věděl, jak se mezi stromy dostat k jinému mostu. Cestou přes něj se držel co nejbližší zábradlí, aby jeho stopy nebyly ve sněhu tak patrné. Hustá chumelenice mu teď poslouží přinejmenším tím, že jeho stopy za pár minut zahladí.

Několikrát se zastavil, aby si oddechl. Malcolm byl pořádný kus chlapa a nic se nenese hůř než mrtvá váha. Noc byla temná, prozařovalo ji jen světlo odražené od mraků, ale bílé čepice peřejí a modrobílá záře na okraji amerických vodopádů o několik set metrů dál po proudu byly přesto poměrně jasně vidět. Malcolm sebou začínal mít a sténat, hřmění vody však veškeré zvuky přehlušovalo. Kurtz se pachtil dál. Když dospěl na namrzlé chodničky Kozího ostrova, přehodil si Malcolm na druhé rameno, načež zamířil k vyhlídce na okraji menšího Měsíčního ostrova. Zdejší můstek vedl jen pár desítek centimetrů nad zuřivým proudem a Kurtz si na zledovatělém povrchu musel dávat dobrý pozor. Dřevěné zátarasy měly lidi od těchto míst v zimě odrazovat, Kurtz je však obešel a vystoupil zpod stromů na nevelký, namrzlý ostroh, který odděloval široký pás amerických vodopádů od ještě širšího oblouku kanadských vodopádů zvaných Podkova.

Kurtz shodil Malcolma na okraj výběžku, necelých pět metrů od kolmé stěny vodopádů na obou stranách. Malcolm sebou škul. Kurtz mu sebral peněženku. Asi šest tisíc dolarů v hotovosti. Peníze si vzal a odhodil peněženku do řeky. Nebyl žádný zloděj, nepochyboval však, že Malcolm dostal za jeho plánovanou vraždu mnohem větší zálohu, takže v tomto případě necítil nejmenší výčitky svědomí. Uvázal černochovi kolem hrudi, těsně pod pažemi, konec levné prádelní šňůry a ujistil se, že je uzel dostatečně pevný. Potom protáhl smyčku šňůry kolem zledovatělého zábradlí, aby mu pomáhalo brzdit.

Malcolm už se pomalu začínal ošívát. Kurtz ho zvedl přes zábradlí a hodil ho do Niagary.

Voda Malcolma okamžitě probrala a on začal z plných plic ječet a nadávat. Kurtz ho tak chvíli nechal – ve hřmotu vodopádů se veškerý křik stejně ztrácel –, nechtěl však, aby mu Malcolm během rozhovoru umrzl nebo zmizel ve vodopádech, a tak nakonec zavolał: „Sklapni, Kibunte.“

„Kurtzi, tys vině zasraná, to sposral Kurtzity bílej mrdepodělanej – HEJ!!!“

Kurtz na okamžik pustil provaz a nechal odvinout další tři metry. Prádelní šňůra zabzučela kolem zábradlí a zarazila se teprve v okamžiku, kdy se Malcolmova chodidla ocitla necelé dva metry od hřmícího, zpěněného okraje vodopádů.

„Zavřeš okamžitě hubu a budeš mluvit, jen když se tě na něco zeptám?“ křikl Kurtz.

Malcolm se ohlížel přes rameno na nohy, které mu síla proudu vyhazovala nad hladinu. Zoufale přikývl. Kurtz ho přitáhl o tři metry blíž. Oba muže teď dělily pouhé dva metry – Malcolm natáhl dlouhé prsty a zkoušel se chytit zledovatělého břehu, pokaždé však sklouzl zpátky do hřmící vody –, přesto na sebe přes rachot vodopádu museli křičet.

„Omlouvám se, ale na pumpě měli jen levnou šňůru,“ zavolał Kurtz. „Nevím, jak dlouho vydrží. Radši bysme to měli vyřídít rychle.“

„Doprdele, Kurtzi. Můžu ti zaplatit. Mám pár milionů. Prachy, Kurtzi!“

Kurtz zavrtěl hlavou. „Ty zrovna teď nepotřebuju, Kibunte. Jen mě zajímá, kdo tě najal.“

„Ten posranej právnickej buzerant! Miles! Miles mě najal!“

Kurtz přikývl. „Ale kdo je za Milesem? Kdo to schválil?“

Malcolm začal zběsile vrtět hlavou. „To nevím, Kurtzi. Přísahám bohu, že to nevím. Prokrista, to je kosa. Vytáhni mě! Prachy! Hotovost. Vezmu tě k nim, Kurtzi!“

„Kolik ti zaplatili za to, abys mě oddělal?“

„Čtyřicet táců!“ zařval Malcolm. „Kurva, já umrznu. Vytáhni mě, Kurtzi. Přísahám bohu... ty prachy jsou tvoje. Všechny.“

Kurtz se zakláněl a zapíral se proti děsivé tíze muže v silném proudu. Napjatá prádelní šňůra vrzala. Neuvěřitelně daleko po proudu řeky bylo vidět přední reflektory aut na oblouku mostu.

„Yaba,“ křikl Kurtz. „Proč yaba?“

„Posílaj ji Triády,“ odpověděl Malcolm. „Prodává se pod rukou. Já dostávám deset procent. DoprdleužKurtzi!“

„Devadesát procent Farinovým přes právníka?“ křikl Kurtz přes hřmění vody.

„Jo. Prokrista, prosím. Prosím! Už necejtím nohy. Je to příšerně ledový. Dám ti všechny své prachy...“

„A ty posíláš Triádě zbraně z toho útoku na armádní zbrojnici?“ zavolal Kurtz.

„Cože? Co? Proboha...“

„Zbraně,“ křikl znovu Kurtz. „Triáda posílá yabu. Ty posíláš do Vancouveru zbraně?“

„Jo, jo... kurva už!“ Malcolm se pokusil chytit zledovatělého břehu. Proud ho přetočil a stáhl pod hladinu. Kurtz vši silou zabral a Malcolmova holá hlava znovu prorazila nad vodu. Límec a bradu měl pokryté ledem.

„Jak jsi zabil účetního?“ křikl Kurtz. „Buella Richardsona?“

„Koho?“ zaječel Malcolm. Drkotaly mu zuby.

Kurtz o metr popustil lano. Malcolm se pokusil zachytit strmého namrzlého břehu. Hlava mu znovu zmizela pod vodou, pak se s prskáním vynořila.

„Řezník! Podříznul ho.“

„Proč?“

„Chtěl to Miles.“

„Proč?“

„Richardson zjistil, že Miles pere přes Farina prachy – DOHAJZLU!“ Proud ho odtáhl o další metr blíž k okraji.

„Richardson chtěl podíl?“ křikl Kurtz.

Malcolm se zoufale ohlížel, kolik mu zbývá k okraji nicoty, a neměl čas odpovídat. Zuby mu neovladatelně cvakaly. Podíval se zpátky na Kurtze. „Do hajzlu s tebou! Stejně mě necháš chcípnout,“ křikl.

Kurtz pokrčil rameny. Lano se mu zařezávalo do dlaní a do zápěstí. „Vždycky je tu šance, že tě nechám žít. Řekni mi, co víš o —“

V Malcolmových rukou se zničehonic objevil krátký vyhazovák. Začal řezat šňůru.

„Ne!“ vykřikl Kurtz. Vší silou zabral.

Malcolm přeřízl šňůru, upustil nůž a začal plavat. Byl to silný, svalnatý muž plný adrenalinu a zhruba deset vteřin se zdálo, že se probíjí proti proudu – mířil k místu asi pět nebo šest metrů za Kurtzem, kde by se mohl chytit zledovatělého zábradlí.

Potom se znovu prosadila řeka a strhla Malcolma, jako by dostal políček od neviditelné ruky Boží. Dospěl k modrobílému okraji a vmžiku přelétl přes něj – pohyb rychlejší než útok žraloka. Jako by ho vodopád spolkl. V posledním okamžiku Kurtz zahlédl, jak se Malcolm snaží plavat ještě ve vzduchu, na tváři vyšinutý škleb, diamant zasazený do předního zubu se v modrobílé záři trochu zaleskl.

A pak tam nebyl nikdo.

Kurtz si z odkrvené ruky a zápěstí odmotal smyčku provazu a hodil celý zbytek prádelní šňůry do řeky. Jen na vteřinu se ještě zarazil a zaposlouchal se do nočního hřmění vody.

„Měls to risknout a věřit mi,“ řekl tiše a otočil se k odchodu.

KAPITOLA 35

Arlene se probudila v obvyklou dobu – krátce předtím, než se šedá buffalská noc proměnila v šedý buffalský úsvit ■ a teprve když si nad hrnkem kávy pročetla polovinu ranních novin, vyhlédla z okna a zjistila, že na příjezdové cestě stojí její buick.

Vyšla v županu ven. Auto bylo zamčené a klíčky ve schránce. Po Josephovi nikde ani stopy.

Když o něco později zaparkovala u sexshopu a vešla zadním vchodem do suterénní kanceláře, našla na svém uklizeném stole bílou obálku. Tři tisíce dolarů v hotovosti. Listopadová výplata.

Joe vstoupil do zadních dveří někdy kolem poledne. Vlasý měl stylově ořezané břitvou. Oholil se a matně voněl přírodní kolínskou. Na sobě měl šedý oblek od Perlyho Ellise – dvouřadý ■, bílou košili, konzervativní zlatozelenou, vzorovanou kravatu a nablýskané, nové hnědé boty. Arlene věděla, že měl Joe vždycky rád kombinaci šedého obleku s hnědými botami jako princ z Walesu.

„Někdo umřel a odkázal ti peníze?“ zeptala se.

Kurtz se usmál. „I tak by se to dalo říct.“

„Jak ses ráno dostal ode mě do města?“

„Existuje taková věc jako taxíky,“ řekl Kurtz.

„V Cheektowaze jich člověk moc nevidí,“ namítla Arlene. „Většina lidí jezdí autobusem.“

„Ono by se našlo víc věcí, které člověk v Cheektowaze moc nevidí, ale do kanceláře jsem přijel až teď.“

Arlene nadzdvihla jedno zvýrazněné obočí. „Zas taxíkem, nebo sis snad pořídil vlastní vůz?“

„Je to kraksna,“ odpověděl Kurtz. „Sedan Volvo ■88 z Cheaper Charlie's v Amherstu. Ale jezdí.“

Arlene se musela usmát. „Nikdy jsem stejně nechápala, co na těch volvech vidíš.“

„Především se mi líbí jejich bezpečnost,“ řekl Kurtz.

„Takže aspoň něco ve tvém životě teď bude bezpečné.“

Ušklíbl se. „A nezajímavost. A všudy přítomnost. Nikdo nikdy nevěnuje pozornost volbám, co jedou za ním. Jsou jako Číňani; vypadají všechna stejně.“

Proti tomu nemohla Arlene nic namítnout. Mlčky sledovala, jak si Kurtz opatrně svléká sako a kalhoty, věší je na věšák, pak si povoluje kravatu a lehá si na odpružený gauč u zdi. „Vzbud' mě kolem třetí, ano?“ řekl. „Ve čtyři mám důležitou obchodní schůzku.“ Pak si složil ruce na hrudníku a za minutu už tiše pochlupeoval.

Arlene se snažila ťukat do kláves a otevírat šuplíky co nejtíšeji, aby Joea neprobudila, ten ale spal jako zabítý. Věděla, že ji k buzení nebude potřebovat – vždycky se probudil přesně tehdy, kdy chtěl –, a skutečně, pár minut před třetí najednou otevřel oči a rozhlédl se kolem sebe s okamžitým porozuměním, které Arlene vždy udivovalo a mystifikovalo.

Rychle se oblékl, uhladil si sako, zapnul si knoflíček u límce a přesvědčil se, že má na kravatě dokonalý uzel a manžety náležitě vykukují z rukávů.

„Chybí ti k tomu plstěný klobouk,“ poznamenala, když Joe s klíčky od auta v ruce zamířil k zadním dveřím. Neptala se ho, co má za schůzku, a on sám od sebe před odchodem nic nevysvětlil. Arlene ze zkušenosti věděla, že klidně může jít o něco tak prostého, jako je žádost o půjčku v bance, nebo naopak o něco úplně jiného o schůzku, ze které by se Joe nemusel vrátit. Nikdy se neptala. On téměř nikdy sám nic neřekl.

Dopsala několik e-mailů klientům a zamyslela se nad tím, jestli má Joeovi říct, že jejich Stopař prvních lásek s největší pravděpodobností do konce prvního měsíce vydělá dobrých osm až deset tisíc dolarů. Rozhodla se počkat.

Když pro ten den skončila s hledáním na webu a s poznámkami, bylo skoro pět a ona se právě chystala to zabalit a jít domů, vtom ale její pozornost upoutal nezvyklý pohyb na malém bezpečnostním monitoru.

Předními dveřmi vešla do sexshopu jakási stvůra. Dotyčný měl napůl uhořelý obličej, jedno oko tak nateklé, že ho ani nemohl otevřít, a na lebce, kterou jako by někdo rozklepl a uvařil, zůstalo jen

pár chomáčů bílých vlasů. Muž na sobě měl otevřený dlouhý kabát a Arlene i na černobílém monitoru viděla, že má hrudník pokrytý provizorními obvazy a mokvajícími popáleninami.

Prodavač Tommy se shýbl pro brokovnici, která ležela na nejspodnější polici za pultem.

Přízrak ho popadl za vlasy stažené do ohonu, zaklonil mu hlavu a jediným vzteklým máchnutím mu podřízl hrdlo od ucha k uchu.

V obchodě se nacházeli jen dva zákazníci. Jeden se rozběhl k předním dveřím a pokusil se protáhnout kolem ohořelého muže, ten se ale bleskurychle otočil a roztáhl dotyčného od rozkroku až po bradu. Dotyčný se u vchodu skácel na skleněný pult.

Druhý zákazník si přitiskl na prsa pár chlípných časopisů a rozběhl se schovat mezi regály. Netvor se třemi obřími kroky pustil za ním. Kamera zabírala rohové zrcadlo, v němž bylo vidět, jak netvor bodá před sebe – třikrát, čtyřikrát, pětikrát.

Arlene zamrzl dech v hrudi. Zvedla telefonní sluchátko a vytočila 911. Ozval se čísi hlas, ale Arlene nebyla schopná odpovědět. Nemohla odtrhnout zrak od monitoru bezpečnostní kamery.

Netvor, v otevřeném plášti, s vlajícími obvazy jako mumie a popálenou tvář stáženou do odporného šklebu, vykročil krátkou chodbičkou ke dveřím do suterénu... k ní.

KAPITOLA 36

Don Farino svolal všechny do salonu vily. Kurtz v žádném salonu nikdy dřív nebyl – kdykoli na ten výraz narazil v knihách, musel se usmát – a byl zvědavý, jak přesně takový salon vypadá. Uvedli ho dovnitř, usadili, a on nebyl o nic moudřejší než dosud. Místnost byla obrovská a temná, hluboko zasazená arkýřová okna zakrývaly těžké závěsy, takže úplně klidně mohla panovat noc a vevnitř by o tom nikdo nevěděl. Bylo tu několik knihoven, dva velké krby – ani v jednom nehořel oheň – a řada sedacích souprav rozmístěných podobně jako ve starých hotelových vestibulech. Sešlo se jich tu šest, včetně dvou bodyguardů v blejzrech: don Farino na invalidním vozíku vedle lampy s černým stínítkem, Sophia usazená na plyšovém křesle po donově pravici, Kurtz na hluboce prošíváném, leč nepohodlném koženém sofa a právník Leonard Miles dřepící na židli naproti všem ostatním. Oba bodyguardi stáli kousek za Milesem, masité ruce spojené nad rozkrokem.

Na Kurtze čekali před branou a přikázali mu zanechat voivo zaparkované mimo pozemek vily. Napadlo ho, že možná mají obavy z bomb. Dva bodyguardi ho velice pečlivě prohlédali – polymerový H&K nechal pod přední sedačkou –, načež ho v golfovém vozíku dopravili do vily. Bylo chladno a pošmouno a ve čtyři odpoledne už se začínalo stmívat.

Starý don ho přivítal krátkým kývnutím a pokynul mu k pohovce. Sophia vypadala úžasně, měla na sobě světlemodré šaty a ve tváři úsměv, který se téměř – ne úplně – dal považovat za úšklebek. Právník Miles působil nervózně.

Čtveřice seděla velice dlouho mlčky. Kurtz si smetl z puku šedých kalhot smítko. Nikdo mu nenabídl nic k pití.

„Viděl jste nebo slyšel dnešní zprávy, pane Kurtzi?“ pronesl nakonec stařec.

Kurtz zavrtěl hlavou.

„Zdá se, že se nám tu rozpoutala válka mezi černošskými pouličními gangy a nějakou bílou náboženskou rasistickou skupinou,“ řekl don Farino.

Kurtz vyčkával.

„Anonymní telefonát informoval ty bílé rasisy, že čtyři jejich členy zabili nějakí Bloods,“ pokračoval chraplavým, nicméně pobaveným hlasem stařec. „Někdo – patrně tentýž anonym – informoval Bloods, že požár v jednom z jejich klubů má na svědomí konkurenční pouliční gang. Zároveň dnes ráno podle všeho volal nějaký anonym na policii se sdělením, že smrt jednoho z jejich detektivů má na svědomí tatáž skupina Bloods. Na sklonku dne tu tedy máme černochoy, kteří střílejí po černoších, policii, která tahá z postele gangstery, a dementní bílé rasisty, kteří bojují proti všem naráz.“

Po chvíli ticha Kurtz podotkl: „Zdá se, že Anonym měl nabitě dopoledne.“

„To tedy měl,“ přikývl don Farino.

„A není vám upřímně fuk, že černoši střílí černochoy a jestli Arijská armáda žije nebo nežije?“ zeptal se Kurtz.

„Je,“ řekl don Farino.

Kurtz přikývl a čekal.

Mafiánský patriarcha sáhl vedle invalidního vozíku a zvedl malou koženou tašku. Když ji otevřel, Kurtz spatřil balíčky stodolarových bankovek.

„Padesát tisíc,“ řekl don Farino. „Jak jsme se domluvili.“

„Plus výdaje,“ dodal Kurtz.

„I výdaje.“ Don tašku zavřel a postavil ji zpátky na zem. „Pokud jste nám přinesl nějaké užitečné informace.“

Kurtz pokynul rukou. „Co byste si přál vědět?“

Stařec přimhouřil vodnaté šedé oči, které v tu chvíli působily velice chladně. „Kdo zabil našeho účetního Buella Richardsona, pane Kurtzi?“

Kurtz se usmál a namířil prst na Leonarda Milese. „On. Právník.“

Miles vyskočil na nohy. „To je sprostá lež. Já nikdy nikoho nezabil. Proč tyhle žvásty posloucháme, když –“

„Posaď se, Leonarde,“ přikázal mu don Farino nevzrušeným hlasem.

Oba bouchači v blejzrech udělali krok vpřed a položili tlapy na Milesova ramena.

Právnick se posadil.

„Jaké máte důkazy, pane Kurtzi?“ zeptal se don Farino.

Kurtz pokrčil rameny. „Malcolm Kibunte, drogový dealer najatý na Richardsonovu vraždu, mi řekl, že ho najal právě Miles.“

Miles byl okamžitě znovu na nohou. „V životě jsem Malcolma Kibunteho neviděl mimo soudní síň, kde jsem ho obhajoval. Odmítám tyhle absurdní —“

Farino kývl a bouchači znovu udělali krok vpřed. Miles se posadil.

„Proč by to Leonard dělal?“ prohodila svým sladkým kočičím hlasem Sophia.

Kurtz se na ni podíval. „Třeba to víš zrovna ty.“

„Co to má znamenat?“ opáčila.

„To znamená, že Malcolm a jeho pravá ruka Řezník byli najatí vrazi, tuhle Miles byl prostředník, ale třeba někdo další v rodině dával rozkazy jemu.“

Sophia se příjemně usmála a poposedla si tak, aby hleděla na otce. „Pan Kurtz je cvok, tati.“

Farino nic neříkal. Flekatou rukou si mnul bradu. „Proč nechal Miles zabít Buella Richardsona, pane Kurtzi?“

„Váš účetní náhodou narazil na slušných pár milionů, které někdo vypral přes rodinné zdroje,“ řekl Kurtz. „Věděl, že nejde o žádné rodinné příjmy. A chtěl z nich podíl.“

Don Farino se předklonil. „Kolik milionů dolarů?“

Sophia se dosud usmívala. „Ano, Joe, kolik milionů dolarů?“ Když Kurtze oslovila křestním jménem, střelil po ní don Farino pohledem, hned se ale zadíval zpátky na Kurtze.

Kurtz pokrčil rameny. „Jak to mám sakra vědět? Skag začal věřit, že tady něco smrdí. Proto navrhl, abych se s vámi spojil, done Farino. O účetního mu vůbec nešlo.“

Farino zamžikal. „Cože? Proč se o to zajímá Stephen?“

Kurtz si povzdechl. Zalitoval, že s sebou nemá zbraň, na to už ale bylo pozdě. „Skag začal dělat do obchodu s drogama, začal sám testovat svoje zboží a skončil v base. Vy i ostatní rodiny jste dovolili, aby to došlo až tak daleko.“

Farino na něj ohromeně zíral. „Pane Kurtzi, rodinám ve státě New York trvalo skoro dvacet let, než dosáhly určitých kompromisů s Kolumbijci, Mexičany, Vietnamci a všemi ostatními —“

„Jistě, jistě,“ skočil mu do řeči Kurtz, „já o všech těch vašich dohodách a ujednáních a kvótách vím. Koho to zajímá? Skag trochu rozhoupal loď, zkusil dostat na ulici víc heroinu a víc peněz do svojí kapsy, a vy jste ho za to nechali jít sedět. Jenže sotva před pár měsíci někdo s rodinnými kontakty otevřel stavidla znovu. Skag si myslí, že je to úhybný manévr před vámi, done Farino.“

„Je to blázen!“ vykřikl Miles a znovu vyskočil na nohy.

Kurtz se na právníka podíval. „Gangsteři Malcolm Kibunteho přepadli loni v srpnu armádní zbrojnici...“

„Co to má s čím společného?“ štekla Sophia.

„... a Miles... a ten, kdo Milese sponzoruje... vyměňovali s Vancouverem zbraně za yabu a fentanyl a recepty na lepší metamfetaminy...“

„S Vancouverem?“ zopakoval don Farino a zatvářil se upřímně zmateně. „Kdo je Vancouver?“

„Triády,“ odpověděl Kurtz. „Malcolm tam vozil zbraně. Drogy sem přicházely přes celnice u Niagary společně s lacinou elektronikou od rodin ve Vancouveru. Malcolm a jeho parta přepadli i pár dalších nákladů z Floridy a New Yorku, aby zamaskovali, o co jim ve skutečnosti jde. Jen využívali vaše rodinné kontakty k tomu, aby sem dostali yabu a heroin, pak pustili drogy do ulic a vytvořili novou generaci závisláků.“

Rozhostilo se ticho. Nakonec don Farino ostře pohlédl na Leonarda Milese. „Vyměňoval jsi zbraně za drogy s našimi nejhoršími nepřáteli?“

„Je to lež.“ Milesův hlas přestal znít vystrašeně.

„Williame,“ oslovil don Farino jednoho z bodyguardů. „Charlesi,“ řekl druhému.

Bodyguardi o krok postoupili a vytasili z podpažních pouzder dlouhé osmatřicítky.

„Odved'te Milese ven a přinut'te ho mluvit.“ Stařec působil velmi unaveně. „Pak ho někam odvezte a zabijte ho.“

William s Charlesem stáli na místě, ale ani jeden z nich nenamířil revolver na Leonarda Milese. Jedna z hlavní mířila na dona Farina, druhá na Kurtze.

Leonard Miles konečně odložil předstíraný strach a zoufalství. Když vstával k oběma bodyguardům, škodolibě se ušklíbl. „Přes sto dvacet milionů dolarů,“ pronesl konverzačním tónem. „Přímo tobě pod nosem. Myslíš si, že bych něco z nich neobětoval, abych si koupil každého, kdo je na tvou výplatní listinu?“

Don Farino trhl hlavou. Sophia se tvářila jako v nejhlubší meditaci. Kurtz seděl velmi tiše s dlaněmi položenými na stehnech.

„Williame, Charlesi,“ řekl Miles. „Zabijte dona i toho parchanta Kurtze. Tady. Ted’.“

Zazněly čtyři výstřely a místnost zaplnil pach korditu a krve.

KAPITOLA 37

„Uved'te prosím, kvůli jakému ohrožení voláte,“ pronesl znuděný hlas v telefonu.

„Je tady šílenec a zabíjí lidi,“ řekla Arlene. Nadiktovala adresu sexshopu a zavěsila.

Popálený netvor bušil na zamčené dveře. Na rozdíl od zadních dveří, vyztužených kovem, byly tyhle vnitřní jen dřevěné. Zatímco Arlene sledovala malý monitor, začínaly se štípat a vylamovat z pantů.

Arlene popadla kabelku a chystala se k útěku. Kudy? Když půjde zadními dveřmi, možná stihneodemknout a nastartovat buicka dřív, než ji ten ohořelý muž dohoní. Možná.

Tajnými dveřmi do staré podzemní garáže. Tajné dveře nenajde. *Pokud o nich neví.* Pak by se ocitla v prázdné podzemní garáži s touhle stvůrou v patách.

Dveře se otřásly v pantech. Levný zámek zarachotil a povolil.

Možná jde po Joeovi, napadlo Arlene. *Což znamená, že by se mohl vrátit.*

Zbývalo jí posledních pár vteřin, než šílenec vtrhne k ní do suterénu. Popadla deštník, který stál pod věšákem, a rozbila obě stropní žárovky. Protože už byl vypnutý počítač, jediné světlo teď vycházelo z malé stolní lampičky a z mihotavého obrazu černobílého monitoru.

Arlene doběhla zpátky ke stolu, zhasla lampičku, odstrčila židli a poklekla na jedno koleno. Monitor ukazoval zrnitý obraz popáleného, ovázaného netvora, jak vykopává dveře z pantů.

Arlene monitor vypnula. Podlouhlá místnost se náhle proměnila v jeskyni, v níž panovala téměř naprostá tma.

Ne, bože, ne, měla jsem si to nejdřív nasadit. Arlene zašátrala po pravém spodním šuplíku. Nahmatala těžké brýle, ale popruhy byly příliš komplikované na to, aby se v nich potmě dokázala vyznat.

Šílenec už vrávorál ze schodů. Slyšela ho – ztěžka oddechoval, funěl – a cítila ho, ale neviděla.

Arlene si zvedla brýle pro noční vidění před obličej a nahmatala spínač. Naštěstí si s tím vynálezem ve volných chvílích trochu hrála.

Motůrek uvnitř přístroje se tiše rozvřel – a najednou viděla suterén v zářivém zeleném hávu. Šílenec obrátil hlavu jejím směrem. V naze-lenalém světle působily jeho popáleniny, nateklý obličej a mokřající obvazy ještě děsivěji. V pravé ruce držel dlouhý nůž. Čepel v zesíle-ném světle brýlí pableskovala jako maják.

Netvor nasával vzduch, jako by ji chtěl vyčenichat. Začal se po-tácet jejím směrem.

Arlene vklouzla pravou rukou pod šuplík stolu, našla tam bez-kohoutkový revolver Magnum Ruger ráže .32 a zdvihla ho. Zároveň jí z rozechvělé dlaně levé ruky vyklouzly brýle. Rázem byla slepá.

Ohořelý muž narazil do nízké příčky, která dělila místnost na dvě části. Rozkopř ji na kusy a pokračoval.

Můj parfém. Cítí můj parfém.

Netvor už byl jen tři metry daleko. Arlene stiskla spoušť rugeru. Nic.

Bože, ne. Zapomněla jsem ji nabít!

Ohořelý muž narazil do opačné strany Arlenina stolu. Širokým obloukem kolem sebe máchl nožem, zasáhl monitor počítače a spo-lečně s několika štosy desek ho shodil na zem.

Arlene pustila brýle pro noční vidění a oběma rukama zdvihla ruger. Když se netvor začal škrábat přes stůl, dopadla na ni sprška slin. Netvor řval nadávky. Slyšela ho, ale neviděla.

Ne, nabila jsem ji. Pojistka! Od Alanovy smrti jednou týdně na madžong k Bernice a dvakrát týdně na střelnici.

Arlene ukazovákem pistoli odjistila, našla spoušť a vypálila vzhůru do tmy, proti horku a zápachu necelého půl metru nad sebou. Střílela tak dlouho, dokud úderník necvakl naprázdno.

KAPITOLA 38

Z tmavého výklenku za závěsem vystoupil Dán. Oba bodyguardi, William i Charles, leželi po dvou zásazích na podlaze. William se nehýbal, Charles sebou trochu cukal. Právník Leonard Miles stál uprostřed prázdnoty, kterou oba muži ještě před chvílí zaplňovali, a mžikal.

Dán došel až k nim, podíval se na Charlese a vpálil mu další kulku do hlavy.

Leonard Miles sebou trhl. Dán ukázal prstem v rukavici na Milesovi prázdnou židli. „Posaďte se, prosím.“

Miles se posadil.

Kurtz seděl úplně stejně jako prve – chodidla na podlaze, dlaně na stehnech. Don Farino se držel za hrudník, ale usmíval se. Sophia Farinová si zvedla nohy na křeslo a složila je pod sebe, jako by po salonu pobíhala myš.

Dán měl hnědě kostkovaný vlněný kabát, bavorský klobouček, brýle s tmavými obroučkami, ale žádný knír. Přešel k donu Farinovi a postavil se za jeho vozík. Poloautomatická beretta ráže 9 mm sice na nikoho konkrétního nemířila, hlaveň však ukazovala přibližně k Leonardu Milesovi. „Díky, příteli,“ řekl don Farino. Dán přikývl.

Don obrátil zachmuřený pohled k Milesovi. „Je do toho zapletená moje dcera? To ona ti dávala rozkazy?“

Miles pootevřel bledé, roztřesené rty. Kurtz viděl, jak žluté, hedvábné čalounění sedačky židle pomalu tmavne, jak si právník namočil do kalhot.

„Mluv!“ vybuchl don Farino. Příkaz zazněl tak prudce a hlasitě, že sebou trochu trhl i Kurtz.

„Přinutila mě k tomu, done Farino,“ zadrmolil Miles. „Vyhrožovala mi, vyhrožovala mi, že mě zabije, vyhrožovala, že zabije mého milence. Nutila –“ Jakmile don Farino netrpělivě mávl rukou, právník zmlkl.

Don se zahleděl na dceru. „Ty jsi dodávala Triádám zbraně a zatláhla do naší společnosti tu novou drogu?“

Sophia si ho nevzrušeně prohlížela.

„Odpověz, ty prašivá putana!“ zahřměl don. Ve tváři mu naskákaly rudé a bílé fleky. Sophia mlčela.

„Přisáhám, done Farino,“ mlel o překot Miles, „nechtěl jsem s tím mít nic společného. To Sophia práskla Stephena. To ona přikázala zabít Richardsona. Ona —“

Don Farino ani na okamžik nespustil oči z dcery. „To ty jsi dostala Stephena do basy?“

„Pochopitelně,“ přisvědčila Sophia. „Stevie je buzerant a feťák, tati. Stáhl by celou rodinu s sebou.“

Don Farino zalpal prsty do opěradel vozíku, až mu konečky zbělely. „Sophie... všechno by bylo tvoje. Všechno bys podědila.“

Sophia zaklonila hlavu a nenuceně se rozesmála. „Všechno, tati? Co je to všechno? Naše rodina už je jen k smíchu. Přišli jsme o veškerou moc. Všichni lidi se rozprchli. Neměla bych *nic*. Byla jsem jen ženská. Ale já chtěla být don.“

Don Farino smutně zakroutil hlavou.

Leonard Miles toho okamžiku využil k tomu, aby vyskočil na nohy, přeskočil tělo padlého Williama a rozběhl se ke dveřím.

Dán ho střelil do zátylku, ani kvůli tomu nemusel zvedat berettu.

Don Farino vůbec nepohnul očima, jen se skloněnou hlavou pronesl: „Víš, jak se za takovou zradu platí, Sophie.“

„Chodila jsem na Wellesley, tati.“ Nohy měla dosud skrčené pod sebou jako malá holka. „Četla jsem Machiavelliho. Kdo se pokusí zabít vladaře, nesmí chybit.“

Don Farino si ztěžka povzdechl. Dán na něj hleděl v očekávání rozkazů. Don Farino kývl.

Dán zvedl berettu, nepatrně ji natočil a ustřelil donu Farinovi zátylek.

Stařec po hlavě vypadl z invalidního vozíku. Zbytkem tváře narazil do skleněného kávového stolku. Pak se jeho tělo sesunulo na bok na koberec.

Sophia s výrazem mírného znechucení odvrátila pohled.

Kurtz se nehýbal. Dán teď mířil berettou na něj. Kurtz věděl, že je to Model 8000 s deseti náboji v zásobníku. Zbývaly tři. Dán si od něj udržoval slušný, profesionální odstup. Kurtz se pochopitelně

mohl pokusit po něm skočit, Dán by mu ale nasypal do těla tři kulky dřív, než by se Kurtz vůbec odlepil z pohovky.

„Joe, Joe, Joe,“ ozvala se Sophia. „Proč **j**si to jenom musel všechno tak posrat?“

Na to Kurtz neměl odpověď.

KAPITOLA 39

Suterénní kancelář praskala ve švech pod nápirem policistů a zdravotníků. Šest policistů byli detektivové v civilu a byla mezi nimi i žena s kaštanovými vlasy. Odtáhla Arlene stranou od ostatních, kteří stáli kolem Rezníkova těla a diskutovali.

„Paní Demarcová? Já jsem Peg O’Tooleová, jsem sociální kurátorka Josepha Kurtze.“

„Já myslela, že jste... z oddělení vražd,“ vypravila ze sebe Arlene. Dosud se celá trásla, přestože jí jeden ze zdravotníků po zběžné prohlídce přehodil přes ramena teplou deku.

Peg O’Tooleová zavrtěla hlavou. „Zavolali mě, protože tu někdo věděl, že jsem kurátorka pana Kurtze. Jestli měl s tímhle něco společného“

„Neměl,“ skočila jí honem do řeči Arlene. „Joe tady nebyl. Vůbec o tom neví.“

Kurátorka O’Tooleová přikývla. „Přesto, jestli s tím měl něco společného, bylo by pro něj lepší, kdyby nám to řekl rovnou.“

Arlene si musela sevřít zápěstí, aby byla schopná vzít do roztřesené ruky umělohmotný kelímek s vodou, kterou jí přinesl jeden z detektivů. „Ne,“ prohlásila pevně. „Joe tady nebyl. Nic společného s tím nemá. Jen jsem se podívala na monitor a viděla jsem, jak tenhle... tenhle člověk... vešel dovnitř a podřízl Tommyho. Pak zabil i ty dva zákazníky. A pak šel sem dolů.“

„Jak věděl, že je tady suterén, paní Demarcová?“

„Co já vím?“ odvětila Arlene. Zahleděla se kurátorce do očí.

„Říká vám něco jméno James Walter Heron?“

Arlene zavrtěla hlavou. „Tak se jmenoval... on?“

„Ano,“ přikývla kurátorka O’Tooleová. „I když celé město ho znalo jako ‚Rezníka‘. To vám něco říká?“

Arlene znovu zavrtěla hlavou.

„A nikdy dřív jste ho neviděla?“

Arlene odložila kelímek s vodou. „To už jsem řekla šesti lidem před vámi. Neznám ho. Jestli jsem ho potkala někde na ulici nebo

tak... je to možné, jak bych ho ale mohla poznat s těmi příšernými popáleninami?“

O'Tooleová si založila ruce na prsou. „Netušíte, kde k těm popáleninám mohl přijít?“

Arlene zavrtěla hlavou a odvrátila pohled.

„Omlouvám se, paní Demarcová. Uvědomujete si, doufám, že jeden z testů, které tady detektivové provedli, nám řekne, jestli jste z té pistole opravdu střílela vy.“

Arlene letmo pohlédla na svou ruku a potom na sociální kurátorku. „To je dobře,“ podotkla. „Aspoň uvidíte, že s tím Joe nemá nic společného.“

„Tušíte, kde bychom pana Kurtze mohli zastihnout?“ zeptala se O'Tooleová. „Vzhledem k tomu, že tohle je i jeho kancelář, budeme na něj mít pár otázek.“

„Ne. Říkal mi, že má odpoledne nějakou schůzku, ale nevím kde ani s kým.“

„Vyřídíte mu ale, že nám má zavolat, až se vám ozve?“

Arlene přikývla.

Přistoupil k nim jeden z detektivů v civilu. V igelitovém sáčku držel brýle pro noční vidění. „Paní Demarcová? Můžu se vás ještě na něco zeptat?“

Arlene čekala.

„Tvrdíte, že když útočník vešel do suterénu, měl na hlavě tohle?“

„Ne.“ Arlene se nadechla. „To jsem neřekla. Řekla jsem vašim kolegům, že je ten... člověk... vytáhl z kapsy pláště a přidržel si je u očí.“

„Předtím nebo potom, co deštníkem rozbil žárovky?“ zeptal se detektiv.

Arlene vyloudila na rtech úsměv. „Žádné další světlo tu nebylo. Kdyby je vytáhl z kapsy až *poté*, co rozbil žárovky, pravděpodobně bych je neviděla, nemyslíte?“

„Hm, to asi ne,“ přikývl detektiv. „Když ale byla taková tma, jak to, že *jste* viděla útočníka a mohla na něj zamířit?“

„Já ho *neviděla*,“ namítla po pravdě Arlene. „Ale cítila jsem ho a slyšela... byla jsem si jistá, že už se tyčí nade mnou.“ Znovu se roztrásla a kurátorka O'Tooleová se dotkla její ruky.

Detektiv vrátil brýle pro noční vidění svému asistentovi a promnul si bradu.

„Když jsem ho na monitoru viděla nahoře, tak je rozhodně neměl,“ dodala Arlene.

„To ne,“ souhlasil detektiv. „Dívali jsme se na záznam.“ Pohlédl na kurátorku O'Tooleovou. „Pocházejí ze zbrojnice v Dunkirku. Právě jsme obsadili jedno skladiště u Newyorské státní univerzity, kde měl Kibunte schované stovky dalších zbraní. Bloods se jimi chtěli vyzbrojit do války proti těm stupidním bílým rasistům. Kdyby nás na to skladiště někdo neupozornil včas, vypadalo by Buffalo jako Bejrút za jednoho z horších dnů.“

O'Tooleová jen přikývla, před Arlene se jí zjevně nechtělo o tom mluvit.

„Jste připravená doprovodit nás na stanici, paní Demarcová?“ zeptal se detektiv.

Arlene si skousla ret. „Jsem zatčená?“

Detektiv se uchechtl. „Za to, že jste zastavila takovou bestii, jako byl Řezník? Navíc poté, co odpoledne zabil minimálně tři lidi? Překvapilo by mě, kdybyste za to spíš nedostala nějakou medaili od starosty.“ Když si povšiml, jak se na něj dívá O'Tooleová, zarazil se. „Ne, paní Demarcová,“ řekl formálním tónem, „momentálně zatčená nejste. Pochopitelně ale musíme celou věc vyšetřit; budete nám dnes večer muset odpovědět na spoustu otázek a být vyšetřujícím policistům k dispozici i v následujících dnech, nejpозději...“ podíval se na hodinky, „... v jedenáct byste ale měla být doma.“

„Dobře,“ řekla Arlene. „Chci stihnout regionální zprávy. Třeba tam někdo vysvětlí, co se tady vlastně stalo.“

KAPITOLA 40

Dán držel berettu nehybně namířenou na Kurtzův hrudník a ani na okamžik nezakolísal. Sophia špulila rty a ožušlávala si nehet na palci. „Joe,“ řekla, „máš představu, kde právě teď jsi?“

Kurtz se rozhlédl. „No, vypadá to jako závěrečná scéna z *Hamleta*.“

Dánovi nepatrně zacukaly rty. Snad mohlo jít o úsměv.

Sophia odtáhla ruku od úst. „Netvrď mi, že jsi viděl *Hamleta*, Joe.“

„Viděl jsem všechny filmy s Mel Gibsonem,“ opáčil Kurtz.

Sophia si povzdechla. „Právě teď jsi asi půl minuty od smrti, Joe.“

Na to Kurtz neměl co říct.

„Přitom to tak vůbec nemuselo dopadnout,“ pokračovala. „Proč jsi mě nemohl jen dál šukat a od všeho ostatního se držet stranou?“

Kurtz měl chuť ponechat i tohle bez komentáře, nakonec ale řekl: „Najal mě tvůj otec. Musel jsem dělat svoji práci.“

Sophia pohlédla na otcovu mrtvolu a znovu potřásla hlavou. „Dělal jsi svoji práci a podívej se, jak to dopadlo.“ Obrátila pohled k Dánovi. „Vidíte, Nils, jak jsem říkala cestou z letiště, doufala jsem, že to tak daleko nedojde – ale došlo.“

Kurtz zvedl oči k Dánovi. Ten od něj ani na mikrosekundu neodvrátil zrak natož hlaveň beretty. „Nils?“ podivil se Kurtz.

„Připadá jí vtipné mi tak říkat,“ vysvětlil Dán.

„To vám asi platí balík,“ podotkl Kurtz.

Dán skoro neznatelně přikývl.

Kurtz znovu pohlédl na Sophii. „Ještě jednu otázku, než to tu skončím,“ řekl. „Najala jsi toho detektiva – Hathawaye, aby mě zabil?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Sophia. Sáhla do kabelky. Kurtz očekával, že vytáhne pistoli, a sevřel se mu žaludek, ale ona mu jen ukázala malou kazetu. „Hathaway mi dokonce přinesl nahrávku tvého telefonátu s tím překupníkem... jak se jmenoval? Doc Hathaway

si myslel, že bych tě s ní mohla vydírat nebo tě nechat znovu zavřít, já ale usoudila, že bude třeba trvalejší řešení.“

„To zní rozumně,“ poznamenal Kurtz.

„Začínám se nudit, Joe,“ řekla Sophia. „Rozhovory s tebou nebyly nikdy bůhvíjak zajímavé a ten dnešní mě doslova ubíjí. Navíc musíme zavolat policii a tenhle krvavý útok zesnulého pana Kurtze nahlásit dřív, než nám všichni vychladnou. Půjčíte mi berettu, Nils? Tuhle maličkost bych ráda vyřídila vlastnoručně.“

Kurtz nadále seděl jako dosud, jen zbystřil pozornost. Pokud měl přijít nějaký okamžik vhodný k činu, přišel by teď.

Jenže nepřišel. Dán byl dokonalý profesionál, hlaveň beretty se nevychýlila, ani když bokem postupoval k Sophii a podal jí pistoli tak, aby ji mohla sevřít oběma rukama. Jakmile ji držela, prst na spoušti a hlaveň namířenou na Kurtzovu hrud', ustoupil Dán ze světla lampy a mimo dráhu případných kulek.

„Nějaká poslední slova, Joe?“ zeptala se Sophia.

Joe se na vteřinu zamyslel. „V posteli jsi nestála za moc, zlato. Víc jsem si užil pomalu i s Hustlerem a trochou krému na ruce.“

Salonem otráslы výstřely z pistole bez tlumiče. Dvě rány.

Sophia se uculila. Pak upustila berettu a zhroutila se na otcovo tělo na podlaze.

Dán schoval do kapsy berettu Model 21 Bobcat ráže .22 a došel si vzít devítimilimetrovou berettu ze Sophiiny ochablé dlaně. Když i tuto větší pistoli zastrčil do kapsy, Kurtz si konečně volně vydechl a vstal.

Dán zvedl tašku s hotovostí, která dosud stála vedle invalidního vozíku dona Farina, a pak i malou audiokazetu z prázdného Sophiina křesla. „Tohle obojí bude zřejmě vaše,“ podotkl.

„Vážně?“ opáčil Kurtz.

Dán vhodil kazetu do tašky, a tu podal Kurtzovi. „Ano. Jsem nájemný vrah, ne zloděj.“

Kurtz si od něj vzal tašku a společně vyšli ze salonu. Kurtz se ještě zarazil ve dveřích, aby se naposledy ohlédl na pět těl na podlaze.

„Závěrečná scéna z *Hamleta*“ řekl Dán. „To jste mě pobavil.“

Při chůzi ze ztichlé vily a po příjezdové cestě ke Kurtzovu vozu se bavili o práci.

„Máte slabost pro beretty?“ zeptal se Kurtz.

„Nikdy mě nezklamaly,“ odpověděl Dán.

Kurtz pokýval hlavou. Patrně nejpošetilejší a nejsentimentálnější věc, kterou před mnoha lety udělal, byla taky spojená s berettou.

Minuli těla dvou bodyguardů v předsíni a další – v černé taktické výstroji – leželo venku vedle cesty.

„Práce navíc?“ prohodil Kurtz.

„Cestou dovnitř jsem si říkal, že bude moudřejší předem odstranit všechny překážky, které by nám mohly bránit v cestě ven,“ vysvětlil Dán. Prošli kolem křoví, z něhož trčely dvě tmavé nohy v naleštěných mokasínech.

„Tři,“ řekl Kurtz.

„Sedm, pokud započítáme i noční služku a majordoma.“

„Zaplatil za ně někdo?“

Dán zavrtěl hlavou. „Beru to jako součást režijních nákladů. I když jejich výši snižuje ten příspěvek od Gonzagovců.“

„Jsem rád, že se Gonzagovci ozvali,“ prohodil Kurtz.

„To si myslím, že jste.“ Došli k bráně. Byla otevřená. Dán strčil ruku do kapsy svíchníku a Kurtz ztuhl.

Dán ruku vytáhl a zavrtěl hlavou. „Nemáte se ode mě čeho obávat, pane Kurtzi. Naše dohoda byla jasná. Navzdory tomu, co se povídá, je milion dolarů i v téhle branži poměrně štědrý honorář. A i tahle branže má svoje etická pravidla.“

„Víte, že ty peníze jsou od Skaga,“ řekl Kurtz.

„To samozřejmě vím. Ale nic to pro mě neznamená. Vy jste se se mnou telefonicky spojil. Platí dohoda mezi námi dvěma.“

Kurtz se rozhlédl. „Měl jsem trochu obavy, že by mě Farinovci mohli přeplatit.“

Dán zavrtěl hlavou. „Byli to známí škrti.“ Nastavil tvář večernímu povětří. Už byla poměrně tma a drobně mžilo. „Vím, co vám teď běží hlavou, pane Kurtzi,“ řekl Dán. „Viděl jsem, jak vypadá. Neviděl. Tenhle obličej už není můj o nic víc než jméno Nils.“

„Ve skutečnosti,“ odvětil Kurtz a pozvedl koženou tašku, „jsem přemýšlel o těchhle penězích a o tom, co s nimi udělám.“

Dán se nepatrně pousmál. „Padesát tisíc dolarů. Stálo to za všechny ty mrzutosti, pane Kurtzi?“

„Jo,“ přikývl Kurtz. „Stálo.“ Vyšli z brány a Kurtz u svého volva zaváhal. Zachřestil klíči ve volné ruce. Až bude zase držet H&K, bude se cítit mnohem lépe. „Jednu otázku,“ řekl. „Nebo to možná ani není otázka.“

Dán čekal.

„Skag... Stevie Farino... dostane se z basy a převezme tyhle trosky.“

„Domníval jsem se, že přesně k tomu měl ten milion dolarů sloužit.“

„Jo,“ přikývl Kurtz. „Skag není o nic menší škrt než zbytek rodiny, tohle byla ovšem jeho jediná šance, jak se dostat zpátky do sedla. Mně jde spíš o to, že se Skag zřejmě bude chtít nadobro vypořádat s minulostí.“

Dán přikývl.

„No, co na tom,“ uzavřel Kurtz. „Pokud se znovu setkáme, tak se holt setkáme.“ Nasedl do volva. Dán zůstal stát kousek od vozu. Žádná bomba. Kurtz nastartoval, vycouval na prázdnou silnici a mrkl do zpětného zrcátka. Dán byl pryč.

Kurtz i přesto vytáhl zpod sedadla pistoli a položil si ji na klín. Zařadil rychlost a s jednou rukou na tašce na vedlejším sedadle se rozjel. Držel se v mezích povolené rychlosti. Neměl řidičák a rozhodně netoužil po tom, aby ho právě teď zastavil šerif Orchard Parku.

Neurazil ani pět kilometrů, když se na zadním sedadle rozezvonil mobil.

KAPITOLA 41

Kurtz zastavil voľvo smykiem na travnatém pruhu podél silnice, vmžiku byl ze dveří a válel se v trávě. Žádný mobil totiž nevlastnil.

Telefon zvonil dál.

Semtex, blesklo Kurtzovi hlavou. C4. Izraelci a Palestinci se specializují na bomby v telefonech.

Doprdele, pomyslel si. Prachy. Vrátil se do auta, vytáhl tašku a postavil ji dostatečně daleko od vozu.

Telefon zvonil dál. Kurtz si uvědomil, že na něj míří svou pětáčtyřicítkou H&K.

Co to se mnou sakra je? Zvedl tašku, zastrčil si pistoli do kapsy saka, vzal telefon a stiskl tlačítko pro příjem hovoru.

„Kurtzi?“

Mužský hlas. Nepoznával ho.

„Kurtzi?“

Poslouchal.

„Kurtzi, sedím před jedním domkem v Lockportu. V okně vidím mladou holku. Asi za deset vteřin zaklepu na dveře, zabiju toho zmrda, co předstírá, že je její otec, vytáhnu tu malou couřu ven a trochu si s ní užiju. Sbohem, Kurtzi.“ Muž zavěsil.

Obyčejně by jízda z Orchard Parku do Lockportu trvala půl hodiny. Kurtz to zvládl za deset minut, přičemž po dálnici jel přes sto šedesát a ulicemi Lockportu jen o trochu pomaleji.

S kvílením pneumatik zastavil před Racheliným domem.

Vrátka laťkového plotu byla otevřená.

Kurtz plot přiskočil, pětáčtyřicítkou v pohotovosti. Přední dveře byly zavřené. V přízemí zhasnuto. Rozhodl se vzít to zadem. Vyrázil kolem domu – ne přímo sprintem, jen poklusem, aby stačil dávat pozor. Srdce mu bilo jako o závod.

Když míjel jakési keříky, jeden z nich se najednou postavil.

Kurtz proti němu máchl pětáčtyřicítkou, ale pozdě – z keříku se vynořila lidská paže, nějaká maskáčovina, v dlani cosi malého a černého.

Do Kurtzova hrudníku narazil mocný žár a svět se ponořil do tmy.

KAPITOLA 42

Bolest.

To je dobře. Je naživu.

Kurtz přicházel k vědomí pozvolna, velice bolestivě, sval po sval. Oči měl otevřené a nebyly ničím zavázané, ale nic neviděl. Všechno ho příšerně bolelo. Tělo nereagovalo na příkazy. Dýchal jen s obtížemi.

To nic. Jsem na tom sice mizerně, ale jsem naživu. Než umřu, zabiju toho hajzla a osvobodím Rachel. Soustředil se na to, aby dostal vzduch do plic a zklidnil rozbušené srdce i sténající svaly.

Minuty ubíhaly. Další a další. Kurtz pomalu začínal vnímat své tělo i okolí.

Nacházel se v kufru auta. Ve velkém kufru velkého auta. Nejspíš lincoln nebo cadillac. Auto se pohybovalo. Kurtzovo tělo se nepohybovalo. Do svalů ho každou chvíli braly křeče. Hrudník mu hořel, zvedal se mu žaludek a hlava mu duněla jako buddhistický gong. Neznámý útočník ho zasáhl, ale ne kulkou. *Omračovací pistole*, pomyslel si Kurtz. *Taser. Nakalibrovaný nejspíš tak na 250 000 voltů.* I když se jeho svaly a nervy zvolna probíraly k životu, hýbat se stejně nemohl. Zápěstí měl hrubě spoutaná nebo svázaná za zády a nějak spojená s pouty na kotnících.

Byl nahý. Podlahu kufru pokrýval zklabatelý igelit podobný sprchovému závěsu.

At je to, kdo chce, měl to naplánované. Sledoval mě k Farinovým. Dal mi telefon do auta. Šlo mu o mě, ne o Rachel. Kurtz se modlil ke všem temným bohům, aby alespoň tohle byla pravda.

Nebyl úplně slepý. Co chvíli se rozsvítila červená brzdová světla a ozářila kobercem vyložený vnitřek kufru, igelit a jeho holou kůži. Auto skutečně jelo, motor neběžel naprázdno, někam směřovalo. Řídká doprava. Vozovka pod radiálními pneumatikami byla vlhká a syčivý hukot Kurtze znovu uspával.

Zatím mě nezabil. Proč? Pár možných vysvětlení ho napadalo, žádné ale příliš pravděpodobné. Hlavou mu blesklo, že neviděl zemřít Řezníka.

Auto zastavilo. Skřípot kroků na šterku. Zavřel oči.

Čerstvý vzduch a mírné mrholení, když se kufr otevřel.

„Nehraj to na mě,“ pronesl mužský hlas s lehkým brooklynským přízvukem. Muž přiložil Kurtzovi k patě taser. I při snížené voltáži měl Kurtz pocit, jako by mu někdo vrazil pod kůži dlouhý, rozžhavený drát. Zacukal sebou v křeči, vykopl, na vteřinu či dvě ztratil vědomí a pak otevřel oči.

V narudlém světle, s taserem v levé a ohromnou pistolí Magnum Ruger Redhawk ráže .44 v pravé ruce, se nad Kurtzem tyčila odpornější verze Dannyho DeVita. „Ještě jednou budeš dělat, že jseš mimo,“ řekl Manny Levine, „a vrazím ti to do té chlupatý prdele.“

Kurtz nechal oči otevřené.

„Víš, proč jseš pořád ještě naživu, ty svině?“

Kurtz neměl řečnické otázky v lásce ani v těch lepších chvílích. Tohle nebyla lepší chvíle.

„Jseš naživu, protože se u nás ctí pohřeb,“ prohlásil Levine. „Takže než ti ustřelím palici, odvedeš mě k mému bratrovi, abych ho moh pořádně pohřbít.“ Sklonil těžké magnum ráže .44 a namířil dlouhou hlaveň na Kurtzova odhalená varlata. „Nemám ale nejmenší důvod zachovávat tě v celku, hajzle. Začneme těmahle.“

„Letchworth,“ vypravil ze sebe Kurtz. Ani kdyby nebyl spoutaný, nemohl by v tu chvíli na Levina zaútočit. Paže i nohy mu pořád ještě svíraly křeče. Potřeboval čas.

„Cože?“

„Letchworth Park,“ vydechl Kurtz. „Zakopal jsem Sammyho u Letchworthu.“

„Kde, ty zmrde?“ Manny Levine měl takový vztek, že se celé jeho trpasličí tělo třásl. Dlouhá ocelová hlaveň se rovněž chvěla, ústí ale ani na okamžik nepřestalo mířit na cíl... na cíle.

Kurtz zavrtěl hlavou. Než mohl Manny stisknout spoušť, podařilo se mu ze sebe vymáčkout: „Mimo park... u dvacítky... jižně od Perry Center... v lese... musím ti to ukázat.“

Letchworth byl od Lockportu přes sto kilometrů. Tím by měl Kurtz získat čas, aby znovu ovládl tělo a pročistil si hlavu.

Manny Levine slyšitelně skřípal zuby. Klepal se vzteky a jeho prst čím dál těsněji svíral spoušť. Nakonec spustil kohoutek a udeřil

Kurtze dlouhou hlavní velkého **ru**geru ze strany do hlavy, jednou, dvakrát, třikrát.

Kurtz cítil, jak se mu roztrhla kůže. Oči mu zalila slaná krev a začala pleskat na igelit. *Fajn. Nic vážného. Pravděpodobně to vypadá horší, než to je. Mohlo by ho to na nějakou dobu uspokojit.*

Levine přibouchl kufr, otočil auto a rozjel se. Kurtz se houpal vzadu v kufru a těžce krvácel.

KAPITOLA 43

Kurtz neměl jiný pojem o plynutí času než pomalé odeznívání bolesti a ještě pomalejší návrat kontroly nad svaly, mohla ale uběhnout zhruba tak hodina, než velký vůz znovu zastavil. Otevřel se kufr a Kurtz zhluboka nasál chladný noční vzduch, přestože se během jízdy téměř neovladatelně klepal zimou.

„Tak,“ prohlásil Manny Levine, „jsme jižně od Perry Center. Už je to tady jen samá okreska a polní cesta. Kudy mám kurva jet dál?“

„Budu si muset sednout dopředu a navigovat tě,“ řekl Kurtz.

Trpaslík se zasmál. Měl malé žluté zuby. „Leda hovno, Houdini.“

„Chceš bráchovi zajistit pohřeb, jak se sluší a patří.“

„Jo,“ přitakal Levine. „Ale to je až úkol číslo dvě. Úkol číslo jedna je oddělat tebe a do toho nehodlám tahat city. Kam jedeme teď?“

Kurtz se na vteřinu zamyslel a zkusil si protáhnout paže. Během jízdy zjistil, že pouta na rukou i na nohou jsou spojena řetězem a ještě uvázána k něčemu pevnému za jeho zády.

„Čas vypršel,“ řekl Manny Levine. Předklonil se s taserem. Nechutná malá omračovací pistole měla elektrody asi osm centimetrů od sebe. Přiložil ty kovové hřeby Kurtzovi k pravé straně hlavy tak, aby se ucho ocitlo mezi nimi, a na okamžik stiskl spoušť.

Kurtz zařval. Nemohl si pomoci. Jeho zrak, už tak zhoršený zaslou krví z roztržené kůže, náhle zoranžověl, zčervenal a pak na chvíli vypověděl službu. Když mu znovu začaly fungovat oči i mozek, spatřil, jak se na něj Levine šklebí.

„Kilometr za odbočkou na třiadevadesátku,“ vydechl Kurtz. „Polní cesta. Jed’ na západ k lesu, dokud nedojedeš na konec.“

Levine se natáhl, přiložil elektrody ke Kurtzovým varlatům a dal mu další ránu. Kurtz řval ještě dlouho potom, co Levine přibouchl kufr a znovu se rozjel.

Levine otevřel kufr. Kolem jeho postavy se v rudé záři brzdových světel sypal sníh. „Připraven vyrazit?“ zeptal se.

Kurtz opatrně přikývl. I nejmenší pohyb sice bolel, chtěl ale vypadat ještě nemohoucnější, než ve skutečnosti byl. „Pomoz mi ven,“ zaskřehotal. To byl plán A. Pokud má ukazovat cestu, musí ho Levine odvázat od toho, co ho drží uvnitř, a sundat mu pouta z nohou. A až ho bude odvazovat, možná se Kurtzovi naskytne příležitost po tom mizerném skřetovi skočit. Žádný extra plán, ale na nic lepšího zatím nepřišel.

„Jistě, jistě,“ souhlasil Levine přátelsky. Naklonil se s taserem a přitiskl ho Kurtzovi na paži.

Blesky. Tma.

Když se Kurtz probral, ležel na boku na zmrzlé zemi. Zamžikal zdravým okem a pokusil se odhadnout, jak dlouhá doba tak mohla uplynout. Cítil, že moc dlouhá ne.

Poté, co ho Levine zneškodnil taserem, ho zjevně vytáhl z kufru – s nijak přehnanou opatrností, pomyslel si Kurtz, když jazykem narazil na čerstvě uražený zub – a přestavil pouta. Ruce měl teď Kurtz spoutané vpředu. To by se obyčejně dalo považovat za dobrou zprávu, jenže pouta byla ve vězeňském stylu spojena řetězem s pouty na nohou a další, delší – zhruba pětimetrový – ocelový řetěz s drobnými oky vedl ke kožené smyčce v Levinově ruce.

Levine měl pletenou čepici s klapkami na uši, tlustou péřovou vestu, oranžový batůžek a na čele hornickou svítilnu na baterie používanou pro noční pochody, upevněnou barevnými popruhy kolem hlavy. Kdyby v levé ruce nedržel taser, v pravé vodítko na psa a za pasem neměl obrovský ruger, možná by působil komicky.

„Vstávej,“ poručil Levine. Přiložil taser k ocelovému vodítku. Kurtz sebou zaškubal v křečích a málem se pomočil.

Levine si zastrčil taser do péřovky a namířil ruger. Kurtz se pomalu, s bolestmi vyškřábal na kolena, pak na nohy a zůstal vratce stát. Mohl by se na Levina vrhnout, ovšem „vrhnout“ by znamenalo překlopýtat a převrávorat ty tři metry, zatímco by do něj trpaslík sypal olovo. Přestože zmrzlá zem byla takhle daleko od jezera zatím beze sněhu, začínaly se mezi holými větvemi pomalu sypat vločky. Kurtz se děsivě rozklepal a nemohl přestat. Matně ho napadlo, jestli ho ještě dřív než Levine nezabije podchlazení.

„Jdeme.“ Levine zachřestil Kurtzovým řetězem.

Kurtz se rozhlédl, aby se zorientoval, a začal se šourat do temného lesa.

KAPITOLA 44

„Víš, že Sammy znásilnil a zavraždil moji partnerku,“ vypravil ze sebe Kurtz asi o čtvrt hodiny později. Vyšli na širokou, setmělou paseku, ozářenou jen paprskem svítlny na hlavě Mannyho Levina.

„Drž hubu.“ Levine byl velice opatrný, nikdy se ke Kurtzovi nepřiblížil víc než na tři metry, nikdy nepřipustil, aby se řetěz napjal, a ani na okamžik nesvěsil velkorážní magnum.

Kurtz se šoural přes paseku, na chvíli se zahleděl na obří jilm na protější straně, pak na jiný strom, potom se znovu rozhlédl.

„Co když to nenajdu?“ zeptal se. „Je to dvanáct let.“

„Tak tady chcípneš.“

„Co když si vzpomenu, že to bylo jinde?“

„Tak tady stejně chcípneš,“ řekl Levine.

„Co když je to tady?“

„Tak tady taky chcípneš, idiote,“ pronesl Levine otráveně. „Dobře to víš. Nejistý už je jenom to, jak chcípneš. Mám v bubínku šest nábojů a v kapse ještě plnou krabičku. Můžu použít jednu kulku anebo třeba deset. Záleží na tobě.“

Kurtz přikývl, přešel k velkému stromu a zahleděl se na pokroucenou větev. „Kde je ta holka... Rachel?“

Levine se zazubil. „Je zašitá doma u sebe v pokoji,“ odpověděl. „Pěkně v teple. Zato její zákonnej otec se nejspíš kapku nastydne, jak tam leží zlitej v tý jejich noblesní kuchyňce. Každopádně ale nebude studenej tak jako její biologickej otec, jestli okamžitě nezavře hubu.“

Kurtz se odšoural deset kroků od stromu. „Tady,“ řekl.

Aniž by na okamžik sklonil hlava, sundal Levine ze zad batůžek, rozeplnul ho a hodil Kurtzovi tupý, nicméně těžký kovový předmět.

Kurtzovy zmrzlé prsty ten krám jen stěží dokázaly rozložit. Skládací lopatka – nebo „polní lopatka“, jak se jí říká v armádě. Žádnou lepší zbraň Kurtz do ruky pravděpodobně nedostane a ani lopatku nebude moci ve svém současném stavu jako zbraň použít, pokud se Manny Levine nerozhodne přijít o pět kroků blíž a nastavit mu hlavu k úderu. A ani pak by možná neměl dost síly na to, aby

Mannymu ublížil. S pouty na rukou i na nohou nepřipadalo v úvahu, že by po trpaslíkovi lopatkou hodil.

„Kopej,“ řekl Levine.

Země byla zmrzlá a Kurtz si pár zoufalých okamžiků myslel, že se mu nepodaří prorazit ani ledový škraloup starých listů a tuhé vrchní půdy. Klekl si a opřel se do malé lopatky plnou vahou. Tak se mu povedlo dostat ven prvních pár drnů a vyhloubit malou jamku.

Levine uvázal konec řetězu k mladému stromku. Tím si uvolnil levou ruku, mohl do ní vzít taser a čas od času jím poklepat na ocelový řetěz. Kurtz pokaždé zalapal po dechu, svalil se na bok a čekal, až křeče ve svalech přejdou. Potom se beze slova vyškrábal zpátky na kolena a pokračoval v kopání. Třásl se zimou tak, až měl obavy, že lopatku dál neudrží. Fyzická práce mu skýtala alespoň určitou imitaci tepla.

Po půlhodině měl vykopaný příkop asi metr dlouhý a tři čtvrtě metru hluboký. Narazil zatím jen na kameny a kořeny, na nic dalšího.

„Tak to by stačilo,“ řekl Manny Levine. „Už mi tu mrznou koule. Zahod' tu lopatku.“ Zvedl magnum.

„P-p-pohřeb,“ vymáčkl ze sebe Kurtz přes drkotající zuby.

„Seřu na něj,“ odsekl Levine. „Sammy to pochopí. Hod' tu lopatku z dosahu.“ Kývl obrovským dvojčinným revolverem.

Kurtz hodil lopatku na okraj příkopu. „Počkej,“ řekl. „N-něco.“

Levine přistoupil blíž, aby paprsek světla ozářil výkop, zbytečně ale neriskoval – zastavil se přinejmenším dva metry od Kurtze. Lopatka ležela mimo Kurtzův dosah. Chumelenice už zhoustla natolik, že na listech a na tmavé půdě v osvětleném kruhu ulpíval sníh.

Z půdy vykukoval kus černého igelitu.

„Počkej, počkej,“ vydechl Kurtz, vlezl do výkopu a roztřesenýma rukama začal odhrabávat půdu a kořeny.

I v chladné noci a bezmála po dvanácti letech se z příkopu zvedl nevýrazný, jílový pach rozkladu. Manny Levine o půl kroku ustoupil. Obličej měl stažený vzteky. Kohoutek fugu byl pořád ještě natažený, hlaveň namířená na Kurtze.

Kurtz odkryl hlavu, ramena a hrudník lidské postavy zabalené do tlustého igelitu.

„Dobře,“ procedil Levine skrz zaťaté zuby. „Máš odpracováno, ty svině.“

Kurtz vzhlédl. Byl zamazaný od bláta a od krve a klepal se zimou tak, že mu dělalo potíže srozumitelně mluvit. „M-m-možná to n-n-není Sammy.“

„Co to kurva meleš? Kolik mrtvol jsi tady zakopal?“

„M-m-možná je,“ vypravil Kurtz přes drkotající zuby. Bez svolení se přikrčil a začal odlupovat igelit z nebožtíkova obličej.

Těch dvanáct let Sammymu na kráse nepřidalo – oči měl pryč, kůže i svaly zčernaly, rty se odtáhly ze zubů a ústa místo jazyka zaplnili zmrzlí červi. Kurtz ho ale i přesto poznal a předpokládal, že by ho měl poznat i Manny. Levou rukou pokračoval v odlupování černého igelitu z lebky, zatímco pravačkou zamířil níž a začal trhat shnilý igelit na hrudníku.

„To by snad stačilo,“ ozval se Manny Levine. Přistoupil o krok blíž a namířil ruger. „Co to kurva je?“

„Prachy,“ řekl Kurtz.

Prst zůstal ztuhlý na spoušti, Levine však ruger poněkud sklonil a nahlédl do hrobu.

Kurtzova pravá ruka už našla a otevřela modrý kovový kufřík, který nechal Sammymu na hrudi, a teď z něj vytáhl balík hadrů špinavých od oleje, palcem přecvakl pojistku a pětkrát za sebou stiskl spoušť své staré beretty. Pistole pětkrát vystřelila.

Manny Levine se přetočil, magnum i taser odletěly do tmy a trpaslík se svezl k zemi. Svítlna ozářila zmrzlé listí pod stromy v lese. Chladným vzduchem se snášelo několik husích peříček z vesty.

Kurtz sebral lopatku a i se zabalenou berettou se doplazil k Levinovi.

Jednou minul, ale dvě kulky ráže devět milimetrů zasáhly trpaslíka do hrudi, jedna ho trefila do krku a jedna mu těsně pod levou lícní kostí vlétla do hlavy a cestou ven mu utrhla ucho na druhé straně.

Mužik měl šokem vytřeštěné oči. Snažil se něco říct, ale jen plival krev.

„Jo, mě to taky překvapilo,“ pronesl Kurtz. Posílen návalem adrenalinu, na který spoléhal, dorazil Levina polní lopatkou a pak mu prohledal kapsy. *Výborně*. Mobil měl v kapse košile a zůstal nezasažený.

Kurtz se soustředil na to, aby děsivě rozklepanými prsty správně vyťukal číslo, které se naučil nazpaměť v Attice.

„Ano? Prosím?“ Hlas Rachel zněl jasně, nevzrušeně a překrásně.

Kurtz zavěsil a vytočil číslo Arlene.

„Joe,“ ozvala se, „kde jsi? Nebudeš věřit tomu, co se dneska stalo v kanceláři...“

„Jsi v po-porádku?“ vypravil ze sebe Kurtz.

„Ano, ale —“

„Tak zmlkni a poslouchej. Sejdeme se co n-n-nejdřív ve Warsaw, u pumpy na křižovatce.“

„Ve Warsaw? V tom městečku na dvacítce? Proč —“

„Přines deku, lékárničku a šití. A chvátej.“ Kurtz zavěsil.

Asi minutu prohledával mrtvolu, než našel klíčky k oběma poutům i klíčky od auta. I ta pitomá proděravělá, zakrvácená péřová vesta mu byla malá – sotva se do ní nacpal, o zapínání nemohla být řeč – přesto si ji nechal na sobě, odtáhl Levina do Sammyho mělkého hrobu, hodil za ním magnum, telefon, batůžek, taser i svou vlastní beretu – opět v ocelovém kufříku – a začal na všechno nahrnovat zmrzlou zem.

Hornickou svítilnu si nechal, aby na práci viděl.

KAPITOLA 45

Čtyřicet minut po telefonátu zastavila Arlene u zavřené a prázdné pumpy Texaco. Warsaw bylo doslova městečko na křižovatce a dnešní noci tu vládla tma. Arlene očekávala, že tady najde Kurtzovo voivo, na parkovišti u pumpy však stál jen velký, tmavý Lincoln Town Car.

Z velkého vozu vystoupil Joe Kurtz se zapalovačem z palubní desky, pár vteřin něco dělal u nádrže, pak v paprscích předních reflektorů buicku vykročil k ní. Byl nahý, celý od krve a od bahna a kulhal. Na pravé straně hlavy mu visel odtržený kus krvavé kůže a jedno oko měl nateklé a zakryté strupem.

Arlene už chtěla vylézt z buicku, v tom okamžiku však Lincoln Town Car za Kurtzovými zády explodoval a rozhořel se mohutnými plameny. Kurtz se neohlédl.

Otevřel dveře na straně spolujezdce a řekl: „Deku.“

„Co?“ zůstala na něj zírat Arlene. Když ho ozářilo stropní světlo buicku, vypadal snad ještě hůř.

Kurtz ukázal na sedadlo. „Natáhni tady deku. Nechci, abys měla všechno od krve.“

Rozložila červenou kostkovanou deku, kterou doma sebrala z pohovky pod oknem, a Kurtz se zhroutil na sedadlo. „Jed“, řekl. Zapnul topení na vyšší výkon.

Když byli zhruba kilometr od Warsaw – ve zpětném zrcátku dosud plála oranžová záře hořícího vozu – Arlene řekla: „Musím tě odvézt do nemocnice.“

Kurtz zavrtěl hlavou. Odchlíplý krvavý kus kůže s vlasy zapleskal o stranu hlavy. „Vypadá to horší, než to je. Až dorazíme k tobě, tak to sešijeme.“

„Sešijeme?“

„No dobře, dobře,“ Kurtz se na ni i přes šmouhy krve a bahna usmál. „Ty to sešiješ a já si dám trochu Alanovy whisky.“

Arlene chvíli řídila mlčky. „Takže jedeme ke mně?“ zeptala se. Věděla, že Joe jí nikdy neřekne, co se dnešní noci seběhlo.

„Ne,“ odvětil. „Nejdřív do Lockportu. Mám tam auto – aspoň doufám ■, oblečení a taky jistou koženou tašku.“

„Do Lockportu,“ zopakovala Arlene a otočila k němu hlavu. Vypadal příšerně, ale klidně.

Kurtz přikývl, stáhl si červenou deku kolem ramen, jednou rukou si přitiskl odchlíplou kůži k hlavě a druhou zapnul rádio. Naladil noční blues. „Fajn,“ pronesl, když se autem rozezněl Muddy Waters, „pověz mi, co se to přihodilo v té kanceláři.“

Arlene se na něj znovu podívala. „V tuhle chvíli mi to nepřipadá až tak důležité, Joe.“

„To nevadí, stejně mi to pověz,“ opáčil Kurtz. „Máme před sebou dlouhou cestu.“

Arlene potřásla hlavou a pak mu začala vyprávět o svém odpoledni. Z rádia vyhrávalo smutné blues a ve světle předních reflektorů se zlehka snášely sněhové vločky.

DAN SIMMONS
VZDÁVÁ HOLD DETEKTIVKÁM AMERICKÉ ORSNÉ ŠKOLY
A DAŘÍ SE MU TO NA JEDNIČKU...

ISBN 978-80-7381-494-6

9 788073 814946

Cena 199 Kč

Nakladatelství Bb/art
e-mail: bbart@bbart.cz
www.bbart.cz